GLENNA McREYNOLDS

Paradisul dragonului

Traducerea şi adaptarea în limba română

de MIHNEA COLUMBEANU.

ALCRIS

PROLOG

Insula plutea la orizontul unei mări azurii, aurită de soarele care răsărea. Jackson Daniels se aplecă spre fereastra hidroavionului, privind cum se întindea roşeaţa zorilor peste coastele estice ale unui munte înalt, colţuros. Ceţurile dimineţii învăluiau piscul în nori de borangic şi lumină lichidă, făcând insula să semene cu un paradis, un rai tropical pe pământ.

Jackson se întoarse dinspre fereastră, scoţând un uşor sunet de dezgust. După cum îl părăsise norocul în ultima vreme, era gata să parieze că insula nu era decât o nouă versiune a iadului.

Îşi privi cătuşele de la mâini, fiarele de la glezne şi lanţul care le unea. Nu conta ce era insula, oricum Jackson nu putea merge nicăieri, nici în paradis şi nici în infern, fără permisiunea temnicerului. De-asta era al dracului de sigur.

Avionul se înclină pe-o parte, iar Sher Chang, malacul ca o brută de lângă el, îl smuci înapoi de la fereastră, înfigându-şi cu putere degetele în umărul rănit al lui Jackson. Acesta blestemă printre dinţi. Auzi, de pe scaunul din faţa lui, o voce de femeie murmurând să-i dea drumul. Sher Chang se conformă, iar Jackson se cocoşă peste genunchi, chinuit de durere.

Ştia din experienţă că orice demonstraţie de

slăbiciune din partea lui ar fi fost întâmpinată cu o doză generoasă de analgezice injectabile, la fel cum la cel mai mic semn de putere i s-ar fi pus încă o cătuşă şi un lanţ. Nu avea nici o şansă de câştig. Fusese la discreţia femeii şi a bandei sale de piraţi chinezi de... de-o viaţă, i se părea.

Un zâmbet răutăcios îi arcui buzele. S-ar fi putut să fie şi mai rău. In locul tinerei numite Sun Shulan din faţa lui, temnicera ar fi putut să fie mama acesteia, Fang Baolian, temuta regină a piraţilor din Marea Chinei de Sud, femeia care l-ar fi împuşcat dacă-i refuza favorurile sexuale.

- Nu-ţi mai face griji, Jen. Parc-ai fi o babă, îi spuse Shulan în cantonez', exasperată, bătrânului de lângă ea.
O să-l primească pe insulă şi va fi atentă să nu păţească nimic. Mai mult nu pot face pentru el decât să-l aduc aici, departe de Hong Kong şi de spionii mamei mele.

„Atentă?“ repetă Jackson în sinea lui, încordându-se din tot trupul. Nu mai avea nevoie de încă o femeie care

să-i conducă şi să-i ducă de râpă viaţa. Ştiuse dintot- deauna că vânătoarea maritimă de recompense era o muncă periculoasă - de-a lungul secolelor, piraţii deveniseră tot mai îndrăzneţi şi mai nemiloşi - dar nu crezuse niciodată că o femeie avea să fie aceea care să-l îngenuncheze în cele din urmă, necum trei

femei: Baolian, din contingentul „nu cunoaşte iadul furie ca a femeii desconsiderate“; Shulan, cea care-l salvase din motive pe care prefera să nu le creadă; iar acum, cea „atentă“ care urma să-l ia în primire şi să-l ţină prizonier pe o mică fâşie de uscat plutind între mare şi cer.

El, vânătorul, fusese prins în capcană de nişte femei, capturat de femei. Nu avea altă consolare decât aceea că fratele lui, Cooper, supravieţuise din ambuscada lui Baolian pe plaja pustie de la sud de Singapore, unde fusese împuşcat. Shulan jurase că aşa era, iar Jackson o credea pe prinţesa piraţilor. îi era uşor s-o creadă, când ea îi ţinea mâinile într-ale sale şi-l privea cu ochii ei calzi, ca de chihlimbar, cu o expresie dulce-inocentă, asigurându-l că nu-i dorea decât binele. Mai greu îi era s-o creadă după ce-i adăuga încă un lanţ. Ar fi vrut să-l răscumpere mai repede, ca să se termine odată tot calvarul. Nu-şi imagina nici un alt motiv al amestecului în problemele mamei ei, în ciuda poveştii trăsnite cum că ar fi fost fratele ei de mult pierdut.

Avionul reduse altitudinea, coborând încet în ceaţă. Peste câteva momente îi învălui o pâclă impenetrabilă.

Muntele şi colinele verzi şi unduitoare ale insulei dispăruseră, împreună cu marea azurie şi dârele strălucitoare ale aurorei la orizont.

In acele momente de zbor orb îl cuprinse un

calm neaşteptat, o linişte pe care n-ar fi avut motive s-o simtă. Poate că nu era decât simpla acceptare a inevitabilului, dar părea să fie ceva mai mult, ca o făgăduială de viaţă şi de fericire.

Acest gând fantezist îi aduse pe buze un nou zâmbet răutăcios. Fericire. Exact. Ii cam uitase gustul.

- Adoarme-l, ordonă Shulan, iar liniştea lui Jackson se spulberă cât ai clipi.

înjură murdar, fără nici un efect asupra temnicerilor. Simţi înţepătura acului şi valul de căldură care preceda întotdeauna somnul adânc şi fără vise.

- Cât zace fără cunoştinţă, scoateţi-i cătuşele şi lanţurile, şi aveţi grijă cu el, se mai auzi, ca de la o mare distanţă, vocea lui Shulan. Dacă se îneacă, pe toţi vă dau pe mâna maică-mii.

Un iad, conchise Jackson, într-un ultim moment de luciditate. Nu tu viaţă... nu tu fericire... Pe insulă îl aştepta iadul.

Capitolul 1

Sugar Caine stătea în picioare lângă scaunul de răchită aflat cel mai aproape de pat, măsurându-l cu privirea pe bărbatul întins cu faţa în jos peste aşternutul răvăşit. Era gol şi frumos... atât de frumos, cu trupul de o senzualitate intrinsecă, o privelişte bronzată şi seducătoare de curbe musculoase şi suple. Doar privindu-l,

simţea în inimă un val de dorinţă. Era singură de atâta vreme...

Se numea Jackson. Jack Sun. Părul brunet îi cădea în faţă, ascunzându-i chipul şi învăluindu-i umărul, înainte de a dispărea sub trup. Lumina soarelui se infiltra printre jaluzelele care acopereau ferestrele, aruncându-i fâşii de lumină şi umbră peste spatele lat, dar cea mai mare parte a trupului îi era ascunsă de umbrele tot mai dense ale după-amiezii. Avea tălpile bătătorite, precum şi palmele. Un umăr îi era bandajat cu tifon, iar în rest arăta absolut perfect.

In momentul când îşi schimbă poziţia, îi scăpă un geamăt uşor, un oftat de durere. Sprâncenele lui Sugar se îmbinară într-o expresie îngrijorată. Se aplecă puţin înainte, gata să-l ajute la nevoie, deşi se ruga să nu fie cazul. Nu voia să-l atingă. Nu îndrăznea. Nu-şi putea permite asemenea probleme, iar acel bărbat anunţa probleme dintre cele mai grave, atrăgea pericolul ca un magnet: fusese luat în colimator, pentru omor, de Fang Baolian.

Cu graţia lascivă a unui animal care se trezeşte încet, Jackson se întoarse pe spate, făcându-şi părul de abanos să
i se reverse pe piept ca o cascadă mătăsoasă. Şuviţele negre îi ajungeau până la talie,

arcuindu-se ca un râu de smoală peste pieptul şi abdomenul musculos. Era la fel de frumos ca sora lui după tată, Sun Shulan, şi la fel de exotic, o combinaţie rară de Est şi Vest. Gene negre şi dese îi mărgineau ochii închişi. Avea sprâncenele uşor arcuite, cam ca aripile unui şoim. Sugar nu se mira. Chiar şi rănit, dormind adânc, avea aura unui animal de pradă.

Roşeaţa pe care nu voia să şi-o recunoască i se înteţi când privirea îi coborî spre locul dintre coapse. Era frumos, cu părul mătăsos şi negru, şi bărbăţia superbă. Dojenindu-se în sinea ei, Sugar îi ridică cearşaful până la mijloc, deşi la mare lucru nu-i folosi. Un moment mai târziu, Jackson împinse cearşaful din nou.

- Băiatului ăstuia îi place să steie gol, Sugar.

Sugar îşi drese vocea, înainte de a-i da dreptate prietenei sale.

- Ştiu, Carolina, spuse ea, privind-o pe negresa înaltă care stătea în uşă.

- Vrei să-i spun tatălui tău că băiatu-i aicea? întrebă Carolina, legându-şi cu o fundă cordonul galben cu care-şi încinsese rochia de culoarea tangerinei.

- Nu. Nu încă.

Sugar ştia că pe doctorul Thomas Caine l-ar fi lovit apoplexia dacă afla că fiica lui adăpostea un vânător de recompense care o înfruntase pe

Fang Baolian. I-ar fi amintit prea mult de greşelile ei din tinereţe şi de un trecut care era mai bine să rămână uitat - deşi cu adevărat nu l-ar fi putut uita niciodată.

- Nici nu ştiu de ce l-au adus, continuă Carolina, prinzându-şi în ureche un cercel mare, în aceeaşi combinaţie de culori cu rochia şi cordonul. N-are nici un sens, da' nici unu'. Trebuia să-l ducă la Kingtsown şi să-l dea în primire tatălui tău.

Sugar îi spusese prietenei sale atâta lucru, dar Shulan o asigurase că omul pe care-l numea frate după tată nu era în pericol de moarte. Fusese tratat de cei mai buni medici din Hong Kong şi petrecuse câteva săptămâni în convalescenţă acolo, înainte ca Shulan să-l fi adus tocmai până în Caraibe. Avea nevoie de îngrijiri, însă nimic mai presus de priceperile lui Sugar. Cea mai necesară îi era protecţia, spusese Shulan, protecţia şi paza - pentru binele lui.

Sugar înţelesese ce i se cerea: plata unei datorii rămase prea îndelungat timp neachitată. Shulan îi oferise adăpost într-o vreme când Sugar avea cea mai mare nevoie. în schimb, prinţesa piraţilor voia să-l ţină pe acest om la Cocorico Bay, refugiul lui Sugar de la capătul lumii, unde casa ei era îmbrăţişată între ziduri de stâncă şi singura cale de scăpare era pe ocean.

Nu era atât de sigură că Shulan avusese dreptate în legătură cu sănătatea fratelui ei după tată. Toată ziua, nu dăduse decât un singur semn de viaţă, între momentul când Shulan şi oamenii ei îl lăsaseră pe pat, cu hainele pe el, şi cel de peste o jumătate de oră, când Carolina intrase să se ocupe de el şi scosese un mic ţipăt ofensat.

Ce l-o fi apucat pe un rănit ca el să-şi folosească ultimele puteri pentru a se dezbrăca, Sugar nu înţelegea. Decât dacă nu cumva, chiar rănit şi drogat, mormanul de haine de culi pe care le găsiseră la picioarele patului îl ofensaseră mai mai mult decât pe Carolina. Aceasta le dusese imediat la cabană şi le aruncase în sacul cu cârpe, bombănind.

- Dacă până dimineaţa nu se trezeşte, voi lua măsuri să ajungă la St. Vincent, îi spuse Sugar Carolinei.

Se întreba dacă Shulan ştia ce sacrificii putea fi nevoie să facă pentru viaţa străinului, ce riscuri erau la mijloc. Nu se mai întorsese la Kingstown de când plecase de-acolo, cu frica lui Dumnezeu în suflet.

- Tăticului tău n-o să-i placă asta. Deloc n-o să-i placă, o preveni Carolina, în timp ce-şi prindea şi celălalt cercel.

- Ştiu. De-asta nu-i spun, nici lui şi nici lui mămica.

- Şi cu omu' de colo cum rămâne? întrebă negresa, arătând spre curte.

Sugar clătină din cap, resemnată. Nu ştia nimic despre bătrânul firav pe care Shulan îl lăsase la Cocorico, decât că era chinez şi se afla acolo ca să-l protejeze pe Jackson.

Când reveni cu atenţia spre bărbatul întins pe pat, prin minte îi trecură câteva zicale, despre puii care se întorc acasă pentru a-şi face cuib, sau spunând că ce semeni, aia culegi. învăţase de mult că unele greşeli se plătesc toată viaţa. Străinul din pat era dovada vie în acest sens.

- Nu-mi place cum arată chinezu' ăla bătrân, continuă Carolina. Vrei să rămân aici?

- Nu... răspunse Sugar, privindu-şi un moment prietena. întoarce-te la Kingstown. Va fi totul bine. Dacă asta te linişteşte cu ceva, trimite-l pe Henry înapoi, mâine-dimineaţă.

- Pe Henry...! pufni Carolina. Omu' ăla nu-i bun de nimica.

în pofida prieteniei cu bătrânul marinar, Sugar nu putea s-o contrazică. Henry, oricât îi era el de drag, nu se pricepea într-adevăr la nimic. Anii de rom şi soare îşi luaseră tributul.

- Numa' că nu-mi place să te las singură aici, c-un drac străin si un băietan gol. Asta-i tot.

Dacă bărbatul de pe pat ar fi fost doar un băietan, Sugar ar fi avut si ea mai puţine îndoieli.

Cât despre dracul străin care stătea de strajă în curte... Se uită afară pe usa deschisă, spre omul care privea spre mare. Dacă un vânt mai puternic nu-l dobora la pământ, putea zice că avea noroc. Iar dacă-l dobora, avea de dat niste explicaţii.

Cu un oftat exasperat, Carolina porni înainte si acoperi trupul omului adormit cu cearsaful. Apoi se aplecă si vârî marginile cearşafului sub saltea.

- Dacă nici ăsta nu-l ţine aici, nimic n-o să-l ţie, mormăi ea, ocolind capătul patului pentru a prinde cearsaful si în cealaltă parte. Jur că nu l-am acoperit pe băiatu-ăsta decât de cinci ori pe ziua de azi. In viaţa mea n-am mai văzut...

Se opri, întreruperea bruscă a discursului făcând-o pe Sugar să ridice capul.

Pielea de culoarea cafelei-cu-lapte a Carolinei pălise. Lăsă cearsaful să cadă si făcu un pas înapoi, închinându-se.

- Doamne Sfinte Atotputernice...! murmură ea. Obeahman.

Obeahman? Sugar întoarse capul spre omul de pe pat. O singură privire spre locul unde cascada părului i

se revărsase pe pat, dezvăluindu-i partea stângă

a pieptului, o lămuri de ce se speriase Carolina, crezându-l un vrăjitor al magiei insulare, obeah.

Sugar era puţin mai sceptică, în pofida tatuajului complicat.

- Nu există obeahmeni albi, Carolina, spuse ea sec.

- Ba a fost, domnişorică, insistă bătrâna, închinându-se din nou. Odată au avut un obeahman alb, pe Santa Lucia. Cu ochii mei l-am văzut.

- Şi eu l-am văzut. Nu era alb.

- Era destul de alb, nu se lăsă Carolina. Numa' nu chiar ca băiatu' ăsta.

Sugar încercă o altă tactică.

- Acest om a venit aici din Hong Kong. Cine să se ducă tocmai la Hong Kong ca să caute un obeahman?

- Nimenea cu mintea-ntreagă, asta-i sigur! pufni negresa.

Sugar dădu din cap a încuviinţare.

- Omul ăsta nu e un obeahman.

- Ei, ceva tot e el.

Deşi nu se îndoia în acest sens, Sugar nu prea ştia ce nume să-i atribuie - până când se uită din nou la tatuaj.

- E un om-dragon, Carolina, iar oamenii-dragoni nu au putere la latitudinile joase.

Carolina îşi dădu ochii peste cap, aruncând o

privire miloasă spre Sugar:

- Domnişorică, mai ai atâta de-nvăţat, că nici măcar nu-i de râs.

Sugar strânse din buze, pentru a-şi stăpâni zâmbetul.

- Ce ştii tu despre oameni începe pe-un vârf de ac, fato. Iar pentru cât ştii despre oamenii-dragoni, nici n-ai nevoie de ac.

Buzele lui Sugar tresăriră.

- Nu te râde, domnişorico! Oi fi tu prea mare ca s-o mai încasezi la poponeţ, da' asta nu-nseamnă că nu s-ar putea să-ncerc.

Apoi, Carolina reveni cu atenţia spre omul de pe pat, aplecându-se să-i vadă bine dragonul întipărit pe partea stângă a pieptului.

- E, ăsta nu-i nimica mai mult decât un băiat-dragon gol, spuse ea cu dispreţ. Dacă-ţi dă de furcă, îl chemi pe tăticu'.

- O să-l chem, îi promise Sugar, cu privirea abătându-i-se spre omul adormit.

Zâmbetul i se şterse de pe buze. îi dădea deja de furcă, doar prin faptul că zăcea acolo. Nu era decât o nouă problemă, într-o viaţă pe care se străduise atâta să şi-o păstreze cât mai simplă.

Bărbatul împinse cearşaful cu picioarele, iar de pe buze i se desprinse un blestem mormăit. Sugar îşi simţi inima căzând printre măruntaie.

Aşa s-o ajute Dumnezeu, avea un om-dragon în patul ei, un om-dragon frumos, periculos şi fascinant.

* * *

Jackson se trezi încet, plutind neregulat între buimăceală şi luciditate. Primul lui gând conştient fu acela că-l drogaseră din nou - şi jură că era pentru ultima oară. Data viitoare, canaliile n-aveau decât să-l omoare şi să termine odată cu toate complicaţiile.

Exact. Gura i se lumină într-un zâmbet, urmat de un hohot scurt de râs. Hotărât lucru, nu avea stofă de martir.

Se întinse, ridicându-şi un braţ deasupra capului. La naiba, ar fi vrut să poată deschide ochii. îşi simţea pleoapele ca de plumb, dar ştia că acest efect secundar al drogului avea să treacă în curând. Nu trebuia decât să aştepte.

întoarse capul într-o parte, pentru a-şi destinde gâtul amorţit, iar de pe buze i se desprinse un oftat. Doamne, cât mai dorea să se ducă acasă!

în uşă, Sugar stătea încremenită, cu o carafă de apă în mână, hipnotizată de mişcările încete ale muşchilor lui şi succesiunea emoţiilor pe faţă. Curba de mulţumire a acelei guri era atât senzuală, cât şi răutăcioasă, dezvăluind un şir de

dinţi albi şi regulaţi şi o neaşteptată încredere în sine.

Ştia ce droguri i se administraseră, astfel încât ar fi trebuit să se trezească slăbit şi zăpăcit. Când colo, părea imaginea

sănătăţii întruchipate. Era deconcertant să-şi dea seama că aşteptase toată după-amiaza şi o parte din seară ca el să se trezească, numai pentru a descoperi că nu era pregătită.

Bărbatul râse din nou, sunetul profund şi slab rosto- golindu-se peste Sugar ca un val de căldură. în viaţa ei nu mai văzuse unul ca el - un animal atât de proaspăt şi frumos ca zorii unei noi zile de la Domnul, descolăcindu-se din somn cu graţie, întinzându-şi muşchii supli şi zâmbind tot mai larg.

Sugar nu se mira că o femeie trăsese asupra lui pentru că-i refuzase patul. Era magnific.

în clipa următoare, aspectul bărbatului se schimbă. înclină capul, astfel încât părul îi alunecă pe piept. Sprâncenele arcuite i se îmbinară într-o expresie nedumerită.

- Femeie? întrebă el cu glas răguşit.

Nu-i dăduse nici un semn, nici unul. Nu făcuse decât să stea în uşă - şi totuşi, el îi simţise prezenţa. O secundă îi trecu prin minte că se

putea ca negresa să fi avut dreptate în legătură cu puterile lui magice. Alungă imediat gândul. Era un vânător de recompense tatuat cu un dragon. Nici mai mult, nici mai puţin.

- Da, răspunse ea, strângând mai tare în mână carafa, cu speranţa că răspunsul ei avea să-l liniştească, făcându-l să rămână în pat.

- Dar nu Shulan, continuă Jackson, părând surprins însă nu şi dezamăgit.
- într-adevăr.
- Unde e?
- A plecat.

Părea răspunsul pe care-l aşteptase.

- Deci, tu eşti cea nouă. Noua mea gardiană?

Sugar dădu din cap, în ciuda faptului că întrebarea
lui o nedumerea. Apoi îşi dădu seama că Jackson n-o văzuse şi spuse:

- Da.

Pe buzele lui apăru un zâmbet. Se ridică în coate, părând că o măsura cu privirea.

- Şi ce planuri ai cu mine, insularo?

Tonul lui sugera o mulţime de posibilităţi. Sugar nu era dispusă să-i dea speranţe, mai ales când vedea că se simţea ca la el acasă în patul ei.

- Sugar a mai lăsat un om, spuse ea pe un ton de avertisment.

Zâmbetul deveni răutăcios.

- Bătrânul? Jen Ch'eng?

- Nu s-a prezentat, dar este într-adevăr foarte bătrân.

- Jen e, confirmă Jackson, părând dezamăgit dar nu surprins; cu un oftat, se lăsă la loc pe pat. Totuşi, îl prefer pe el în locul lui Sher Chang. Bruta aia cu steroizi a dat în mine de mai multe ori decât era cazul.

Cuvintele lui o făcură pe Sugar să simtă un val de furie. Simţise cruzimea uriaşului. Shulan trăia într-o lume unde oamenii ca Sher Chang erau necesari, dar Sugar nu i-ar fi permis să rămână pe insula ei.

- Ai adus ceva de băut? întrebă pacientul. Mi-e sete.

Sugar privi carafa plină. Poate că era într-adevăr vrăjitor.

Privindu-l cu grijă, se apropie de noptieră şi luă un pahar. înainte de a apuca să-l ridice, mâna lui Jackson o apucă strâns de încheietură. Carafa de apă căzu din mâna cealaltă, ajungând pe masă, unde se vărsă. Sugar ţipă uşor, mai mult de surprindere decât de durere.

- Nu ţipa, spuse el, ridicându-se cu ajutorul mâinii libere.

- N-am după cine să ţip, scrâşni Sugar

printre dinţi, furioasă că se lăsase prinsă astfel, şi încă de un orb. Smuci scurt braţul, încercând strânsoarea. Jackson i-l trase înapoi, ridicându-se în picioare şi lipindu-şi trupul de al ei.
Inima lui Sugar se opri pentru a doua oară. Stăteau faţă-n faţă, genunchii lui îi atingeau coapsele, iar pieptul i se ridica şi cobora în dreptul ochilor ei. Era mai înalt decât crezuse, mai puternic - şi mai periculos.

- Nimeni? întrebă el. Pe toată insula?

N-avea de gând să-i răspundă. Urma să afle singur adevărul, destul de curând.

- Şi Jen? Sau îi eşti şi tu prizonieră, la fel ca mine? întrebă el, cu un glas scăzut şi arogant. Nu ştiu ce ţi-ar face, dar sunt sigur că tare i-ar mai plăcea un pretext ca să mai înfigă un ac în mine.

- Ai fost drogat pentru propria ta protecţie, repetă Sugar cuvintele care-i fuseseră spuse.

- Măcar parţial ai înţeles bine.

Ţipătul unui pescăruş spulberă liniştea nopţii, iar bărbatul care o ţinea de mână reacţionă cu iuţeala fulgerului, strângând-o mai tare, în timp ce se răsucea în direcţia de unde se auzise sunetul. Părul i se undui pe spate ca un val mătăsos. O secundă, rămaseră amândoi nemişcaţi. Când Jackson se întoarse din nou spre

ea, Sugar se pomeni faţă-n faţă cu dragonul.

Surprinsă, încercă să se retragă, dar mâna lui o ţinea pe loc, în stăpânirea dragonului.

Ochii verzi ca smaraldele ai făpturii o priveau cu o posesivitate teribilă de pe întinderea bronzată a pieptului celui ce-o capturase, dar Sugar nu-şi putea da seama dacă dragonul îl poseda pe el, sau voia s-o posede pe ea. Nu simţea decât puterea imaginii parcă vii care împodobea pieptul omului, de la umărul stâng până la talie. Aripile păreau să ţineau creatura în zbor. Solzi verzi şi albaştri i se arcuiau pe spinarea şerpuitoare. Din gură îi ţâşneau flăcări, roşii şi aurii, încălzind pielea în dreptul inimii.

Suflarea de foc a dragonului, îşi spuse Sugar, mirată de căldura pe care o putea emana o asemenea fiinţă fabuloasă, de omul care putea s-o ţină în stăpânire.

- Eşti mai scundă decât credeam, spuse el, slăbind infim strânsoarea.

Sunetul slab al glasului său o făcu să ridice privirea spre el, iar respiraţia i se opri în gât.

Jackson deschisese ochii.

Aveau aceeaşi culoare cu ai dragonului, dar erau mai calzi, mult mai calzi, cu luciri chihlimbarii şi liniuţe de un cafeniu mai închis.

Degetul lui mare o mângâia pe încheietura mâinii, făcându-i pulsul să pornească la g[alo]p.

Jackson îşi lăsă privirea să cutreiere faţa femeii, iar starea de confuzie pe care o avusese la trezire îi reveni. Arăta foarte ciudat, aproape familiar, ceea ce-l intriga. Forma feţei ei era feminină, delicată ca o inimă, dar avea trăsături mai copilăreşti, mai rotunde şi mai puţin definite, sugerând o inocenţă care-l surprindea din partea unei complice de-a lui Sun Shulan.

- N-am să-ţi fac nimic, spuse el, simţind nevoia s-o liniştească.

Pielea ei era imaculată, aurie ca piersica, asortându-se divin cu blondul părului înălbit de soare. Era sau un înger, sau întruchiparea unei fantezii. Nu se putea hotărî

ce anume, dar părea venită de pe altă lume, ca o fiinţă încă neîmblânzită, cu ochi cristalini şi adânci. Niciodată nu mai văzuse asemenea ochi. Erau mai mult argintii decât cenuşii.

- Nu, n-ai să-mi faci nimic, îi dădu ea dreptate. Iar dacă-mi dai drumul acum, nici eu n-am să-ţi fac.

Atâta despre inocenţă, îşi spuse Jackson, dar nu-i dădu drumul.

- Eşti chiar atât de periculoasă? o întrebă,

înălţându-şi o sprânceană.

- Pot fi, replică Sugar fără ezitare, cu o voce melodioasă care-i contrazicea asprimea cuvintelor.

Jackson nu-şi putu stăpâni un zâmbet.

- Şi eu sunt cunoscut ca periculos, şi am cu cel puţin optzeci de livre mai mult ca tine.

- Atunci cred că nu-mi rămâne decât să risc.

Sugar şarja. Nu-l putea învinge, nici în cele mai nesăbuite vise ale ei - dar în afară de bluff nu avea nici o altă soluţie. Shulan îi spusese să-l ţină acolo şi avea să-l ţină, asigurându-se că nu păţea nimic. Era singurul lucru care-i fusese cerut în schimbul celei de-a doua şanse pe care i-o acordase Shulan. N-avea de gând să dea greş.

Zâmbetul lui Jackson pieri. Femeia din faţa lui era serioasă, al dracului de serioasă. îi privi umerii înguşti şi

constituţia suplă, mâna atât de mică într-a lui, şi recunoscu că existau câteva căi pe care o femeie de categorie atât de uşoară îl putea reduce la neputinţă, deşi se îndoia că îi stătea mintea la plăceri sexuale.

Cu atât mai rău. Ridică mâna liberă pentru a-i atinge părul. încet, îşi trecu degetele prin masa blondă şi mătăsoasă care-i încadra faţa. Nu era drăguţă. Cuvântul „drăguţă“ era prea banal

pentru a descrie atracţia ei, contradicţia între fragilitatea trupului şi forţa convingerii. Nu avea curbe planturoase cu care să ispitească un bărbat, şi totuşi Jackson se simţea ispitit - într-un mod surprinzător de total.

- Cum te numeşti? o întrebă el.

în obrajii ei înflori o roşeaţă aprinsă, dar privirea nu-i şovăi nici o clipă.

- Sugar, răspunse. Sugar Caine.

La auzul unui asemenea nume, oricine ar fi zâmbit, inclusiv Jackson - dar privirea lui se abătuse spre buzele lui Sugar, în timp ce aceasta vorbea. Când îi auzise numele, Jackson nu-şi putuse imagina decât un lucru: gustul incredibil de dulce al gurii ei.

Capitolul 2

Era fermecătoare, atât de feminină şi delicată, iar Jackson voia s-o guste, dorea un sărut, un singur sărut blând, încet şi dulce, în care să simtă gustul lui Sugar Caine.

Zâmbetul îi reveni pe buze, dar mai mult la adresa lui însuşi decât la a numelui ei. în vara trecută, jurase să se lase de femei nebunatice, iar femeia din faţa lui era nebunatică în feluri pe care numai un spirit înrudit cu al ei le-ar fi putut recunoaşte.

- Deci, Sugar... continuă el, cu zâmbetul devenindu-i batjocoritor. De data asta, unde m-a

lăsat Shulan?

- La capătul lumii.

Sugar îşi alegea cuvintele cu multă grijă. Nu era un invalid, iar ea nu voia să-l vadă rănit sau mort într-o încercare de a fugi. Nu exista nici o cale de scăpare de pe Cocorico. Sarcina ei nu consta numai în a avea grijă de Jackson, ci şi în a-l convinge de acest fapt incontestabil.

- De-aici încolo încep dragonii şi alte lighioane? întrebă Jackson, cu un surâs care insinua că se simţea ca la el acasă în orice loc unde se găseau dragoni.
- Si alte lighioane, confirmă Sugar.
- Ba nu, replică el, privind în jur. Am fost de vreo două ori la capătul lumii, şi nu-i aici. Nu-i nici măcar pe-aproape.

Privirea îi reveni spre ea, măsurând-o într-un fel cumplit de stânjenitor.

Sugar încercă să-şi desprindă încheietura din mâna lui, dar Jackson nu slăbi strânsoarea.

- Ce cauţi aici, singură?

Atâta despre ascunderea slăbiciunilor, îşi spuse ea, dezgustată. Chiar se vedea cât de singură se simţea, oricât ar fi încercat să nu se trădeze? Anii de izolare o făcuseră să devină atât de străvezie? Ei bine, n-avea să primească nici un răspuns, nici dacă îngheţa iadul.

- Bine, spuse el, ca şi cum i-ar fi citit gândurile.

îl privi surprinsă.

- Ce-ar fi să-mi spui de ce m-a adus Shulan la tine?

- Ca să te ţin în siguranţă, răspunse Sugar, convinsă că sinceritatea era întotdeauna în folosul ei, chiar dacă uneori i-o lua înainte tăcerea.

- Deci ştii despre Fang Baolian?

Mărturisi printr-o coborâre scurtă a genelor, ca întotdeauna când trebuia să-şi recunoască unele cunoştinţe

mai puţin onorabile. O cunoştea pe Regina Dragonilor din Marea Chinei de Sud. Baolian era blestemul vieţii ei.

- M-ar ucide, dacă m-ar găsi, continuă Jackson, ca şi cum i-ar fi vorbit unui copil.

Sugar ridică ochii, privindu-l drept în faţă.

- Aici n-o să te găsească.

Vorbea pe un ton hotărât, exprimând o convingere neabătută. N-avea încotro, atât pentru ea însăşi cât şi pentru el.

Jackson coborî privirea spre femeia pe care o ţinea captivă cu o singură mână, aproape fără nici un efort, surprins din nou de intensitatea convingerii ei. Pentru o fiinţă care arăta atât de fragilă, avea o coloană vertebrală de oţel.

- Ce te face să fii atât de sigură? o întrebă el.

Atât de sigură de toate? ar fi vrut să adauge, dar se stăpâni. Ştia că mai şarjase, când spusese că reprezenta un pericol pentru el, doar dacă nu cumva îi curgea prin vene sângele unei maestre

a artelor marţiale. N-ar fi fost exclus, dar cu tot oţelul acela din şira spinării, trupul nu era atât de cizelat. Totuşi, acum ar fi preferat să creadă că nu era un bluff. Ultimul lucru pe care-l dorea era ca Baolian să-l găsească imobilizat pe o insulă, fără un arsenal la dispoziţie.

- Faptul că nu m-a găsit niciodată nici pe mine, răspunse Sugar, smucindu-şi mâna. Şi-acum, dă-mi drumul.

Jackson o strânse şi mai tare, dându-i de înţeles că nu era dispus s-o elibereze cu una cu două.

- Ce-are Baolian cu tine?

- Acelaşi lucru pe care îl are şi cu tine.

Fără voie, Jackson râse.

- N-aş crede, Sugar.

Privirea îi coborî spre rotunjimile sânilor ei vizibili prin tricoul alb.

- Numai dacă are gusturi mai eclectice decât crezusem.

- Nu vrea să se culce cu mine, replică Sugar, înroşindu-se în obraji.

- Deci Shulan ţi-a spus şi detaliul ăsta?

- Mi-a spus ce crezi tu.

- Ce cred...?

Era plină de surprize, acea domnişoară Sugar Caine. Jackson îşi aminti când o văzuse ultima oară pe Baolian, întinsă pe un pat dintr-un hotel de lux din Jakarta, cu un zâmbet ademenitor pe

faţa ei superbă şi un neglije diafan drapat pe trup, dezvăluindu-i cu multă artă curbele opulente.

Nu, nu se înşelase. Si nici ea nu se înşelase cu privire la refuzul lui de a cădea în mrejele ei senzuale. Regina Dragonilor dăduse foarte clar de înţeles că, din momentul când părăsise camera de hotel, zilele lui Jackson erau numărate. Vociferările ei şuierătoare continuau să-i bântuie visurile, împingându-le spre coşmaruri, lucru ce se întâmpla invariabil atunci când adormea în cătuşe şi lanţuri.

- Iar tu ce crezi? o întrebă curios, dar fără să se îndoiască de propriile lui concluzii. Baolian îl dorise, iar refuzul lui o făcuse să-l condamne la moarte.
- Cred adevărul.
- Şi care e adevărul ăsta?
- Baolian plănuia să te omoare indiferent dacă te culcai cu ea sau nu, dar ţi-ar fi savurat mai plăcut moartea dacă înainte s-ar fi culcat cu fiul amantului ei. Aşa, consideră că a fost înşelată. Dacă află că eşti viu, va dori să încline balanţa înainte de a trimite alt asasin să te ucidă. Dar de data asta nu va mai dori sex, ci tortură. Ori de câte ori o privea, lui Jackson îi trecea prin minte cuvântul naivă. Orice femeie care vorbea despre sex şi tortură în aceeaşi frază, fără să sufle, era naivă.

- Pe tine te-ar tortura? întrebă el, deşi nu dorea cu adevărat să audă răspunsul. Această femeie avea o piele prea fragilă. Şi i-ar fi putut frânge încheietura mâinii, sau gâtul, numai cu o mână.

- N-am de gând să-i dau ocazia, răspunse Sugar, aruncând scântei argintii din ochi. Dacă mă vrea, va trebui să mă omoare.

Pentru Jackson, miza se schimbă într-o clipă. Purta semnul asasinului trimis de Baolian. Nu putea decât să-şi imagineze ce semne purta Sugar.

îi dădu drumul.

- Unde mă aflu?

Sugar se îndepărtă imediat, dornică să ia distanţă.

- în dormitorul meu, spuse ea, frecându-şi antebraţul, în timp ce făcea încă un pas înapoi şi se străduia să-i înfrunte privirea în continuare. Si eşti gol. Aşa că, dacă nu te superi, pe canapea sunt pregătite nişte haine pentru tine.

Arătă spre o sofa roz, aflată în colţul camerei.

- Instalaţiile sanitare sunt în spate, cam arhaice, iar dacă vrei să mănânci, după ce te îmbraci mă găseşti în bucătărie.

înainte de a apuca să iasă, privirea îi alunecă în jos, nesocotindu-i toate ordinele date în sinea ei ochilor. Scăparea nu dură decât o secundă - dar era de ajuns. Ieşi grăbită, cu obrajii arzându-i

ca focul. Lua-l-ar dracu' să-l ia!

Jackson o privi cum pleca, ascunzându-şi un zâmbet. Nu-l interesau femeile, nici măcar una care-l intriga atât de mult ca domnişoara Sugar Caine. îl interesa doar viaţa, propria lui viaţă, cea pe care Baolian încerca s-o curme, iar Shulan o uzurpase. Dacă era adevărat ceea ce spusese Sugar, că numai ea şi Jen se aflau acolo ca să-l păzească, atunci partida era ca şi câştigată. Era nevoie de mai mult decât o femeie drăguţă şi misterioasă şi un bătrân maestru wushi pentru a-l ţine captiv. în sfârşit, Shulan îl subestimase.

înfruntându-şi senzaţia de stânjeneală, Jackson ieşi pe verandă. Privirea i se îndreptă automat în sus, tot mai sus, în căutarea cerului. îl găsi atât de departe, încât îi îngheţă sângele în vene.

Era prins. Un perete înalt de stâncă bloca orice cale de acces. Pe creasta falezei se profila un arc natural de piatră, încadrând stelele.

Poate că Sugar avea dreptate.

Poate că se afla într-adevăr la capătul lumii. în spatele lui se auzea numai marea, cu valurile spărgându-se de stânci. în rest nu se mai vedea nimic, doar marea, cerul şi mica fortăreaţă a casei lui Sugar - o închisoare perfectă, într-adevăr. Singura şansă părea să fie pe calea apei, înotul printr-un ocean necunoscut, noaptea - da, o şansă sigură de a se sinucide.

Dădu să pornească înainte, când sunetul unui glas cântând şi râzând îl opri în loc. Tăcut, se ghemui. Nu fusese un glas de femeie, iar Jen nu râdea niciodată.

în bucătărie, Sugar rămase nemişcată, nevenindu-i să-şi creadă ochilor. Un tricou pe jumătate stors îi şiroia de apă în mâini, dar ea abia dacă observa.

Prizonierul dispăruse. îl văzuse stând în curte, cu privirea spre casă, iar în secunda următoare se topise în noapte ca o felină a junglei.

Ştia ce anume îl speriase. Interpretarea beţivănească a „Fetei din insulă“ de către Henry. într-adevăr, ar fi speriat pe oricine. Probabil Carolina îl pusese să cânte.

Henry n-ar fi făcut niciodată efortul de a ajunge la Cocorico pe întuneric fără să-l inspire vreo ameninţare.

înjurând încet, Sugar aruncă tricoul înapoi în albia de spălat şi smuci cablul generatorului. Când motorul porni, alergă în bucătărie, prin uşa laterală. Dobitocul ăla bătrân de Henry era prietenul ei, iar Sugar nu voia ca omul-dragon să-i facă cine ştie ce. Se strecură prin spaţiul strâmt dintre masă şi peretele de la nord, grăbită să ajungă la contactorul camuflat după un coş cu fructe. Atinse metalul şi, cu un mic efort, apăsă maneta.

O lumină orbitoare inundă curtea, făcându-i

pe toţi să încremenească. Prin fereastra de la vest, Sugar îl văzu pe Henry clătinându-se pe picioare lângă sfoara de rufe, clipind din ochi în lumină, dar vizibil aşa cum era: un bătrân inofensiv.

Jen se desena ca o siluetă cenuşie triunghiulară lângă gheţărie - şi se uita drept la ea.

Prin vene o străbătu un val de adrenalină. Nu ştia la ce se aşteptase, dar în nici un caz să-l vadă pe chinez păzind intrarea la Cocorico şi privind-o din întuneric.

Prizonierul ei, omul-dragon, era mai greu de depistat. Sugar ocoli repede masa din bucătărie şi se opri la uşa din faţă, încercând să-l ignore pe Jen. Scrută cu privirea curtea, apoi plaja şi locurile sălbatice din jurul falezei, în căutarea lui Jackson. Nu putea să fi ajuns departe, dar a dracului să fi fost dacă reuşea să-l vadă.

Motivul se limpezi o clipă mai târziu, când fu înhăţată de la spate şi trasă înapoi în bucătărie.

Ţipătul de spaimă îi fu înlocuit imediat de altul, neîncrezător, când îşi dădu seama cine o prinsese. Părul brunet care se revărsa peste umărul ei, precum şi pieptul tare ca piatra din spate, nu lăsau nici o umbră de îndoială - şi totuşi, nu-i venea să creadă că cineva se putea mişca atât de repede şi silenţios.

- Dă-mi drumul, băi... băi...
- Cine-i beţivanul? mârâi Jackson la urechea ei.

- Henry, un prieten...

Se zbătea în menghina braţelor lui, încercând să-l lovească. De data asta întrecuse măsura.

- Nu şi al meu.
- Tu n-ai nici un prieten, se răsti Sugar, furioasă.

încercă să-i dea un cot în coaste, dar Jackson fu mai

rapid, mutându-şi braţele fără să-i dea drumul. în secunda următoare, însă, Sugar căzu pe podea, eliberată pe neaşteptate.

Ridică privirea spre el, gata să-l repeadă pentru neatenţie şi să-l ameninţe cu tot ce-i trecea prin minte - de la lanţuri până la înfometare - dacă se mai atingea de ea, dar n-ar fi folosit la nimic.

Lama spadei lui Jen lucea lângă gâtul lui, unde-i lăsase o dâră subţire de sânge.

Omul-dragon o privi încruntat, dominat de oţelul tăios lipit de gâtul lui. Ochii i se întunecaseră de furie. îşi ţinea pumnii strânşi pe lângă trup.

- M-ai convins, Jen, mormăi el printre dinţi. Şi-acum, mişcă de-aici până nu te omor fără să vreau.

Când Jen nu se mişcă, îi spuse un şir de cuvinte în chineză, repezi, furioase şi poruncitoare.

Răspunsul bătrânului constă în retragerea tăcută a armei, urmată de foşnetul metalic al lamei vârâte înapoi în teacă.

Sugar se ridică încet în picioare, cu toate simţurile activate. Shulan adusese în pragul casei ei doi războinici şi un război, nu un invalid care avea nevoie de îngrijiri.

- Am crezut că te aflai aici ca să-l protejezi, îi spuse ea lui Jen, pe un ton în care se amestecau reproşul şi prudenţa.

Shulan îi expusese multe dintre detaliile poveştii lui Jackson, dar prinţesa piraţilor uitase s-o prevină în legătură cu îndemânarea bătrânului chinez. Fragilul Jen era cel puţin la fel de alarmant ca omul-dragon.

- Nu vreau să moară nimeni aici, nici accidental şi nici altfel, continuă ea, ţintuindu-i cu privirea pe amândoi, ca să fie clar cui i se adresa, deşi se îndoia că Jen înţelegea vreun cuvânt.

Bătrânul nu făcu decât s-o privească un moment cu ochii lui de nepătruns, după care făcu o plecăciune scurtă şi ieşi din bucătărie. Sugar întoarse capul spre omul care continua să domine încăperea. Intr-un fel, de la el aştepta şi mai puţin.

- Iţi curge sânge, îi spuse ea. Stai jos... te rog.

Rugămintea nu exprima decât politeţe, îşi zise Sugar.

Nimic mai mult.

Spre marea ei uşurare, Jackson se supuse, aşezându-se pe un scaun. Sugar n-avea idee ce-

ar fi putut face dacă i se împotrivea.

- Mă duc să... ăă... aduc trusa de prim-ajutor, spuse ea, ocolindu-l pentru a stinge proiectoarele, înainte de a-şi continua drumul spre cămară. N-avea de gând să-l mai lase să se îmbrace noaptea în negru.

Reveni peste câteva momente. Puse cutia metalică pe masă şi scoase din ea antisepticul şi un sul mare de tifon steril. Jackson nu era rănit prea grav, dar Sugar nu voia să rişte o infecţie.

- Ai aici o adevărată farmacie, spuse el, arătând cu capul spre conţinutul cutiei. Eşti traficant de droguri sau medic?

- Am o legitimaţie veche de la Crucea Roşie, răspunse Sugar, iar aici e la fel de valabilă ca o licenţă medicală.

- Aici, adică unde?

- Aici, repetă ea, fără să-i scape încercarea lui de a-i smulge informaţii.

Ridică un tampon de tifon îmbibat cu dezinfectant ca să-i cureţe rana, dar mâna i se opri lângă umărul lui, supunându-se unui avertisment intuitiv: ar fi fost riscant să-l atingă pe omul-dragon.

Dojenindu-se pentru momentul de slăbiciune, Sugar îi împinse după ureche părul, cu mâna liberă - şi imediat se convinse că temerile ei nu fuseseră neîntemeiate.

Nu era periculos la atingere. Era ca sosit din

paradis, cald şi puternic, senzual şi sensibil, plin de vitalitate animalică. îşi coborî ochii spre ai lui - şi fu capturată de focul verde al acelei priviri. Copleşită, îşi retrase mâna, lăsându-i părul să cadă la loc, lung până la talie.
Spre lauda lui, Jackson nu-i răspunse cu unul dintre zâmbetele sale răutăcioase. N-o tachină. Sugar aproape că-şi dorea s-o fi făcut, orice numai să risipească stânjeneala care o cuprinsese.
- O să usture, se sili ea să-l prevină, cu obrajii înroşiţi ca focul.
Jackson nu spuse nimic, mutându-şi doar privirea, după ce-i studiase câteva momente ochii, gânditor.
- Nu vreau să mă mai atingi, continuă ea, aplicând peste pansament o fâşie de leucoplast. Dacă-ţi ţii mâinile acasă, sunt sigură că şi Jen va face la fel cu spadele lui. Aici eşti în siguranţă, aşa că n-are nici un rost să ataci oamenii.
- Nu te-am atacat, răspunse el, părând cel puţin la fel de iritat. Te protejam.
Sugar îi aruncă o privire neîncrezătoare.
- De Henry?
- De un străin. Spuseseşi că aici nu mai e nimeni. Numai tu, eu şi Jen.
întoarse capul, privind-o în ochi.
- Să nu mă minţi, Sugar, o avertiză el. Si-aşa am destule probleme de rezolvat, ca să rămân în viaţă.

Nimeni n-o mai făcuse vreodată mincinoasă. Era o experienţă cu totul nouă şi nu foarte plăcută.

- Când eram în bungalou, spuse ea, acolo se găseau numai trei oameni. Nu prea ştiu de ce s-a întors Henry în seara asta, dar îi cerusem să nu revină până mâine- dimineaţă.
- De ce?
- Pentru cazul că nu te trezeai până atunci.
- Şi ce-ai fi făcut cu mine, dacă nu mă trezeam?
- Ţi-aş fi acordat o asistenţă medicală mai bună.

Jackson îi aruncă o privire dură.

- Cu alte cuvinte, dacă mor, pot pleca.

Sugar se uită la el cu ochi mari, copleşită de concluzia pe care o trăsese.

- Ai fost adus aici ca să fii în siguranţă. Trebuie să am grijă de tine. Pot să am, sublinie ea, simţind că era în joc mult mai mult decât mândria ei. Nu eşti în nici un pericol, ţi-o jur.

Lui Jackson îi scăpă un hohot de râs scurt, ca un lătrat; parcă ar fi făcut-o din nou mincinoasă.

- Nu te mint, insistă ea. Pe Shulan n-o interesează decât să-ţi fie ţie bine.

Drept răspuns, Jackson înălţă dispreţuitor o sprânceană ca o aripă.

- Dacă-ţi închipui asta, e clar că-ţi cunosc prietenii mult mai bine decât îi cunoşti tu pe ai

mei.

Sugar îşi regreta cuvintele dinainte suficient pentru a-i oferi o scuză. Omul fusese rănit şi capturat. Ar fi fost inutil şi meschin să-l insulte.

- îmi pare rău. Sunt sigură că ai o mulţime de prieteni...

Singurul lui răspuns fu un nou hohot de râs sarcastic.

- I-auzi, i-auzi, ce dulce eşti!

- Nu tocmai, replică ea, simţindu-se îngrozitor de prost. Era clar că individul n-avea nevoie de compasiunea ei şi n-ar fi stricat să ţină minte.

- Nu?

- Nu, accentuă Sugar.

- Aha, deci ai intrat numai pentru bani.

îl privi neîncrezătoare:

- Ce bani?

- Răscumpărarea pe care o doreşte Shulan pentru a mă trage de pe plaja asta înainte ca lacheul maică-sii să mai facă o încercare cu mine.

După un moment de pauză, continuă:

- Si ar face bine să ceară cât mai mult. Cred că instinctele materne ale lui Baolian ar seca de tot dacă ar descoperi vreodată de ce treburi se ţine fiică-sa. Regina Dragonilor îmi dorea moartea. N-o să se bucure dacă descoperă că am supravieţuit ambuscadei şi cu atât mai puţin

când va afla cine m-a ajutat - oricât sunt ele rude de sânge.

- Ai înţeles complet pe dos, replică Sugar, punând trusa medicală pe masă. Shulan te-a salvat din acelaşi

motiv pentru care mama ei vrea să te vadă mort: fiindcă eşti fiul lui Sun Yi. Nu e vorba de nici o răscumpărare.

- Exact, spuse el tărăgănat, fiind iar clar că nu credea o iotă. Şi nici tu n-ai nişte picioare de să le viseze toţi bărbaţii când dorm.

Se ridică de pe scaun şi se duse la fereastra cu vedere spre promontoriu, lăsând-o în spatele lui, amuţită.

- Tot afară e, umblă creanga de colo-colo.

- Jen, sau... sau Henry? întrebă Sugar, pentru a-i dovedi că nu era buimăcită de concluziile lui.

- Henry, răspunse Jackson, râzând încet. Jen nu umblă creanga, nici fizic, nici mintal. De-asta-i un câine de pază atât de bun. Are tenacitatea şi concentrarea unei rachete cu senzori de căldură. Ceea ce e extraordinar, atâta vreme cât nu eşti tu ţinta.

înjură grosolan şi se întoarse cu faţa spre ea, răscolindu-şi părul cu mâinile.

- Nu ştiu unde te-a găsit Shulan, dar te-a ales bine. Atât de-al naibii de bine, încât mă întreb dacă nu cumva drogurile au ajutat-o să-mi descopere fanteziile... fiindcă exact aşa arăţi. Dar

atâta lucru nu e de-ajuns ca să mă ţină pe stânca asta.

Dacă aşteptase vreun răspuns de la ea, urma să fie amarnic dezamăgit. Sugar nu avea nimic de spus în faţa unei declaraţii atât de jingitoare - sau, cel puţin, aşa o considera ea. Cu cât o privea Jackson mai mult, cu atât mai tare o ustura limba să vorbească.

- Te înşeli di-din nou, se bâlbâi ea. Shulan nu cere nici o răscumpăare şi are atâta minte încât să nu ceară nimic din ceea ce-mi sugerezi tu.

- Sexul e cea mai veche momeală de pe faţa pământului, spuse Jackson, făcând un pas înainte.

- Nu şi pe pământurile mele, replică Sugar, făcând la rândul ei un pas înapoi.

Zâmbetul lui vag şi expresia de satisfacţie care-i întunecă ochii o preveni ce făcuse. înjură în gând. Nu-şi putea permite să-i lase lui avantajul, iar când Jackson făcu încă un pas, Sugar rămase pe loc.

- Trebuie să ştii câteva lucruri înainte de a te lăsa să-ţi mănânci cina, spuse ea, ţinându-şi coloana vertebrală mai dreaptă în faţa acelei înaintări lente, de animal ieşit la pradă.

- Ca de pildă? arcui întrebător Jackson o sprânceană.

- Te afli la nouă mile distanţă de cel mai apropiat ţărm locuit. Dincolo de capătul insulei se

întinde o strâmtoare oceanică adâncă, numită nu degeaba Aleea Rechinilor, iar tu sângerezi. în locul tău, nu m-ar tenta băile în mare, noaptea.

Si, terminându-şi tirada, Sugar se întoarse şi ieşi pe uşă, abia apucând să coboare de pe verandă înainte ca din bucătărie să izbucnească un şir de înjurături violente.

Capitolul 3

Jackson stătea pe un promontoriu stâncos, în lumina slabă a lunii, privind unduirea valurilor mării. Din spatele lui se auzeau sunetele insulei, ţârâituri de greieri şi orăcăieli ale brotacilor de copaci. O geană de lumină la orizont vestea apropierea aurorei.

înfulecase mâncarea pe care i-o pusese în faţă, orez, fasole şi fructe, fără să ştie unde şi când dispăruseră toate din farfurii. Cel mai mult îi plăcea libertatea de a fi singur, de a mânca nesupravegheat, de a putea circula fără ca nimeni să-l urmărească. Până şi bătrânul chinez îl lăsase în pace.

Se putea spune că, în noaptea aceea, el era cel care stătea de veghe. Henry, beţivul, se ghemuise sub o pătură în baraca de lângă bucătărie. Jackson nu aflase despre el altceva decât că avea o slăbiciune pentru

femeia frumoasă dar crudă şi lipsită de inimă, numită Carolina. Jen dormea pe o laviţă în gheţărie, iar Sugar Caine se afla în dormitorul de lângă cel pe care i-l afectase lui, în vila cu obloane verzi, încercând să doarmă. Lumina care se aprinsese şi se stinsese de mai multe ori, răzbătând printre jaluzele, îl înştiinţa că nu reuşea să închidă ochii.

Ciudată şi frumoasă femeie-copil... Oare ce-i putuse face lui Baolian?

Ridicând capul, Jackson se întoarse spre casă. Ajunsese în paradis, sau în infern? încă nu ştia, nu ştia decât că Sugar Caine arăta mai mult ca un înger decât ca un demon, şi avea de luptat cu acelaşi diavol ca el.

Lumina se aprinse din nou, iar bătăile inimii lui Jackson se accelerară, spre propria lui surprindere. Ce făcuse Shulan, aducându-l acolo?

* * *

Sugar îşi încălţă sandalele şi micşoră flacăra felinarului. întotdeauna îşi începea ziua devreme, oricât de scurtă ar fi fost noaptea. închise uşa în urma ei şi se opri un moment pe loc, încheindu-şi nasturii. Vântul dinspre nord-est bătuse toată noaptea, împingând ceţurile peste ocean. Soarele urma să răsară curând.

Cocorico avea formă de semilună, lungă cam

de trei sute de metri. Sugar îşi croi drum printre bolovani şi băltoace rămase în urma refluxului şi, aproape înainte de a-şi da seama, ajunse chiar lângă el. Se opri dintr-o dată, plescăitul ultimului ei pas amestecându-se cu zgomotul ritmic al valurilor.

O văzuse. Stia, altfel s-ar fi întors, încercând să se retragă pe furiş.

Stătea deasupra ei, în vârful promontoriului, cu braţele pe lângă trup şi picioarele uşor desfăcute, încordate. Vântul zorilor îi lipea hainele de corp, bumbacul subţire dezvăluindu-i muşchii reliefaţi şi pieptul lat. Părul îi flutura unduitor, ca un steag negru. Era imaginea întruchipată a războinicului, puternic şi statornic ca marea. în ultimele umbre ale nopţii, îi tăia respiraţia.

- M-am uitat la rechini, spuse el, cu glasul răsunân- du-i peste foşnetul valurilor.

Sugar dădu din cap, neavând suficientă încredere în sine însăşi ca să vorbească. Nu-l dorea acolo, invadân- du-i sanctuarul şi tulburându-i liniştea atât de greu câştigată, aducând înapoi în viaţa ei violenţa şi dorul. Fugise de violenţă, o dată, şi reuşise să scape. Dorul şi-l înăbuşise şi ignorase, îl sublimase, numai ca să supravieţuiască.

- Vino aici, o chemă Jackson. Se apropie o navă.

Degetele i le cuprinseră pe ale ei şi o ridică pe promontoriu cu o uşurinţă surprinzătoare, poziţionând-o în faţa lui.

- în dreptul capului, spuse, arătându-i cargoul care tăia valurile cam la o milă în larg.

- Nicicând n-ai fi ajuns până acolo.

Sugar încercă să ignore apropierea dintre ei, distanţa atât de mică încât îi simţea căldura trupului, în timp ce stăteau amândoi pe stâncile aspre.

- înot destul de bine, răspunse el ridicând din umeri, fără a-şi lua ochii dinspre vapor.

Chiar dacă ar fi reuşit, Sugar se îndoia că ar fi obţinut altceva decât un glonţ din partea comandantului, lucru firesc pentru orice căpitan de a cărui navă se apropia un om, animal sau peşte, în toiul nopţii.

Un foşnet rapid, şi pe deasupra lor trecu prin văzduh o umbră, apoi încă una şi încă una.

Jackson se apropie şi mai mult de Sugar, făcând-o să se întrebe până unde ajungeau instinctele lui protectoare.

Toată insula Cocorico era un sanctuar, un loc unde Sugar nu avea nevoie de nici o protecţie - şi totuşi, până acum Jackson intervenise de două

ori în faţa câte unei aparente ameninţări. Sugar spera numai s-o lase şi pe ea să facă acelaşi lucru, atâta timp cât se afla acolo.

- Ai cam mulţi lilieci în paradis, domnişoară Caine, comentă Jackson, făcând ultimul pas necesar pentru a-şi lipi pieptul de spatele ei.

Căldura lui pătrunse prin jachetă şi tricou, iar Sugar trebui să-şi înfrunte imboldul de a se rezema de el.

- Liliecii roşii au început să sosească săptămâna trecută, spuse ea, migrând spre sud şi readucând la trei sute numărul speciilor confirmate de pe insulă. Acum câteva luni, am găsit pe plajă un mic cadavru care părea să aparţină unui liliac Pallas cu limbă lungă. Din păcate, nu mai rămăsese din el suficient ca să poată fi identificat categoric.

Ştia că vorbea ca banda sonoră a unui documentar despre mamiferele zburătoare din Indiile de Vest, dar îi era greu să sune natural când îşi ţinea respiraţia ca să nu-i scape oftatul care i se acumulase în piept.

Norul micilor zburătoare trecea pe alături. Sugar nu-şi dăduse seama cât de încordat stătea Jackson, până când acesta se destinse şi reveni la poziţia iniţială.

- Nu-ţi plac liliecii? îl întrebă, privindu-l pentru a-i aprecia mai exact răspunsul.

- îmi plac la nebunie, replică el. Dar încă n-am întâlnit nici o femeie căreia să-i placă.

- A trecut un timp până am învăţat să-i plac. Am crescut pe insule, aşa că eram obişnuită cu liliecii. Numai nu eram deprinsă ca atât de mulţi să trăiască în apropierea mea.

- Si acum?

- Acum îmi spun că, desigur, Creatoarea a făcut liliecii, chiar şi pe cei ciudaţi, la fel cum a făcut toate animalele drăgălaşe, ca pisicuţele şi căţeii, şi pe cele elegante, ca jaguarii şi caii arabi.

- „Creatoarea“? repetă el, cu colţurile gurii tresărindu-i într-un zâmbet.

- Ai vreo obiecţie, domnule Daniels? întrebă Sugar, cu o privire nevinovată spre el.

- Eu, nu...

Lui Jackson nu-i venea să creadă. Ce noroc - vorba vine! Nu numai că nimerise pe aceeaşi insulă cu o fantezie sexuală inaccesibilă, dar aceasta mai era pe deasupra şi o feministă fanatică. O fi fost pedeapsa pentru păcatele lui din trecut.

- Nu-ţi doreşti niciodată să pleci de-aici? o întrebă, pe un ton mai aspru decât voise.

Zâmbetul ironic de pe buzele lui Sugar se şterse, făcându-l pe Jackson să se simtă ca un ticălos clasa-ntâi. Nu avea prea multe bucurii în viaţă,

iar el tocmai îi furase zâmbetul.
N-ar fi trebuit să-şi permită să fie atât de vulnerabilă.
- Ei bine, eu doresc, declară el, când Sugar nu răspunse nimic.
- Nu poţi părăsi insula, spuse ea, întorcându-se cu spatele. Nu există nici un drum, iar dacă încerci să găseşti sau să-ţi croieşti vreunul, nu vei avea decât de suferit.

- Dar tu? o întrebă. Tu pentru ce vei avea de suferit? Pentru că ai ajutat şi adăpostit un infractor? Pentru sechestrare de persoană? Sau nu te deranjează că încalci legea?
Cuvintele lui o făcură pe Sugar să se albească la faţă.
- Eşti al dracului de nerecunoscător pentru un om care la ora asta ar fi putut să fie mort, replică ea.
Jackson o privi din nou şi râse cu auto-ironie, tot mai tare, până când Sugar se simţi complet umilită.
- Ăsta-i adevărul, insistă ea.
- Tu numeşti asta viaţă? ripostă Jackson, arătând în jur. Să stai blocat pe o insulă plină de lilieci şi înconjurată de rechini?
Privirea pe care i-o aruncă o includea vizibil şi pe ea printre respectivele lighioane.
- Eu nu sunt nici liliac, nici rechin.

- Nu? Atunci ce eşti, Sugar Caine? O femeie frumoasă cu un nume straniu, care trăieşte singură în paradis, ocupându-şi zilele cu Dumnezeu ştie ce? Sau eşti pazni- ca lui Shulan, guvernatoarea penitenciarului ei privat?
- Ăsta nu-i un penitenciar, replică Sugar, încercând zadarnic să-şi păstreze obiectivitatea. E casa mea şi, ca să fie foarte clar, am destule cu care să-mi ocup zilele. Am o slujbă.
- O slujbă? repetă neîncrezător Jackson.
- Da.

Nu era prea mult, dar îi ajungea ca să-şi câştige existenţa. Nu trăia din mila tatălui ei, nici dintr-a lui Shulan.
Jackson tăcu un timp, privind-o, cu o sprânceană ridicată a îndoială.
- Ei? întrebă el în cele din urmă.
- Grădinăresc, spuse Sugar. Sunt grădinăreasă.
Tăcerea se prelungi din nou, incomod, până când Jackson o risipi cu o remarcă sarcastică.
- O muncă extraordinară, nu mă îndoiesc.
Si porni în jos pe stânci, spre plajă.
Sugar întoarse capul spre mare, refuzând să se simtă lezată de dispreţul cu care expediase Jackson singurul lucru care o ajuta să trăiască.
Mary Sue ajunsese dincolo de cap, în drum spre Kingstown. Nu încăpea nici o îndoială că aducea şi unele provizii pentru Cocorico, dar lângă insulă

nu acosta nici o navă de linie. Henry era singurul care-i aducea proviziile şi lua micile pachete cu seminţe recoltate de Sugar din speciile tropicale rare pe care le cultiva în grădinile ei. O dată pe lună, o aducea şi pe Carolina, pentru câteva zile. Mai rar, tatăl ei îşi părăsea cabinetul medical, spre a veni în vizite de câte o zi, două, iar mama ei şi mai rar. Câţiva botanişti, etnobotanişti şi alţi cercetători veniseră şi plecaseră de-a lungul anilor. Sugar era sigură că aveau să mai vină şi alţii, la fel de sigură fiind că urmau să plece cu toţii.

Nimeni nu rămânea pe Cocorico. Nimeni.

* * *

Jackson ajunsese la treptele plajei, când îl cuprinseră remuşcările. Se purtase ca un mitocan. Ar fi trebuit să se întoarcă şi să-şi prezinte scuzele, dar nimic nu i se părea mai prostesc decât ca un prizonier să-i ceară iertare gardianului. Indiferent dacă-şi petrecea zilele grădinărind sau nu, Sugar Caine era totuşi cea care-l ţinea prizonier pe insula aia stâncoasă, în plină pustietate. Trebuia să existe o scăpare şi, până când o descoperea, ea şi Jen îi rămâneau duşmani.

Mai rămânea beţivul, Henry.

Nici nu i se formă bine în minte gândul, că-l şi catapultă în acţiune. Jackson lungi pasul şi urcă treptele câte două, până sus. Bătrânul avusese la

dispoziţie o noapte întreagă de somn ca să i se risipească aburii romului. Era timpul să-l ia din nou la întrebări. Nu trebuia decât să se asigure că nu-l alarma şi pe Jen. Fără nici o armă, era la discreţia chinezului.

* * *

Sugar îşi ştergea cu dosul mâinii o lacrimă îndărătnică, întorcându-se tocmai la timp pentru a-l vedea pe Jackson ajungând în capul scării şi luând-o la fugă spre bucătărie.

- La naiba! bombăni ea şi porni după el, uitând de lacrimi. Stia ce avea de gând.

Peste câteva minute, trecu pragul barăcii şi se opri brusc.

Baraca era goală.

Pătura pe care i-o dăduse lui Henry era făgută ghem, pe un scaun de bambus. Rucsacul de care Henry nu se despărţea niciodată nu se vedea nicăieri.

Mirosul de cafea îi atrase atenţia spre bucătărie. Jackson nu avusese timp să fiarbă cafeaua. Probabil că Henry o făcuse, şi amândoi erau în bucătărie, gata să se ia la harţă. Bătrânul marinar era pe cât de nevinovat, pe-atâta de certăreţ.

încordată din tot trupul, Sugar intră în bucătărie, gata să-i despartă. Dar nu avea pe cine despărţi. îl găsi doar pe omul-dragon, cu cana de cafea aburindă în mână, privind pe fereastră, spre

mare.

- Iar m-ai minţit, spuse el fără să se întoarcă.

Sugar scrută bucătăria, apoi se uită în cămară. Lui
Henry îi plăceau dulciurile. Nu o dată îl găsise cotrobăind printre proviziile ei, în căutare de zahăr.

Cămara era goală.

- S-a dus, spuse Jackson, când Sugar trecu pe lângă el, în drum spre verandă.

Văzând-o că ieşea fără să-l asculte, strigă în urma ei:

- Nu te deranja! Am căutat eu deja, peste tot, şi nu l-am găsit decât pe Jen.

Sugar se uită totuşi, apoi reveni în uşă.

- Poate hoinăreşte pe-afară, spuse ea. Lui Henry îi place să umble creanga.

- Nu. Jen s-a descotorosit de el.

Un fior de teamă o străbătu pe şira spinării.

- Ce vrei să spui?

- Vreau să spun că toţi de pe-aici par să ştie cum pot să plece, numai eu nu.

Intorcându-se spre ea, Jackson o măsură cu o privire furioasă.

- In noaptea asta, am umblat peste tot. E ca o fortăreaţă, cu toate falezele astea, iar ca mijloc de transport n-am văzut nici măcar o plută. Cum a plecat Henry? In zbor? Inot? Teleportat?

Sugar n-avea de gând să-i răspundă. Nu exista decât o singură cale de plecare de pe Cocorico, iar Jen se instalase în gheţăria care camufla vechea uşă a piraţilor.
Văzând că tăcea, Jackson înjură şi se întoarse din nou spre fereastră. Sugar se duse la aragaz şi-şi turnă o cafea, care era încă fierbinte. Avea puţine plăceri în viaţa ei, iar cafeaua jamaicană Blue Mountain era una dintre ele.
Il privi peste buza cănii. Jackson nu se clintise din dreptul ferestrei.
- Doamne, nici măcar telefon sau radio n-ai, spuse el, clătinând din cap cu dezgust. In spălătorie nu există alte haine decât ale tale, şi-n dormitor sunt tot numai hainele tale. In baracă am văzut o manta de ploaie într-un cui şi

o periuţă de dinţi într-o ceaşcă de pe chiuvetă. Din câte mi-am putut da seama, nu primeşti poştă şi nu achiţi note de plată. Nicăieri în casă nu există nici o chitanţă şi nici un cec anulat.
- N-ai nici un drept să cotrobăieşti prin lucrurile mele, replică Sugar.
Jackson îi aruncă o privire peste umăr.
- Mda, bine, aici stăm cam prost cu drepturile.
Sugar ştia că degeaba l-ar fi contrazis. Oricum făcea
numai ce voia el, şi n-avea altă cale de a-l opri decât apelând la Jen. Si, având în vedere

metodele chinezului, prefera să se ocupe singură de Jackson, decât să-l doftoricească din nou. în fond, nu trebuia decât să ascundă calea de plecare de pe Cocorico - şi propriile ei sentimente.

- Totuşi, ai plante, recunoscu el, cu un oftat. Sute şi sute. Mii, milioane poate.

Se întoarse cu faţa spre ea, privind-o contrariat.

- }i-am văzut camera de pus în ghivece, sau cum oi fi numind-o, lângă baracă. îmi pare rău pentru ceea ce am spus pe plajă.

Sugar i-ar fi putut azvârli scuzele înapoi în faţă, la fel cum făcuse şi el, dar nu avea o fire răzbunătoare şi nu voia să înceapă un nou conflict.

- Am aproape patruzeci de specii pe cale de dispariţie, pe care le cultiv tot timpul. Toate celelalte plante sunt indigene, sau sădite de plăcere ori pentru alimentaţie.

- Tot multe sunt, insistă el, cu un zâmbet uşor. Parcă ai trăi într-o seră scăpată de sub control.
- Nu vei sta mult timp aici, spuse Sugar, sperând să-l încurajeze. Trei săptămâni maximum.
- Si pe urmă?
- Pe urmă se va întoarce Shulan.

- Aş prefera să plec înainte de apariţia ei aici.
- Nu te pot lăsa să pleci.

Jackson dădu din cap, neconvins, ca şi cum i-ar fi înţeles atitudinea, şi luă o înghiţitură de cafea. Un moment, Sugar crezu că discuţia luase sfârşit, dar imediat Jackson vorbi din nou:

- Am un frate, un frate mai mare. Se numeşte Cooper. El m-a crescut şi sunt destul de sigur că mă crede mort. Era cu mine când am fost împuşcat, prote- jându-mi spatele, în timp ce eu i-l protejam pe al lui. Cred că se simte ca într-un adevărat iad, învinuindu-se singur pentru cele întâmplate.

Cuprinsă de remuşcări, Sugar făcu un efort să-i evite privirea. Nu se gândise la familia lui, la alte rude în afara lui Shulan.

- Trebuie să mă laşi să plec, Sugar. Nu mă poţi ţine aici împotriva voinţei mele.
- Ce te face să crezi că nu stau şi eu aici împotriva propriei mele voinţe? replică ea, având grijă să nu se dea de gol prin intonaţie.

în ciuda eforturilor ei, privirea lui Jackson deveni mai pătrunzătoare, iar în adâncurile ochilor i se aprinse o luminiţă de speranţă.

- Atunci, ai putea să pleci cu mine, spuse el, încet dar insistent.

Nu, n-ar fi putut. Sugar îşi puse cana de cafea pe bufet şi se îndreptă spre uşa dintre bucătărie

şi baracă. în prag, se opri. Stia ce-ar mai fi avut de spus, dar ezită, convinsă că vorbele ei ar fi divulgat despre ea însăşi mai mult decât dorea să dezvăluie.

Si totuşi, trebuia s-o facă.

Se uită în direcţia lui, dar nu-l putu privi în ochi. Nu voia să-i vadă speranţele risipindu-se, iar cuvintele erau destul de greu de rostit şi fără ca Jackson să privească în ochii ei şi să vadă cât de singură se simţea.

- Dacă aş putea să plec de pe insulă, dacă aş avea o viaţă pe care s-o trăiesc, aş face-o, spuse ea. Dar nu pot şi nu voi putea niciodată, iar pentru moment nici tu nu poţi.

Capitolul 4

Două zile mai târziu, Sugar nu mai era sigură dacă avea să supravieţuiască apariţiei lui Jackson Daniels în pragul casei sale. Jackson reprezenta suprema invadare a intimităţii, un zid de neînlăturat şi o forţă irezistibilă, toate la un loc.

Transpirând şi înjurând în soarele amiezii, Sugar întinse încă un cocoloş de chit peste marginea ultimului geam pe care-l înlocuise. Viaţa ei era un adevărat vis meşteşugăresc, nesfârşit şi veşnic schimbător. Pe Cocorico, tot ceea ce era de metal ruginea, ce era din lemn se deforma, vopseaua se cojea, prin acoperişuri pătrundea apa.

întreţinerea casei şi a barăcii era prea dificilă pentru o singură persoană, mai ales dacă acea persoană era mai

familiarizată cu Bactris gasipaes palmae decât cu ciocanul şi fierăstrăul. Iar adăugarea îngrijirilor acordate fraţilor de mult pierduţi şi semi-sălbăticiţi ai altora nu-i uşura cu nimic sarcinile.

După prima noapte a lui Jackson pe insulă, Jen găsise o ascunzătoare de provizii într-o văgăună de deasupra limitei superioare a

fluxului. Sugar le dusese pe toate înapoi în cămară, apoi vorbise din nou cu „oaspetele“ ei despre Aleea Rechinilor şi nechibzuinţa oricărei tentative de plecare. A doua zi, Jen descoperise o plută parţial construită, ascunsă în bălăriile şi ierburile de la baza falezei. Amândoi îşi petrecuseră aproape toată dimineaţa dezmembrând-o. Sugar nu suporta să-şi imagineze ce idei i-ar fi putut veni lui Jackson în continuare.

Termină de lipit geamul şi îşi admiră opera. Arăta ca toţi dracii. Chiar în acel moment, Jackson Daniels ieşi pe verandă. Sugar îi aruncă o singură privire şi, văzându-l cum se îndrepta spre ocean, pe care începu să-l privească stând rezemat cu mâinile de balustradă, simţi că i se frângea inima.

- La dracu' cu toate...! bombăni ea printre dinţi.

Shulan ar fi trebuit să-şi dea seama că nu era cazul să-l aducă la ea. Toate fofilările şi eschivările ei în legătură cu locul unde se afla fuseseră o pierdere de vreme, căci acum Jackson purta informaţia scrisă pe piept.

Găsise cutia cu haine pe care Sugar o pusese în camera lui. Ar fi trebuit să aibă atâta minte şi să se uite prin ea, înainte de a i-o pune la dispoziţie.

Pe pieptul tricoului ales de el ca să-l poarte erau scrise cu litere de-o şchioapă cuvintele: „O culeg pe Sugar Caine în British Windwards“. Boarfa aia ar fi trebuit să ajungă la gunoi de mult, când tatăl ei îl luase la goană pe băiatul care avusese obrăznicia s-o imprime.

Jackson se ridică încet de lângă balustradă şi, la fel de încet, privirea lui Sugar se desprinse de faţa lui, urmărindu-i părul lung şi mătăsos, abdomenul gol şi şoldurile înfăşurate în pantalonii strâmţi.

Doamne, frumos mai era - desculţ şi viril, acel fiu de pirat. Avea mişcări fluide şi controlate, ca ale lui Jen, dar acestora li se adăuga forţa tinereţii şi atracţia suplimentară a muşchilor supli şi duri, întinşi peste un trup eminamente masculin.

Expresia lui Sugar se înăspri. Porni spre baracă, reamintindu-şi că îl căuta şi o altă femeie, o femeie care avea în minte crima, nu dragostea. Datoria ei era aceea de a-l apăra de Baolian, de a-l îngriji şi de a-l lăsa să plece. Nimic mai mult.

Rezemat de balustrada verandei, Jackson privea spre mare, urmărind apropierea unui val până când acesta se sparse la ţărm.

Insulele Windward. Erau în Caraibe. Descoperirea îl şocase. Indiferent ce-şi punea în minte, Shulan se făcea întotdeauna luntre şi punte. In Marea Chinei de Sud şi în Sudul Pacificului existau mii de insule. Ar fi putut alege dintre ele, fără să se îndepărteze atât de mult de casă.

Avea de pus multe întrebări şi nu exista nimeni care să-l împiedice să smulgă răspunsurile de la femeia de pe insulă. Numai Jen.

Işi atinse uşor tăietura de pe gât. Chinezul era o problemă, dar nu una insurmontabilă, dacă Sugar trecea în tabăra lui Jackson. Shulan nu putea să se fi înşelat cu privire la atracţia pe care i-o inspira Sugar. O prevăzuse, o folosise, se bazase pe ea pentru a-l ţine pe loc. Văzuse cum se uita la el. Era timpul să se străduiască puţin mai mult s-o atragă pe domnişoara Sugar Caine, nu să se tot certe cu ea şi s-o îndepărteze.

Totuşi, după felul cum îl părăsise norocul în ultima vreme, se îndoia că o activitate atât de dezirabilă ca relaţiile sexuale cu Sugar l-ar fi ajutat să scape de pe insulă.

Ridică privirea dinspre ocean, peste umăr,

spre falezele de calcar care se înălţau în spatele lui. Roca era

plină de vegetaţie şi umezeală în unele locuri, sfărâmicioasă în altele. Escaladarea peretelui pentru a descoperi ce se găsea dincolo de faleză trebuia să rămână o soluţie de ultimă instanţă, înaintea înotului printre rechini.

Ascunzătoarea din Caraibe era o adevărată Grădină a Edenului, neatinsă, plină de viaţă în pârg, iar cea mai sălbatică vietate din grădină era Sugar Caine. Jackson coborî privirea spre curtea însorită, în căutarea prăzii: o femeie cu faţă de înger şi ochi de culoarea aripilor de turturică.

* * *

Sugar ieşi din baracă, ducând un coş pe braţ. Ajunsese la jumătatea drumului spre livadă, când îşi aminti că, ignorându-l pe Jackson, nu prea avea şanse să-l ţină sub control. Trebuia să-şi petreacă mai mult timp distrându-l, creându-i ocupaţii, astfel încât să-i rămână mai puţin timp pentru planurile lui de evadare, oricum sortite eşecului.

Mormăind o înjurătură, se răsuci pe călcâie. Continuă să înjure tot drumul prin curte, oprindu-se numai când ajunse destul de aproape pentru ca Jackson s-o poată auzi.

- Bună dimineaţa! strigă ea urcând pe

verandă, cu un zâmbet fals pe faţă.

- Bună dimineaţa, răspunse Jackson, cu glasul răguşit de somn şi imposibil de seducător.
- In bucătărie e cafea, spuse Sugar fără nici o altă introducere. Eu tocmai mă duceam în grădină. Ai putea... ăă, să iei şi tu o ceaşcă şi să vii cu mine.

Invitaţia era sfruntat de forţată şi nesinceră, dar lui Jackson puţin îi păsa. Era doar recunoscător şi surprins că îi fusese adresată.

- Sigur. Pare excelent.
- Perfect, răspunse Sugar, cu un nou zâmbet la fel de prefăcut.

Jackson fu cât pe ce să izbucnească în râs, dar se stăpâni. Nu era nevoie să-i dea de înţeles că-i putea citi gândurile. Mai bine s-o lase să-şi facă jocul aşa cum voia ea.

- E destul de cald azi.
- O vreme neobişnuită pentru perioada asta a anului.
- Plouă zilnic?
- In fiecare după-amiază, îi confirmă ea.

Conversaţia muri la fel de repede pe cât se înfiripase.

Jackson ar fi trebuit să ştie că meteorologia nu l-ar fi dus prea departe. Condiţiile din Caraibe erau plicticos de perfecte, plus-minus un uragan, două... După câţiva paşi parcurşi în tăcere,

încercă alt subiect.

- Ai mai primit vreo veste de la Henry?

Privirea pe care i-o aruncă Sugar era în mod vizibil singurul răspuns pe care avea şanse să-l primească.

- îţi mulţumesc pentru periuţa de dinţi şi celelalte, spuse el, încercând o nouă tactică.

- N-ai de ce.

- Si pentru haine, adăugă, privind în jos ca să-i observe reacţia.

Merita efortul.

Obrajii lui Sugar se împurpurară, deşi ochii îi rămaseră îndreptaţi cu încăpăţânare înainte.

- Ar fi trebuit să mă uit prin cutie.

- Nu-ţi face griji. Nu-i cine ştie ce informaţie.

- Exact, replică ea sec, pornind înaintea lui pe treptele casei. E doar o hartă, în fond.

- Mai mult m-a interesat mesajul.

- Aha.

Roşeaţa din obraji i se intensifică şi mai mult.

Jackson o urmă în bucătărie, urmărindu-i cu privirea picioarele, pe toată lungimea.

Dumnezeule, delicioasă mai era... !

- Si, cine te-a cules?

întrebarea o făcu efectiv să se împiedice, agăţându-se de o masă înainte de a cădea.

- Nu m-a cules nimeni! răspunse ea cu aprindere, luând o ceaşcă din dulapul înalt de

lângă aragaz, ca s-o umple cu cafea.

- Bine - atunci, cine crede că te-a cules?

Cafetiera zdrăngăni, când Sugar o puse la loc pe plită.

- Pui cam multe întrebări, replică, în timp ce-şi lua coşul ca să plece.

- Care-i problema, Sugar? o întrebă el. Ai ceva de ascuns? Ce anume ţi-e atât de teamă că aş putea să aflu?

Afirmaţia lui o atinse în punctul cel mai sensibil, făcând-o să se oprească. încercase să se comporte civilizat, dar nu trecuseră nici cinci minute şi iar îşi săriseră la gât.

Coborî ochii spre el.

- Mi-e teamă că m-ai putea băga într-un necaz mai mare decât cele din care te-aş putea scoate eu, iar asta nu are nici o legătură cu viaţa mea personală.

Buzele lui tresăriră într-un zâmbet, în timp ce-şi arcuia o sprânceană, provocator. Din nou avea privirea aceea şi, oricât ar fi încercat, Sugar nu-şi putea lua ochii de la el.

- Când aveam şaisprezece ani, am cunoscut un tip în Barbados - era mai mare decât mine, avea douăzeci şi unu de ani, douăzeci şi doi poate - şi s-a ţinut după mine până acasă. într-o zi, a intrat în Kingstown îmbrăcat cu tricoul ăsta, iar tata aproape că i l-a smuls de pe el. Crede-

mă, n-a stat mai mult decât ca să primească un şut în fund.

- Ce făceai, când ai stat în Barbados?

După un moment de gândire, Sugar conchise că nu făcea nici un rău răspunzându-i.

- în Barbados, am locuit pe plantaţia de trestie de zahăr a bunicilor mei, care se afla în imediata apropiere a unei mânăstiri. Mulţumit? Nu era, evident.
- De-acolo ţi se trage numele? De la trestia de zahăr cultivată pe plantaţia bunicilor tăi?
- Nici nu era greu de ghicit, râse ea scurt. Au fost oripilaţi, şi încă mai sunt, dar mamei i-a plăcut la nebunie. Uneori, cred că nu s-a măritat cu tata, doctorul Thomas Caine, decât ca să aibă o fetiţă şi s-o boteze Sugar. Nici n-au rămas căsătoriţi decât până m-am născut eu.
- Părinţii tăi sunt divorţaţi?
- Ce-i asta, „Douăzeci de întrebări“?

Jackson îi adresă un zâmbet nevinovat, pe care Sugar nu-l înghiţi nici o clipă.

- Mă interesezi, răspunse el, cu rânjetul lăţindu-i-se ca al unui lup. Mă interesezi cu adevărat. E o crimă?

Pe Sugar o străbăteau semnale de alarmă prin şira spinării, aşa că la prima întrebare răspunse repede şi succint:

- Da, sunt divorţaţi.

Tocmai se felicita în sinea ei că trecuse cu bine apele trecutului, când Jackson strică totul, continuând:

- Ce s-a întâmplat cu tipul din Barbados? Lua-l-ar dracu'!

Nu conta, îşi spuse ea, nu mai avea nici o importanţă, cel puţin partea aceea. Iar restul avea s-o urmărească zi de zi, toată viaţa, indiferent dacă-i răspundea sau nu la întrebare.

- S-a îndrăgostit în schimb de mama mea.

Ridică uşor din umeri, pentru a-şi ascunde durerea din inimă, deşi nu suferea ca după pierderea unui iubit. Acea durere trecuse de mult.

- Să nu mă înţelegi greşit. Tata n-a ştiut niciodată, iar mama n-a ştiut nici că aflasem, nici că înainte mă plăcuse pe mine. In veci nu m-ar fi rănit aşa.

- Dar te-a rănit totuşi.

Drept răspuns, Sugar ridică o sprânceană. N-avea de gând să-l lase pe Jackson să-i alunge liniştea pe care şi-o găsise.

- Ţi s-a întâmplat şi ţie, cumva, să-ţi pierzi iubita la şaisprezece ani, în favoarea tatălui tău mult mai arătos şi mai sofisticat?

Drept răspuns, Jackson zâmbi, ridicând şi el din umeri.

- Nu mi-am cunoscut tatăl niciodată. Cred că

am fost primul lucru pe care l-au făcut împreună el şi mama mea.
Zâmbetul i se lăţi, cu o lucire răutăcioasă în ochi.
- In materie de pierdut iubite, nu cred că mi s-a întâmplat vreodată. Imi amintesc că am suflat vreo câteva.
Sugar se gândi un moment la cuvintele lui, apoi dădu încet din cap.

- Mda, nici nu mă mir.
Se vedea clar că erau incompatibili. Jackson Daniels era genul de bărbat pe care femeile îl împuşcă atunci când sunt părăsite de el. Ea era genul de femeie pe care bărbaţii o uită a doua zi. în chip ciudat, această comparaţie o liniştea. Nu avea de ce să-şi facă griji că s-ar fi putut întâmpla ceva între ea şi fratele lui Shulan.
- Haide, îl chemă ea, luând o portocală dintr-un coş. De-acum încolo, dacă nu munceşti, nu mănânci. Avem de smuls buruienile şi de polenizat florile.
- Mă cam pricep la polenizări.
Sugar nu se uită la el, ca să-i vadă zâmbetul; ştia că i se aşternuse pe toată faţa, ţanţoş şi răutăcios.
- Nici nu mă mir.
începu să cureţe portocala, aruncând cojile în coş.
Jackson o urmă în baracă, sorbind din cafeaua

fierbinte.

- Faci cea mai bună cafea pe care am gustat-o vreodată.

- E Blue Mountain jamaicană.

în sfârşit, îşi spuse ea cu un oftat, ajunseseră la o oarecare normalitate.

- Am auzit de Blue jamaicană, dar până acum n-am băut niciodată, spuse Jackson, privindu-i degetele suple şi îndemânatice cum desprindeau ultima fâşie de coajă.

- Henry mi-o aduce, împreună cu alte câteva bunătăţi ca asta.

Ridică o felie de portocală, zâmbind, apoi şi-o vârî în
gură, savurând cu ochii închişi gustul.

- Astea-s cele mai bune pe care le-a cumpărat vreodată, spuse ea când deschise ochii, continuând să zâmbească. Am aici lămâi, dar nu şi portocali.

Rupse încă o felie şi o duse la gură, după care păru să-şi amintească şi de el.

- A, iartă-mă. Vrei şi tu?

Si îi întinse bucata de fruct în formă de semilună. Jackson ar fi putut refuza uşor portocala, dar femeia era irezistibilă. Fără a se gândi la altceva decât la faptul că dorea s-o atingă cu buzele, să-i fure un sărut oricum putea, înclină capul şi-i luă felia din mână, atingându-i cu dinţii vârfurile

degetelor.
Putea fi dragoste, îşi spuse el, privind sumedenia de emoţii care-i străbăteau faţa, întunecarea neaşteptată a ochilor, auzind mica exclamaţie pe care o scoase, surprinsă, când buzele i se întredeschiseră.
Putea fi dragoste, iar asta putea să-l coste viaţa.

Capitolul 5

Sugar încremeni, hipnotizată de căldura respiraţiei lui şi de umezeala gurii care-i atinsese degetele. Mângâierea lui, căci nu era mai puţin decât atât, şi poate chiar mai mult, durase doar câteva secunde, dar Sugar fu nevoită să se abţină de a-l atinge la rândul ei, ştiind că aceea ar fi fost mărturisirea definitivă.
Jackson înălţă capul, iar cascada de păr i se aşeză la loc pe piept. Un zâmbet uşor răutăcios îi arcui buzele, în timp ce mesteca.
- Gustoasă, spuse el când termină.
Privirea leneşă cu care o măsură o făcu pe Sugar să se întrebe dacă se referea la portocală sau la ea.
Când ochii îi reveniră spre ai ei, orice urmă de îndoială se risipi. Despre ea era vorba.
- Da, mă rog, Henry a cumpărat destule, aşa că serveşte-te oricând doreşti.
Făcu un pas înapoi, strângând coşul la piept.

- Cu portocale, vreau să spun... Desigur.
- Desigur, repetă Jackson, zâmbind şi mai neruşinat.

Sugar se întoarse în loc, luând un hârleţ de pe suportul de scule.

- Vei avea nevoie de ăsta, spuse ea, aruncându-i-l. Si de asta, adăugă, dându-i şi o săpăligă.
- Nu cumva Convenţia de la Geneva prevede ceva în legătură cu obligarea prizonierilor de a presta munci manuale?
- Insula nu e afiliată Convenţiei de la Geneva, replică Sugar, adăugând şi o greblă.

Doamne, Dumnezeule, nu făcuse decât să-i sărute vârfurile degetelor, şi tremura toată pe dinăuntru, de parcă deja ar fi început să facă dragoste cu ea!

- Azi vei sta în grădina de zarzavaturi. Eu am să mă ocup de polenizarea plantelor exotice.

în spatele ei, Jackson râse încet.

- Si cu albinele ce s-a întâmplat? Polenizarea nu era datoria lor?
- Cam duc lipsă de albine în momentul de faţă, iar unele plante au nevoie de insecte care aici nu se găsesc. Ca să fiu cât mai sigură, polenizez tot ce pot.

îşi luă foarfecele de grădină, punându-le în coş lângă mănuşi, şi trase discret aer în piept, ca să se calmeze, înainte de a-l privi peste umăr.

- Vom începe în grădinile de sus, coborând de-acolo.

- Ce s-a întâmplat cu albinele? întrebă din nou Jackson, potrivindu-şi pasul după al ei, în timp ce părăseau baraca, pornind pe cărare.

- O catastrofă naturală.

In aer liber, având mai mult spaţiu între ei, Sugar îşi mai regăsi întrucâtva controlul.

- Intr-o după-amiază, m-am dus la fagure şi le-am găsit moarte pe toate - sau, aproape toate. Cred că au consumat nectar toxic de la vreuna dintre speciile pe cale de dispariţie, incompatibil cu organismul lor.

- Nectar toxic? Sună ca o povestire science-fiction, comentă Jackson.

- A, de ştiinţă nu mă plâng. Chimie. Avem de-a face cu un război chimic pe scară foarte extinsă, îi explică Sugar, arătând cu un gest larg spre toate minunile botanice din rezervaţia ei, singurul loc unde regnul vegetal îşi revendicase o victorie decisivă.

Plante agăţătoare scăpate de sub control înconjurau toată curtea şi se căţărau pe trunchiurile copacilor. Liane se încolăceau printre crengi, şerpuiau prin bălării şi pe pământ, legând verdeaţa de toate nuanţele şi formele într-o fotosintetizatoare reţea vie.

- Fiecare plantă îşi prepară compuşii necesari pentru a-i asigura supravieţuirea, pe toate căile

disponibile, continuă ea. Substanţe chimice cu rolul de a atrage, de a respinge, a ucide uneori, a vindeca alteori.

Multe dintre speciile pe care le cultiv sub bogate în alcaloizi sau în uleiuri esenţiale, surse ale multor medicamente.

Era atât de frumoasă şi fermecătoare, încât lui Jackson i se frângea inima doar privind-o.

- Când eram mic, în Hong Kong, spuse el, medicul nostru folosea multe tratamente cu plante, câteodată arzându-le ca să le inhalăm fumul, sau turnându-ne pe gât fierturi.

- în Hong Kong? întrebă Sugar, cu o privire piezişă. Shulan mi-a spus că eşti american.

- Cooper m-a dus înapoi în Asia ca să locuiesc la mătuşa noastră, când eram încă destul de mic. Viaţa cu tatăl lui, la San Francisco, după ce a murit mama noastră, a fost un iad. Bătrânul părea să mă urască tot mai mult cu fiecare zi.

- Pentru că erai fiul altui bărbat?

Sugar ştia că se amesteca în viaţa lui personală la fel de neruşinat cum făcuse şi el mai devreme - dar şi pe ea o interesa; o interesa enorm.

- A contribuit şi asta, dar ceea ce l-a înfuriat cu adevărat a fost faptul că nu-mi putea ascunde situaţia de fiu din flori al unui chinez.

- Al lui Sun Yi?

Spre surprinderea ei, Jackson râse.

- Mai mult ca sigur, Shulan aşa vrea să creadă.

- Dar tu nu crezi?

- Chiar dacă aş crede, asta n-ar schimba cu nimic ceea ce sunt, sau cine sunt. Cooper m-a crescut. Dacă sunt fiul cuiva, al lui sunt.

- E cu mult mai mare decât tine?

- Cu zece ani. Nu e prea mult, dacă-ţi închipui un băiat de şaisprezece ani cărând de capul lui un copil de şase ani până în cealaltă parte a lumii, fără luxul biletelor de avion.

- V-aţi dus cu vaporul? întrebă ea, aruncându-i o privire neîncrezătoare.

- Cu mai multe nave de marfă, răspunse Jackson, în timp ce scotea din buzunar o bucată de pânză roşie pe care Sugar o recunoscu ca fiind manşeta ruptă a unei vechi bluze groase de-a ei. Cooper a muncit în schimbul locurilor la bord şi al mâncării, continuă el, strângându-şi părul cu o mână.

Işi introduse coada în manşeta roşie, apoi răsuci panglica improvizată, strângând-o încă de două ori în jurul părului. Sugar îi urmărea mişcările fluide şi sigure ale muşchilor.

Era mai ispititor decât orice fiinţă pe care o văzuse vreodată în viaţa ei, colorat ca un tucan toco, cu banda roşie peste părul de abanos şi cu verdele spuzit cu chih- limbariu al ochilor, mlădios şi puternic ca felinele mari care-şi

pândeau prada în pădurile Amazonului.

Următorii paşi îi purtară până într-un desiş de inimă- purpurie şi viţă-de-jad, două dintre speciile indigene de

pe Cocorico. Sunetul valurilor rămăsese în fundal, acoperit de cântecele păsărilor şi zumzetul insectelor. Jackson nu era pentru ea, îşi spuse Sugar. Nu era pentru ea şi ar fi făcut bine să nu uite niciodată.

- Cred că, la şase ani, erai cuminte ca un înger, dacă ai supravieţuit traversării Pacificului cu un cargobot.

- Eram un drac scăpat din iad, râse Jackson. Dar Cooper, încă de la şaisprezece ani, era un zbir dat naibii.

Făcu o pauză, ca şi cum şi-ar fi cântărit cuvintele, apoi continuă cu o expresie mai gânditoare:

- A băgat cuţitul într-un om pe un vapor, pentru că individul mă înghesuise într-un colţ al sălii maşinilor, ca să mă... în fine, să-mi facă ceva urât. Cooper i-a spintecat spatele, de la un umăr la altul, şi i-a spus că dacă-l mai prinde vreodată în aceeaşi încăpere cu mine, îi scoate inima din piapt.

Rupse o frunză de ferigă şi i-o întinse lui Sugar, cu un gest care-i apropia unul de altul prea mult pentru liniştea ei sufletească.

- Mi-a făcut o impresie extraordinară.

- Cred că erai îngrozit, comentă ea, reuşind cu un mare efort să nu-l atingă la rândul ei, în semn de compasiune.

- Din câte-mi amintesc, eram nu atât speriat, cât nedumerit. Nu înţelegeam ce spunea individul că voia şi, mai ales, cum de îmi zâmbea şi-mi gângurea vorbe de alint, când în acelaşi timp părea atât de diabolic.

Imaginea pe care i-o inspirau cuvintele lui atinse o coardă sensibilă din sufletul lui Sugar. Işi amintea mirosul răului: era mirosul lui Fang Baolian. Se cutremură.

- A fost în regulă, Sugar, serios, o linişti el, atingând-o pe umăr - gest care o surprinse prin schimbarea emotivă subtilă pe care o sugera. Nu mi-a făcut nimic.

- Te-a mai hărţuit? întrebă Sugar.

- Nu. A debarcat în primul port.

Zâmbetul satisfăcut care-i însoţi răspunsul trezi imediat bănuielile lui Sugar.

- De ce?

- Păi, nu numai deoarece Cooper jurase să-i smulgă inima, recunoscu el, cu un zâmbet şi mai lat, ci şi pentru că, înţelegând din atitudinea lui Cooper cu cine aveam de-a face, m-am gândit să-l tai şi eu puţintel şi, având numai şase ani, îl nimeream întotdeauna mai jos de talie. Odată, n-a lipsit mult să-l castrez.

Reacţia lui Sugar fu un hohot de râs spontan. Cuvintele lui Jackson nu fuseseră numai îngrozitoare, ci şi amuzante.

- Eram un adevărat virtuoz al tacticii loveşte-şi-fugi, continuă el. Aşteptam pe pasarele, ascuns în umbră şi, ori de câte ori se apropia, dădeam în el cu briceagul şi o luam la sănătoasa, zbierând ca din gură de şarpe după Cooper.

Râsul ei se stinse, dar nu şi respectul.

- Mă mir că nu v-a omorât pe amândoi în somn.

Jackson o privi, continuând să zâmbească, mai cinic
însă.

- A încercat, şi nu o dată, dar Cooper era întotdeauna mai rapid şi mai ucigător. Nu ne-a lăsat nici cel mai mic semn, nici unuia dintre noi, dar până am ajuns în primul port era deja cusut prin vreo şase locuri.

- Cred că tu şi Cooper sunteţi foarte apropiaţi.

Chiar în timp ce rostea aceste cuvinte, Sugar îşi dădu
seama cât de puţin spuneau.

- Poate prea apropiaţi, murmură Jackson redevenind serios. îl cunosc pe Coop şi ştiu că ar fi capabil de orice ca să mă răzbune.

- Chiar de orice? întrebă Sugar.

Jackson se opri pe cărare şi o întoarse cu faţa spre el, apucând-o cu ambele mâini de umeri.

- Ar fi în stare să lupte până la moarte, Sugar, şi nu pot accepta asta. Dacă nu te lasă inima să-mi dai drumul să plec, trebuie să iei legătura cu el şi să-l anunţi că sunt viu. Am încercat o dată, din Hong Kong, dar am fost întrerupt înainte de a fi apucat să spun mai mult decât numele lui. Răspunsese la telefon o femeie, o voce pe care n-o mai auzisem, aşa că nici măcar nu ştiu dacă el a aflat. Dar nu-l pot lăsa să moară din cauza mea, mai ales când ar fi degeaba. Sunt viu, Sugar, şi vreau ca fratele meu să rămână şi el viu.

în timp ce vorbea, o strângea tot mai tare, apropiin- du-şi faţa de a ei. în glas i se simţea o durere neprefăcută.

- Fă asta pentru mine, îi ceru el, şi n-am să te fac răspunzătoare pentru nimic altceva ce-ar putea să se întâmple.

Nu fusese nevoie să adauge aceste ultime cuvinte. Dacă-i spunea lui Cooper Daniels că fratele lui trăia, Sugar nu şi-ar fi călcat cuvântul faţă de Shulan. Problema era că ar fi spart tăcerea radio, nemulţumindu-şi tatăl, dar trebuia s-o facă.

- Dacă nu mă urmăreşti, până la căderea nopţii va şti, îi promise ea, întorcându-se în loc ca să pornească pe cărare.

Jackson o lăsă să plece, simţind că i se luase

o greutate de pe umeri. Cooper avea să-şi iasă din minţi, aflând că fratele lui era viu, dar fără a şti unde, nici când, cum sau dacă urma să fie eliberat vreodată. Jackson, însă, îşi petrecuse toată viaţa scoţându-l din minţi pe Cooper. Această parte nu-l deranja deloc, atâta vreme cât Cooper era în viaţă.

* * *

Sugar se duse mai întâi în dormitor, unde luă de pe raftul de sus al debaralei o cutie încuiată. în cutie erau obiectele personale ale lui Jackson: portofelul, un bon

de la spălătorie vechi de patru luni, nişte mărunţiş, o închizătoare-carabină, un pistol şi un bilet de teleschi folosit. Pistolul era încărcat.

Cu un sentiment de vinovăţie, îi deschise portofelul. Informaţia de care avea nevoie era simplă, ar fi fost de ajuns doar un număr de telefon sau de fax, chiar şi o adresă. Nu-l întrebase, pentru că nu voia să-i dea de înţeles în ce fel urma să ia legătura cu fratele lui. N-avea chef ca Jackson să scormonească toată insula în căutarea mijlocului ei de telecomunicaţii - o staţie radio de comunicare navă-sol, cumpărată la mâna a patra, pe care o ascunsese sub podeaua cămării în ziua sosirii lui. Nici chiar Jen nu ştia de existenţa ei.

Deschise portofelul, pregătită să fie eficientă şi obiectivă. Praful se alese de intenţiile ei, când

primul obiect care căzu fu un prezervativ. Plicul era vechi, îndoit şi aproape şters, astfel încât abia se mai distingeau cuvintele imprimate: „în caz de incendiu, rupeţi“.

Fără voie, Sugar zâmbi.

Restul conţinutului era mai puţin amuzant. Văzu o fotografie recentă a lui Jackson cu o femeie. Colţurile hârtiei erau încă ascuţite şi curate, iar imaginea clară - şi ce mai imagine! Femeia era înaltă, blondă, îmbrăcată într-o rochie mini cu paiete, iar Jackson purta smoking. Părul femeii era la fel de lung ca al lui, ajungându-i până la talie, ca o cascadă de aur. Formau cel mai frapant cuplu pe care-l văzuse Sugar vreodată.

Puse fotografia deoparte, întrebându-se dacă superba blondă simţea lipsa lui Jackson noaptea, chinuită de întrebări - unde se dusese amantul ei, dacă avea să se mai întoarcă vreodată... Si totuşi, Jackson îi ceruse să-l contacteze numai pe fratele lui, nu şi pe altcineva.

Mai găsi în portofel mulţi bani, credit carduri şi business carduri, şi o mulţime de documente de transport naval. Judecând după titlurile ataşate numelor de bărbaţi şi femei de pe carduri, Jackson Daniels nu era un vânător de recompense de două parale. Se ocupa de preşedinţi şi directori ai celor mai mari corporaţii

şi federaţii de transporturi navale. Unele dintre însemnările adăugate cardurilor conţineau numere de telefon cu menţiunea „linie privată“.

Cardul pe care-l căuta se afla într-un compartiment separat al portofelului şi purta cuvintele: „Daniels Limited, Investigaţii maritime, Jackson Daniels“. În spatele acestuia mai era unul: „Daniels Limited, Investiţii, Jackson Daniels“. Ambele prezentau aceeaşi adresă şi număr de telefon din San Francisco, California. După cardul firmei de investiţii găsi două carduri scrise cu ideograme chinezeşti. Mai existau două în arabă, două în spaniolă, franceză, germană, şi altele, în limbi pe care nu putea decât să le ghicească. Categoric, Jackson Daniels era mai mult decât un simplu vânător de recompense; era om de afaceri la nivel internaţional.

Descoperirea acestui lucru o nelinişti. Poate că avusese dreptate în acea primă noapte, pe plajă, când îi spusese că risca să ajungă în faţa unui tribunal internaţional, pentru că-l ţinea captiv. Numai un singur lucru mai rău ar fi putut să i se întâmple.

Să fie găsită de Baolian.

Cu portofelul în mână, încuie la loc cutia şi o puse înapoi pe raft. Existenţa unui pistol pe insulă nu-i risipea deloc neliniştile. Armele de orice fel implicau necesitatea de a fi folosite, iar

Sugar se străduise din greu pentru a realiza o securitate completă pe Cocorico. Situaţia se schimba mai repede decât i-ar fi convenit ei.

De asemenea, nu-i plăcea necesitatea de a-i cere tatălui ei să-i telefoneze lui Cooper Daniels şi să-i spună că fratele lui trăia. Inima lui Thomas Caine merita altceva, nu o adâncire şi mai cumplită în haosul adus de Sugar în vieţile lor, iar mama ei, cu siguranţă, nu merita şi alte suferinţe. Nici nu se putea pune problema s-o sune. Dacă avea noroc, la apelul radio urma să răspundă Carolina, dar în ultima vreme norocul o cam părăsise.

Capitolul 6

După trei zile de lucru împreună, Sugar şi Jackson se înscriseseră într-o anumită rutină.

- Când termini de amestecat îngrăşămintele, poate pui puţin şi la roşii, spuse ea.

Aceasta era rutina lor: Sugar dădea ordinele, Jackson le aplica. De obicei.

Jackson scoase un sunet evaziv, privind maldărul de vegetaţie în descompunere pe care i-l repartizase Sugar.

- Să ştii că stând rezemat în hârleţ n-ai să termini treaba.

- Corect, îi dădu el dreptate, dar fără să facă

nici o mişcare.

- S-a întâmplat ceva? întrebă ea, păşind peste straturile pe care le plivise.

- Aici nu mai e nimic viu.

Lucrau de câteva ore, mai mult în patru labe, poziţie cu care Jackson fusese nefamiliarizat până când Sugar îl pusese la muncă. Fusese transformat din vânător în grădinar, fusese îmblânzit. Era lac de năduşeală, îl dureau toţi muşchii şi nu putea pricepe cum era în stare Sugar să continue.

- Cum să nu fie? replică ea. Cam un miliard de bacterii şi câteva sute de mii de gângănii. Privi grămada, apoi îl măsură pe Jackson cu o căutătură piezişă.

- Nici o grijă. Cred că eşti în siguranţă.

- E mai mare decât o bacterie, Domnişoară Stie-Tot, răspunse el, cu aceeaşi ironie. Pare să fie un şarpe.

Sugar se apropie cu un pas, uitându-se pe lângă el.

- Mă îndoiesc. O insulă e un ecosistem destul de închis. Nu cunosc chiar toate plantele şi animalele de pe Cocorico, dar crede-mă, un şarpe nu mi-ar fi scăpat.

- Cocorico?

- Insula asta din Windwards pe care te afli - şi, nu, n-ai s-o găseşti trecută pe nici o hartă cu

numele ăsta. Si-n plus, într-o grămadă de plante tropicale putrede e prea cald pentru şerpi.

- Pentru ăsta nu e prea cald.

Jackson împunse mormanul, şi ceva se mişcă într- adevăr, ascunzându-se printre cojile de zarzavaturi curăţate şi gunoiul de grădină.

Surprinsă, Sugar înjură, încercând să se îndepărteze. Se împiedică, iar Jackson o apucă automat cu braţul de talie, prinzând-o. Se agăţă şi ea de umărul lui, cu ochii mari, aţintiţi asupra grămezii de putregaiuri. Inimile le bătură împreună, preţ de câteva secunde, înainte ca Sugar să-şi recapete calmul, spre marele lui regret. Un moment, crezuse că-i venise şi lui apa la moară.

- îmi pare rău, spuse ea, cam sufocată încă, desprinzându-se de el. Nu ştiu ce m-a apucat.

Jackson îşi destinse braţele, dar nu-i dădu drumul complet. Dintr-o dată, îi venise o idee cu totul nouă despre povestea lui Adam şi a Evei. Putea să jure că Adam îi ceruse lui Dumnezeu să pună un şarpe în grădina raiului, cu speranţa ca Eva să se cuibărească lângă el. Nimeni nu era de vină că Eva se dovedise mai şireată decât o crezuse cineva.

Mai împunse o dată maldărul.

- Nu mai face aşa! ţipă Sugar. Ai să-l aţâţi...

încheie cu încă o înjurătură înăbuşită, când animalul
răspunse printr-o mişcare laterală care făcu resturile să se clatine ca sub efectul unui cutremur de gradul şase. Grămada se mai mişcă de două ori, apoi rămase încremenită.

- Ai citit „Dune“? întrebă ea, strângându-i cămaşa între degetele albite.

- Mda. De două ori. Viermii gigantici de nisip, de pe Arrakis.

-Cam aşa arăta, nu crezi?

-Cam aşa...

-Chiar l-ai văzut?

-Nu, dar se mişca exact ca un şarpe, unul mare.

Jackson simţi cum o străbătea un fior pe şira spinării
şi se întoarse să-i vadă faţa.

-Nu ţi-e frică de şerpi, nu-i aşa?

- Nu, răspunse ea dându-i drumul, cu un râs tremurător. îmi pare rău - că m-am agăţat de tine, vreau să spun. M-a luat prin surprindere, atâta tot.

Privi prudentă spre putreziciuni.

-N-am mai văzut niciodată un şarpe aici.

-Nu există nici o specie indigenă?

- Nu. Nici una. Peste tot prin Indiile de Vest sunt şerpi, numai aici nu, continuă ea cu explicaţiile. Prefer să nu mă gândesc de unde o fi putut veni ăsta.

Jackson se uită dincolo de grădina de zarzavaturi, spre cealaltă parte a pârâului limpede şi cald format de cascadă, unde creşteau plantele sălbatice. Toate şansele sale depindeau de a o atrage de partea lui şi tocmai i se ivise o ocazie.

- De unde îţi obţii plantele, speciile pe cale de dispariţie?

-De pe Amazon, în majoritate.

Dând din cap, Jackson împinse absent mormanul de putreziciuni. Era mai bine să nu facă dragoste cu ea. Avea de gând să plece de pe insulă imediat ce găsea o cale.

- Ei, atunci ai de unde alege.
- Un pui de boa?
- Sau o coadă de anaconda.
- Un fer-de-lance.
- Dacă ai noroc. Un bushmaster, dacă n-ai.
- Poate că doar părea mare.

Jackson râse.

- Da, şi poate ar fi bine ca Jen şi cu mine să punem de-o vânătoare de şerpi.

Sugar îl privi în ochi.

- N-aş avea încredere să vă las pe tine şi Jen nici să căutaţi ouă de Paşti împreună, iar aici vânătoarea e interzisă, chiar şi când e vorba de şerpi renegaţi.

Râzând din nou, Jackson o apucă de bărbie, cu blândeţe. Pielea ei era ca satinul la atingere. I se opri respiraţia, în timp ce privea, fascinat, cum i se între- deschideau buzele.

- Singura fiinţă de pe insula asta în apropierea căreia nu poţi avea încredere să mă laşi eşti tu, spuse el, încercând fără succes să vorbească pe un ton glumeţ.

Cerul se întuneca treptat în jurul lor, ameninţând a ploaie. Totuşi, Jackson ezită înainte de a-i da drumul,

lăsându-şi mâna să cadă pe lângă trup. începură să cadă primele picături, calde, stropindu-i capul şi umerii.

- Ploaia asta pare să înceapă în fiecare zi tot mai devreme şi să dureze tot mai mult, spuse el, privind cum strălucirea nerăbdătoare din ochii ei se ştergea. Voise să fie sărutată, iar el n-o făcuse. Jackson nu ştia care dintre ei era un prostănac mai mare.

- Se apropie luna plină, răspunse Sugar, întorcând capul, cu genele coborâte. Pe Cocorico, ploile urmează un ciclu lunar. înaintea nopţii cu lună nouă nu plouă deloc.

- Din nou ficţiune ştiinţifică? întrebă el, gândindu-se că nimerise într-un loc miraculos de straniu.

- Mai degrabă realitate ştiinţifică.

Ploaia stropea cămaşa lui Sugar, lipindu-i-o de sâni şi făcându-l pe Jackson să i se usuce gura.

- Am putea să întrerupem pentru ziua de azi, spuse ea, împingându-şi părul cu degetele. Şuviţele din jurul feţei i se umeziseră deja, udându-se tot mai tare de la o clipă la alta.

Jackson era gata să-i dea dreptate, când cerul îşi desfăcu băierile, dând drumul unui adevărat potop. Instinctiv, o apucă de mână şi o luă la fugă spre copaci.

Abia când ajunseră la adăpost, Jackson îşi dădu seama că Sugar înjura. Avea un repertoriu destul de

limitat, dar în fond ea nu-şi petrecuse prea mult timp prin porturi, cu nişte oameni pe lângă care marinarii obişnuiţi păreau nişte ţânci de grădiniţă.

- Dacă te saturi vreodată să tot spui „la naiba“, te-aş putea învăţa eu vreo câteva cuvinte noi, se oferi el, ştergându-şi apa de pe faţă.

- Nu, mulţumesc... la naiba...

- Sau, te-aş putea învăţa să înjuri în franceză.

Ştia din experienţă că femeilor le plăcea

limba franceză. Le făcea să reacţioneze.

- Nu.

- Nu-mi vine să cred că te-ai bosumflat din cauza unei ploi. Doar plouă zilnic...

Terminând cu ştersul apei de pe faţă, începu să-şi stoarcă poalele cămăşii.

- Nu e numai ploaia, răspunse ea misterios.

- Musonul?

Sugar clătină din cap.

- Potopul lui Noe, ăla de patruzeci de zile şi patruzeci de nopţi?

- Nu.

- Atunci, care-i problema?

- Când plouă aşa cu mai puţin de-o săptămână înainte de luna nouă, toată insula se înconjoară cu ceţuri, mai ales noaptea şi dimineaţa în zori.

Jackson nu se osteni să menţioneze din nou teoria despre science-fiction.

- Era ceaţă şi în dimineaţa când am venit eu. Nu mi s-a părut chiar atât de rău.

- Vorbesc despre ceţuri dese, despre negură. Negura e atât de deasă, încât...

Se întrerupse, când diluviul încetă la fel de repede pe cât începuse. Continua să plouă, dar stropii erau mai rari, aversa torenţială încetase. Sugar aruncă o privire de sub adăpostul verde al pădurii, apoi ieşi. Când ajunse în spaţiul liber, întoarse capul spre el.

- Poate că de data asta m-am înşelat. Nu-ţi mai face griji.

Jackson nici nu se gândea să-şi facă griji din cauza ceţii. I-ar fi putut spune că negura era ultima dintre actualele lui probleme, dar Sugar nu stătu pe loc atâta cât să-i lase timp să spună ceva.

* * *

- De ce se numeşte insula asta Cocorico? întrebă Jackson, trecându-şi degetul prin aburii laptelui fiert pe care Sugar i-l turna în ceaşcă, peste cafea. Din cauza nucilor de cocos?

- Nu, răspunse ea, privindu-l cum îşi lingea degetul; îşi drese vocea. Un cocorico e o specie de pasăre, din aceeaşi familie cu chachalaca.

Jackson luă ceaşca şi sorbi o înghiţitură, ţinându-şi cu mâna cealaltă părul pe care tocmai şi-l împletea într-o coadă.

- E bună, foarte bună.
- Mă bucur că-ţi place. Uneori, pun şi ciocolată, dar acum mi s-a terminat.
- Când vei mai primi?
- Peste câteva săptămâni.

Fusese gata să spună: „Abia după ce-ai să pleci tu“, dar se oprise la timp. Nu voia să-i amintească de încă un lucru asupra căruia el nu avea nici un control.

- Vrei să spui că sunt sechestrat aici fără ciocolată?

Deznădejdea din glasul lui îi aduse pe buze un zâmbet şovăielnic.

- Dacă eu pot supravieţui fără ciocolată, poţi şi tu.

- Nu ştiu, Sugar... Nu mă cunoşti. Eu şi ciocolata suntem foarte apropiaţi.

încerca atât de tare să se poarte firesc şi prietenos, încât o făcea să se simtă ca într-o misiune de caritate. Ar fi fost o greşeală îngrozitoare să se sărute, dar cel puţin ar fi putut avea bunul simţ de a nu se arăta vesel.

- Nu poţi fi mai îndrăgostit de ea decât sunt eu, spuse Sugar, şi totuşi rezist, de la un transport la altul. Deşi, de obicei, nu mi se termină atât de repede.

- Ce s-a întâmplat de data asta? Ai lansat un maraton al consumului de ciocolată? întrebă Jackson, în timp ce-şi lega coada cu un şiret şi şi-o arunca peste umăr.

Sugar nu mai văzuse niciodată un păr atât de superb la un bărbat. Pe lângă el, şuviţele ei scurte arătau aproape jalnic. Cu un gest jenat, îşi trecu degetele prin păr, încercând să-şi înfoaie buclele.

- Nu, răspunse ea, oftând, după ce se convinse că era imposibil să-şi tapeze câţiva centimetri de păr blond astfel încât să arate ca un voal mătăsos. Henry, asta s-a întâmplat. De

obicei, vine de două ori pe lună, dar cred că s-a îndrăgostit de Carolina, aşa că trece ori de câte ori e ea aici. Şi de fiecare dată când apare, îmi mai dispare din ciocolată...

- Carolina cine e? întrebă Jackson, iar lui Sugar îi veni să-şi dea una peste gură.

- O prietenă, spuse ea pe un ton menit să descurajeze oricare alte întrebări.

Jackson nu-i remarcă intonaţia, sau preferă s-o ignore.

- Henry spune că e frumoasă şi crudă.

Era o descriere atât de surprinzătoare încât o făcu să râdă, uşurată în acelaşi timp că Jackson ştia deja despre Carolina. Făcuse o greşeală, într-adevăr, dar nu-i dezvăluise nici o noutate.

- Carolina, crudă? Doamne, rău trebuie c-a mai păţit-o Henry, comentă Sugar, rezemându-se de spătar, în timp ce lua o sorbitură de cafea.

- Ce şanse are cu ea? se interesă Jackson.

Sugar clătină din cap.

- Nici una. Carolina a mai fost măritată cu un beţiv. Noroc că, aşa cum se întâmplă de-atâtea ori, ăla a fugit cu alta. Carolina înalţă în fiecare seară rugăciuni de recunoştinţă şi nici moartă nu şi-ar mai lua un nou beţivan.

Văzând că Jackson nu se repezea imediat să-i pună încă o întrebare, Sugar îşi îngădui să se relaxeze.

îi înţelegea nevoia de explicaţii. Jackson încerca să-şi reconstituie noua lume, dar Sugar se temea de acele scăpări afurisite, care-o făceau să-i dea mai multe informaţii decât era prudent. Libertatea lui Jackson se afla la mai puţin de o sută de metri de casa ei, de cealaltă parte a falezei. Dacă descoperea uşa piratului, putea foarte simplu să plece, să ia barca şi să se facă nevăzut.

Şi avea s-o facă. Sugar nu se îndoia. Cocorico nu era destul de mare ca să-l ţină pe loc. în unele zile, şi-n unele nopţi în ultima vreme, abia o mai ţinea şi pe ea locului.

Aruncă o privire spre el, pe furiş, şi-l văzu privind-o lung, cu o intensitate care o făcu să roşească.

- Asta ţi s-a întâmplat şi ţie? o întrebă el pe un ton tăios, din care dispăruse orice intonaţie prietenoasă. Soţul tău a fugit cu Baolian, iar ea a vrut s-o înlăture din drum pe fosta lui nevastă?

- Nu.

Mâinile lui Sugar se strânseră pe ceaşca de cafea. Ar fi trebuit să râdă de întrebarea lui ridicolă, dar tonul aspru pe care-i vorbise o împiedica.

- A părăsit-o vreun amant de-al ei pentru tine? în cuvintele lui se simţea o anumită ezitare, ca şi

cum întrebarea l-ar fi dezgustat.
Sugar nu-i răspunse. N-avea de gând să lase tensiunea şi furia să strice o zi atât de plăcută. Se ridică să plece, dar în clipa următoare Jackson o apucă de braţ.

- A părăsit-o vreun iubit pentru tine? repetă el.

Strânsoarea nu era dureroasă, ci doar suficient de
puternică pentru a o asigura că n-avea să plece nicăieri.

- Nu, răspunse ea, străduindu-se să nu se zbată.

Mâna lui Jackson se relaxă abia simţit.

- Spune-mi ce legătură ai cu Baolian, îi ceru el, şi nu încerca să minţi. Am să mă prind. Oamenii cu care am eu de-a face sunt cei mai abili mincinoşi din lume.

în ciuda pericolului real pe care-l reprezenta el, Sugar îi aruncă o privire nemulţumită.

- Eu nu fac parte dintre oamenii cu care ai tu de-a face de obicei. Şi-acum, dă-mi drumul.

- Când ai să-mi spui de ce eşti aici.

- Nu te priveşte.

Se înşela, îşi spuse Jackson, ceea ce nu-i convenea nici lui.

- Tot ceea ce are legătură cu tine mă priveşte şi pe mine, spuse el rezemându-se de masă.

Ajunsese la capătul răbdării. Baolian era o viperă şi o ţinea pe această femeie în puterea ei. Voia să ştie de ce. Şi n-avea de gând să-i dea drumul până nu afla.

- Am să ţip după Jen!

Ameninţarea era serioasă şi convingătoare, dar Jackson n-o înghiţi.

- Nu-l amesteca pe Jen în povestea asta. Ne priveşte numai pe noi doi.

Sugar îşi coborî genele, într-o atitudine învinsă - sau, cel puţin, aşa i se păru lui. Ar fi trebuit să se aştepte. Femeile aveau armele lor, iar ale ei tăiau până la os.

- Shulan nu te-ar fi adus aici, dacă ar fi existat riscul să-mi faci vreun rău, şi am încredere în judecata ei, spuse ea, ridicându-şi ochii cenuşii spre ai lui. Aici trebuie să fiu în siguranţă, Jackson. Nu mi-o lua şi pe asta.

Vorbea încet şi cu deplină convingere, făcându-l să se simtă ruşinat, lucru pe care Jackson l-ar fi crezut imposibil înainte de a nimeri pe insula ei. Le făcuse rău multor oameni, şi totuşi se simţea mai puţin vinovat decât pentru simplul fapt că o ţinea de încheietura mâinii.

îi dădu drumul şi se lăsă să cadă la loc pe scaun, privind-o cum pleca şi întrebându-se ce altceva îi mai luase. Nu-i venea în minte nimic, sau în orice caz nimic important.

După plecarea ei, Jackson rămase singur, ore în şir, cu gândurile la fel de negre ca noaptea din jur.

Capitolul 1

Sugar se desprinse de tocul uşii, unde stătea rezemată, privind spre Jackson şi „Mary Sue“. Un moment, se întrebă ce făcea Jackson. Până traversă veranda, îi văzuse pantalonii căzând la pământ şi înţelesese.

Un moment, inima i se opri în loc. Se aşteptase ca Jackson să încerce ceva, de când ea şi Jen îi găsiseră pluta. Dar nu asta...

- Nu! gâfâi ea, luând-o la fugă spre scara de lângă plajă.

Pe la jumătatea drumului, îl strigă pe nume şi-l văzu întorcându-se spre ea, în apa care-i ajungea până la piept.

Jackson privi în susul plajei, întrebându-se cât de mare trebuia să fie dorinţa pentru a transpune o fantezie în realitate. Apoi o văzu pe Sugar alergând pe nisip, în lumina lunii.

Briza nocturnă şi foşnetul valurilor îi acopereau cuvintele, dar Jackson îi simţi deznădejdea în voce şi răspunse, repezindu-se afară din apă. O prinse în braţe când apa încă îi mai ajungea până la genunchi. Sugar îl apucă de antebraţe şi-l trase spre ea, strigând cu răsuflarea tăiată:

- Ce naiba, Jackson... Nu poţi să... Ti-am spus...!
Un val revenind dinspre ţărm o împinse spre el, cât pe ce să-i răstoarne pe amândoi. Ca să scape amândoi de o baie, Jackson o ridică în braţe, ieşind din apă. In drum spre locul unde-şi lăsase pantalonii, îi trecu prin minte de cel puţin o sută de ori că era gol şi o ţinea pe Sugar în braţe.
- Jackson...
Când o lăsă cu picioarele pe pământ, Sugar rămase agăţată de el.
- Eşti un... un..
Nu-şi găsea cuvintele, gâfâind sufocată.
- E totul în regulă? o întrebă el, strângând-o la fel de tare pe cât îl ţinea şi ea.
- Da, dădu din cap Sugar. N-am putut dormi... te-am văzut în apă... rechinii...
Deci, despre asta era vorba? se întrebă el. Despre rechini? Valul de adrenalină care-l străbătuse începu să se risipească.
- Mă pricep la rechini, Sugar, o asigură. Nu vin în zona asta, atât de aproape de mal. Stâncile rostogolite în apă la capetele plajei acţionează ca nişte recife.

Avea dreptate, dar Sugar se mira că descoperise adevărul.
- La reflux, continuă el, stâncile se văd ieşind din apă până la cincisprezece iarzi distanţă. Nici un animal atât de mare n-ar risca să rămână prins în golfuleţul ăsta. Altfel, l-am mânca la cină.

- Deci ai ştiut că nu trebuie să te îndepărtezi. Nu voiai să înoţi până la vapor? Să scapi?

Când Jackson clătină din cap, Sugar începu să se simtă ofensată. Se omorâse cu fuga pe plajă, ca să-i salveze viaţa, şi totul degeaba.

- în fiecare noapte am înotat, dar fără să mă îndepărtez, îi spuse el.

- Ai înotat în fiecare noapte?

Nu-i venea să creadă. înotase în fiecare noapte, iar ea nu ştiuse. Ce naiba urma să facă în continuare?

- Nu ştii... nu ştii că în apele astea mai trăiesc şi alte vietăţi, pe lângă rechini? Puteai să fii muşcat, înţepat, otrăvit, sfâşiat în bucăţi...

- Sugar.

îi rosti numele încet, dar Sugar refuză să se calmeze.

- Tipari moray, corali, porci-de-mare, războinici-por- tughezi - de toate trăiesc pe-aici! Şi nici măcar n-am vorbit de ceaţă. Astea nu-s politeţuri, Jackson. Când vine, ceaţa asta e ca un tsunami din iad. La trei metri de plajă dacă ajungi, nu te mai întorci. Răspund de tine şi, atâta timp cât eşti aici, îţi interzic să mai înoţi noaptea.

Ştia că turuia ca o meliţă dar, fir-ar al dracului să fie, o speriase îngrozitor! Coborî privirea,

încercând să se calmeze, şi deodată observă că Jackson era gol. In aceeaşi clipă, îi dădu drumul. Aerul i se revărsă din plămâni, şuierător, iar privirea i se repezi din nou în sus, spre faţa lui.

- Eşti gol.

- Mi-o interzici? repetă el, arcuind o sprânceană, cu aerul de a o întreba: „da' tu cine te crezi?“ Nu-mi poţi interzice decât un singur lucru, Sugar, şi numai fiindcă sunt destul de civilizat ca să nu-l doresc, dacă nu mi-l oferi tu.

Sugar ştia la ce se referea, iar obrajii i se împurpurară.

- Oamenii civilizaţi nu-şi aruncă hainele de pe ei cu fiecare ocazie, îl informă ea, pe cel mai autoritar ton de care era în stare.

Nu era destul de autoritar.

- Eu, în locul tău, n-aş vorbi de rău firea mea civilizată, o preveni el. Pe lângă Jen, e singura apărare de care ai parte.

- Pot... îmi pot purta şi singură de grijă.

Sugar făcu un pas înapoi, numai pentru a-şi da seama că aşa îl vedea şi mai bine.

- Trebuie să... A, aici sunt.

Exasperată, se aplecă şi-i smulse pantalonii de pe nisip. întorcând capul într-o parte, îi întinse spre el.

- îmbracă-te.

- Care-i cuvântul magic?

Sugar scrâşni din dinţi, fără a şti de ce o îngrijorau atât de tare rechinii. După cum evoluau lucrurile, probabil că până la urmă avea să-l omoare cu mâna ei.

- Te rog.

îl simţi luând pantalonii, apoi auzi cum îi scutura de nisip.

- Bine, spuse el peste câteva momente, acum sunt echipat decent.

- Ba nu eşti.

Sugar porni în lungul plajei, jenată de propria ei reacţie exagerată, abătută din cauza cuvintelor dure pe care le schimbaseră. Spre şi mai marea ei amărăciune, Jackson i se alătură imediat.

- Parcă spuneai că vrei să faci o baie, spuse ea, lungind pasul.

- Parcă spuneai că mi-ai interzis să fac baie.

îşi bătea joc de ea. Asta o înfuria din nou, dar acum furia era şi mai îngrozitoare: era genul de furie care o făcea să plângă. Jackson părea să aibă un talent deosebit de a o face să se simtă prost.

- Detest să mă cert cu tine, spuse ea strângând pumnii, cu privirea drept înainte, într-o încercare de a-şi stăpâni lacrimile.

- Atunci avem multe în comun, replică Jackson. Nici mie nu-mi place să mă cert cu tine.

- Ba n-avem nimic în comun. Si tocmai asta e problema. Nu ştiu ce să fac cu tine...

Sugar păşi pe prima treaptă a scării, sperând să-l lase în urmă. Jackson, însă, o opri punându-i o mână pe umăr şi o întoarse cu faţa spre el.

- Avem în comun mai multe decât crezi. Pentru că nici eu nu ştiu ce să fac cu tine.

In secunda următoare, tensiunea dintre ei se schimbă, devenind mai profundă, mai puţin agitată nervos, mai senzuală.

- Stiu ce mi-ar plăcea să fac cu tine, continuă Jackson, cutreierându-i faţa cu privirea; când ajunse la gură, zâmbi răutăcios, apoi ridică din nou ochii spre ai ei. Dar aşa ceva ar crea probleme mai mari decât orice ceartă.

Inima lui Sugar se ridicase în gât - iar mâna lui îi cuprinsese ceafa, imobilizând-o. Urma s-o sărute.

- De obicei, ştiu cine e duşmanul, continuă el, dar în cazul tău nu-mi pot da seama.

Ii scormoni cu degetele părul de la ceafă, trimiţându-i un fior pe şira spinării.

- Nu semeni cu nici unul dintre piraţii pe care i-am înfundat, dar eşti cea care mă împiedică să plec de-aici.

- Nu-ţi sunt duşmancă...

Abia mai putea să respire, văzând cum se uita la ea, cum i se întuneca de dorinţă verdele ochilor, cum i se ştergea zâmbetul de pe buze.

Jackson o strânse puţin mai tare, trăgând-o spre el.

- Dar eşti alături de mine, Sugar? Asta vreau

cu adevărat să ştiu.

Nu lăsă să-i răspundă. îşi coborî gura spre a ei, şi toate visurile pe care le avusese Sugar vreodată se treziră la viaţă: al respiraţiei lui amestecată cu a ei, al puterii lui înconjurând-o, al împreunării dintre ei.

Deci, aceasta era senzaţia unui sărut cu el. Paradisul.

Buzele i se despărţiră într-un geamăt slab, iar Jackson o sărută şi mai profund, sugându-i limba. Un fulger de plăcere şi şoc îi ricoşă prin trup, răspândindu-i prin toată fiinţa flăcări de dorinţă. Sugar deschise gura şi mai larg, sărutându-l la fel, dar mai încet, mai nesigur, în timp ce dorinţa i se înteţea irezistibil, adunându-se în şale.

Jackson se credea şi el în paradis. Mâinile ei îl străbăteau peste tot, sărutările îi deveneau tot mai disperate, după care îi simţi lacrimile şiroind pe faţă.

Sugar plângea.

Niciodată nu i se mai întâmplase aşa ceva. Niciodată în viaţa lui. îi venea s-o sărute încontinuu, cu speranţa că avea să-i oprească lacrimile. Se simţea complet neputincios când o vedea plângând.

Blestemându-se în sinea lui, Jackson încheie sărutul cu o atingere uşoară a buzelor peste ale ei şi o strânse în braţe. Sugar era zveltă şi suplă, puternică în felul ei, dar şi fragilă. Jackson simţea nevoia s-o cuprindă şi mai strâns.

Frumoasă pereche mai făceau, îşi spuse el, blocaţi într-un Eden tropical, fără nici o ieşire şi aproape fără nimic ca să-şi ofere unul altuia.

Incă doar câteva zile de paradis şi avea să se roage ca Shulan să revină, preferabil şi cu bruta de Sher Chang alături. Atunci, cel puţin urma să aibă cu cine să se lupte, ştiind clar unde se aflau duşmanii.

Işi trecu o mână peste spatele ei, dorindu-şi să nu se simtă atât de bine. Din pieptul lui Sugar se desprinse un suspin, făcându-l să-şi dorească să nu se simtă atât de prost.

- Dacă-ţi promit că n-am să te mai sărut, te opreşti din plâns? o întrebă, dornic s-o ajute şi neştiind cum.

Sugar cătină din cap. Jackson nu ştia dacă să fie uşurat sau resemnat.

- Dacă te sărut din nou, încetezi?

Crezuse că era una dintre cele mai bune idei ale lui, dar Sugar răspunse tot cu o clătinare negativă a capului.

Excelent. Acum nu mai era doar frustrat sexual, ci şi stânjenit, încurcat...

- Nu e vina ta, murmură ea cu buzele pe pieptul lui, unde lacrimile ameninţau să înece dragonul. Nu tu eşti cauza.

Dacă crezuse că aşa îl făcea să se simtă mai bine, se înşela amarnic. Lui Jackson îi plăcea să se creadă capabil de a influenţa situaţiile, mai

ales cele în care era implicat atât de intim.

Neştiind ce să mai facă, dar încredinţat că nu era încă gata să-i dea drumul, coborî capul şi-i sărută curba lină a frunţii, şoptindu-i cuvinte liniştitoare.

- Şşşt... Nu plânge, Sugar. Totul va fi în regulă.

Şi avea să fie, în deplină regulă, numai dacă-i dăruia libertatea - şi-l lăsa să-i dăruiască în schimb dragostea lui.

îi simţi oftatul adiind pe piept şi începu să-i şteargă cu sărutări lacrimile de pe obraz, cu o surprinzătoare plăcere de a o consola. Pielea ei era fină, cu un gust dulce şi în acelaşi timp sărat.

Sugar oftă din nou. în timp ce Jackson îşi îngropa faţa în părul ei, absorbindu-i mirosul proaspăt, exotic, intenţiile de alinare îi fură înecate de o dorinţă reînnoită. Trebuia să-i arate lui Sugar cât de bine se puteau simţi împreună.

- Iartă-mă, îl rugă ea. îţi promit că n-o să se mai întâmple.

Vocea îi era atât de scăzută, încât Jackson aproape că n-o auzi. Când îi înţelese cuvintele, îşi dori nici să n-o fi auzit.

Sugar schiţă o mişcare de a pleca, iar el, neavând încotro, îi dădu drumul. Rămase pe plajă, în timp ce Sugar ura scara spre camera ei, ca să se culce.

Singură.

Cât despre el... La naiba, el n-avea să doarmă deloc în noaptea aceea.

Capitolul 8

Sugar se trezi în mirosul cald şi aromat de cafea, fructe, şi încă ceva - un parfum atât de distinctiv şi delicios, dar şi atât de neaşteptat, încât nu-i venea să creadă, nu putea să creadă. Trebuia să fie o iluzie. Nimeni n-ar fi putut să-i aducă turtiţe cu scorţişoară, proaspăt coapte, în camera ei.

Si totuşi, mirosul stăruia, puternic şi apetisant, umplând aerul. Sugar se întinse alene, întrebându-se ce plantă exotică putuse înflori în grădina ei ca să răspândească aroma aceea ispititoare de scorţişoară. Pe Cocorico creşteau atâtea flori, unele mai parfumate decât celelalte.

Adulmecă din nou, inhalând izul de mirodenie şi aroma de cafea jamaicană Blue Mountain, şi deodată îi trecu prin minte că şi mirosul de cafea în camera ei ar fi trebuit să fie la fel de imposibil ca şi acela al turtiţelor cu scorţişoară. Cum ajunseseră acolo?

îndrăzni să arunce o privire spre noptieră. Văzu cafeaua, feliile de papaya şi incredibilele turtiţe cu scorţişoară. închizând ochii la loc, gemu înăbuşit în pernă. Cineva intrase în cameră când ea dormea. Iar acel cineva nu putuse fi Jen.

Jen nu bea cafea şi n-ar fi îndrăznit să-i calce pragul. Intrusul nu putea să fi fost decât Jackson Daniels.

îl văzu stând aşezat în umbra unui colţ, pe un scaun de bambus, cu mâinile împreunate pe abdomen şi picioarele desfăcute, neclintit, de unde o privea cu o lucire de fiară în ochi, încordat, pârjolit de focul pur al dorinţei. Nu-i fu greu să-i recunoască expresia. Se ridică brusc în capul oaselor.

- Tu...! murmură ea.

- Eu, recunoscu Jackson.

- Ce faci aici? întrebă Sugar, străduindu-se să pară cât mai indignată.

- Meditez.

- La ce?

„La sex," îi veni lui să spună, „la ceea ce n-am făcut azi-noapte", dar se îndoia că ar fi fost în interesul lui să mărturisească adevărul.

- Mă gândeam că am putea sta de vorbă.

Lui Sugar nu-i venea să creadă. Câtă îndrăzneală! Nu numai că intrase nepoftit în camera ei, dar se mai şi instalase acolo, privind-o cum dormea. Era exact acelaşi

lucru pe care-l făcuse şi ea, în ziua sosirii lui pe insulă, îşi aminti, cu un junghi de vinovăţie. Un junghi foarte slab.

- N-am chef de vorbă.

- Bine.

Pe buzele lui apăru un zâmbet senzual - şi, dintr-o singură mişcare mlădioasă, se ridică de pe scaun, pornind spre ea.

Sugar se refugie spre capul patului, ridicându-şi până sub bărbie cearşaful.

- Ăla chiar te face să te simţi mai în siguranţă? întrebă Jackson, în timp ce se aşeza pe pat, arătând spre cearşaful strâns între degetele ei.

- M-aş simţi mai în siguranţă dacă ai pleca. N-ai ce căuta aici.

- Credeam că ţi-ar plăcea să primeşti câteodată micul dejun la pat, replică el. Si, din câte-am văzut, se pare că am avut dreptate.

Sugar ridică încet ochii spre el, hotărâtă să risipească tensiunea, să calmeze situaţia, să-şi neutralizeze propriile emoţii scăpate de sub control.

- Ai avut dreptate. îţi mulţumesc.

Un „mulţumesc“ politicos i-ar fi potolit ardoarea, dar Jackson greşise apropiindu-se atât de mult de ea, suficient de mult pentru a-i simţi căldura trupului şi mirosul feminin.

Sugar însă era o femeie aparte, ceea ce simţea pentru ea era cu totul deosebit. Niciodată nu se temuse de o femeie, însă Sugar îl speria îngrozitor - şi totuşi, nu atât de tare încât să-l

pună pe fugă.

- Am găsit în cămară un borcan de miere cu inscripţia „înainte de a muri albinele“ şi am luat puţină, spuse el, servindu-se cu o felie de papaya. Un moment, această mişcare le apropie trupurile şi mai mult - insuportabil...

îi oferi fructul, dar ochii lui Sugar îl evitară. O clipă, nu mai mult, Jackson îşi îngădui să se întrebe cât de mult l-ar fi costat un al doilea sărut. în locul acestuia, îi vârî în gură felia de papaya.

- Recunosc gustul de miere sălbatică, spuse ea, prefăcându-se foarte concentrată.

- Mda, bine, replică Jackson, înainte de a trece la sălbăticii, cred că ar merita să discutăm şi alte variante.

Vorbea intenţionat pe un ton cam tăios, pentru a-şi ascunde tandreţea care-l năpădea. Dumnezeule, Sugar era cea mai periculoasă fiinţă pe două picioare cu care avusese de-a face vreodată, inclusiv Fang Baolian. Târfa- Dragon nu-i dorise decât trupul. Sugar îl devora tot, cu trup, suflet şi minte.

- Ce variante?

Lui Jackson nu-i scăpă unda de teamă din vocea ei, dar nu făcu nimic pentru a-i risipi bănuielile. Era timpul să pună cărţile pe masă.

- îţi dau bani, iar tu mă ajuţi să plec. Cinstit,

simplu şi eficace.
Omise cuvântul „dureros“.
Când Sugar nu răspunse altfel decât privindu-l cu o îndoială crescută, continuă pe un ton mai blând:
- Sugar, gândeşte-te. Nu vei mai avea o gură în plus de hrănit, un om pe care să-l salvezi în toiul nopţii, întrebări la care să mai răspunzi.
Cu toate intenţile lui lăudabile, glasul i se îmblânzi, iar privirea lui o străbătu pe Sugar de la umăr până la coapsă. Dracu' s-o ia pentru că era aşa cum era, pentru că-l făcea să lase de izbelişte orice prudenţă!
- Se va termina cu sărutările toride pe plajă, care nu te lasă să dormi toată noaptea pentru că n-au fost nimic mai mult decât sărutări.
Inspiră adânc, aspru, silindu-şi privirea să se ridice mai sus de talia ei.
- N-ai să te mai trezeşti în cameră cu un bărbat care se uită la tine cum dormi, gândindu-se cât de plăcut ar fi să se dezbrace şi să se culce lângă tine.
Roşeaţa din obrajii lui Sugar începea să se întindă, acoperindu-i şi pieptul.
- Nu trebuie decât să spui un preţ. îl pot achita.
- Nu sunt de vânzare, replică ea, refuzând cu încăpăţânare să-l privească în ochi.

- Cu cât te plăteşte Shulan?
- Cu nimic. îi sunt îndatorată.

Cuvintele ei îi aduseră în minte o sută de întrebări, dar nu i le puse. Rămase în aşteptare.

- Indiferent ce-ţi trece prin cap, cred că e greşit, spuse ea după câteva momente de tăcere încordată, privindu-l scurt.
- Mă gândesc la sex, replică Jackson. Dar dacă vrei să mă gândesc la altceva, eşti liberă să vii cu o sugestie... sau cu o confesiune.

Sugar îşi strânse genunchii la piept, semn că se închidea în sine şi mai mult.

în tăcere, Jackson se recunoscu învins. Singura lui consolare era aceea de a şti că nu referirea la sex o făcuse să treacă în defensivă, ci solicitarea unei mărturisiri. Sugar detesta să-şi divulge secretele - şi, pentru ea, tot ceea ce se referea la viaţa ei şi la Cocorico era un secret sacrosanct.

- Mă gândeam ca azi să caut şarpele, spuse el, schimbând subiectul. Dacă am noroc, poate-l putem frige la cină.
- La cină? Şarpele meu?

Cu asta reuşise să-i atragă atenţia!

- Şarpele tău?

Pe faţa ei apăru o expresie rebelă.

- Am vorbit serios, Jen. Vânătoarea e interzisă. Dacă se află aici, indiferent cum a ajuns pe insulă, răspund de viaţa lui.

Cuvintele ei exprimau o convingere mai mare decât auzise Jackson vreodată, în legătură cu o reptilă. Se întrebă dacă avea aceleaşi sentimente şi pentru dragoni.

- Dacă e un bushmaster, n-are nevoie de atâtea îngrijiri, doar puţină carne proaspătă, din când în când, spuse el, încercând să vorbească pe un ton rezonabil. Acelaşi lucru e valabil pentru un anaconda sau un boa. Aş vrea doar să mă asigur că nu noi vom fi sursa acelei cărni proaspete.
- Nu ştiu cum ar fi putut ajunge pe insulă un şarpe atât de mare ca un anaconda sau un boa constrictor, spuse Sugar.
- Dar un bushmaster?
- Aproape la fel de imposibil. Nici ăştia nu-s tocmai mici.
- Ei bine, nici tu nu ştiu cum ai ajuns pe insulă, dar eşti aici totuşi, ripostă el, aşteptând în mod vizibil o explicaţie.

La fel de vizibil era că Sugar n-avea de gând să-i dea nici una.

- N-ai voie să-mi omori şarpele.

Jackson renunţă.

- Scăldatul interzis, omorâtul şerpilor interzis... Mă laşi aproape fără nici o distracţie, Sugar. Poate doar dacă nu cumva ai altceva în minte...

Se întrebă dacă să-i adreseze un zâmbet

răutăcios, apoi se răzgândi.

- N-ai fost adus aici ca să te distrezi.

- Bine, n-am să-ţi omor şarpele, acceptă Jackson, cu zâmbetul răutăcios învingându-i cele mai nobile intenţii. Dar dacă simţi că se încolăceşte ceva pe tine în toiul nopţii, fa bine şi fugi - doar dacă nu cumva răspunde la numele de Jackson Daniels...!

Se ridică de pe pat, mulţumit să-i vadă ochii dilatân- du-se şocaţi. Aplecându-se, îi atinse gura cu a lui, cu o dezinvoltură prefăcută. Era un mare risc, dar trebuia s-o sărute; şi, aşa cum se temuse, un sărut nu era de ajuns. în intervalul unei bătăi de inimă, timpul încetini, zâmbetul lui Jackson se şterse de pe buze, iar mâinile i se ridicară din proprie iniţiativă, cuprinzând umerii lui Sugar, desfăcându-şi degetele peste pielea ei.

- Sugar, şopti el, pe un ton întrebător şi reverenţios. Detesta să-şi dezvăluie slăbiciunea pentru ea şi ar fi plecat, dacă Sugar îi dădea cel mai mic semn că voia să rămână singură.

N-o făcu.

Genele ei căzură ca două evantaie pe obraji, respiraţia i se acceleră, iar Jackson fu capturat - atât de uşor...

Atât de uşor i-ar fi fost să-i tragă complet de pe umăr mătasea cămăşii de noapte... Atât de uşor i-ar fi fost să-şi lase privirea să alunece peste sânii ei parţial dezgoliţi... I-ar fi fost atât de uşor s-o culce pe pat şi s-o urmeze, să-şi

potrivească trupul peste al ei şi să lase fiorii atingerilor să-i inunde simţurile şi să-i umple inima... Al dracului de uşor şi de dulce, să se lase la discreţia ei...

Strânse pumnii şi se retrase. Numai un miracol l-ar mai fi putut ajuta să rămână cu mintea întreagă, dacă se abţinea în continuare.

Sugar îi simţi ezitarea şi deschise ochii pentru a-l vedea plecând, numai aroganţă macho şi forţă graţioasă într-o pereche de pantaloni de bumbac negri, largi, şi nimic altceva. Era mult mai puternic decât ea.

Planul ei de a se împrieteni cu Jackson Daniels se dovedise periculos de absurd. Singura speranţă de a supravieţui, de a nu-i cerşi atingerea, era aceea de a-l evita cu orice preţ. Nu-l putea avea pentru totdeauna, aşa că era mult mai bine nici să nu ştie ce pierdea.

Trupul ei o făcea mincinoasă şi proastă. Trupul îl dorea cu orice preţ, dar inima continua să-l refuze cu încăpăţânare.

Sugar luă una dintre feliile de papaya pe care i le adusese Jackson. în gura ei, fructul era dulce şi mătăsos

- la fel cum fusese şi limba lui, când o sărutase pe plajă. La fel cum sperase că avea să fie, cu doar câteva momente în urmă.

Mai luă o felie de fruct şi o savură încet, amintindu-şi. Putea să se îndrăgostească de

sărutul lui - şi, poate, nu numai de sărut.

Capitolul 9

în spatele lui Jackson, valurile oceanului se zdrobeau de recif, făcând să se unduiască uşor apa de la suprafaţa lagunei pe care tocmai o descoperise. Era un lac cu apă parţial dulce, parţial sărată, un amestec al celor două mari surse de viaţă alcătuite din acelaşi element. Soare, lună; lumină, întuneric; yang, yin; bărbat, femeie. Femeia lui - şi nu putea s-o aibă.

îi văzu mâna ieşind de după un copăcel, pentru a lua hainele. Bluza şi pantalonii scurţi erau de un galben viu, iar Sugar, în timp ce se îmbrăca grăbită încercând să se ascundă de privirile lui, arăta ca un fluture zbătându-se în ac.

- Eşti decentă? mugi Jackson, din apa de la marginea lagunei.

- Spre deosebire de alţii, al căror nume îmi scapă, eu sunt întotdeauna decentă! strigă ea din ascunzătoare, făcându-l să zâmbească.

Când Jackson nu răspunse, Sugar ieşi de după copac, dând la o parte o creangă cu frunziş bogat, numai pentru a constata că dispăruse. Privi apa mult timp, tot mai îngrijorată cu fiecare secundă. Teama o făcea să fie neatentă şi se rezemă de copac, înţepându-şi palma într-un fruct ţepos. îşi duse repede la gură mâna,

sugând înţepătura. Simţi gustul coclit al sângelui în timp ce scruta din nou laguna.

Răbdarea şi prudenţa luară sfârşit în acelaşi moment, când îl văzu pe Jackson căţărându-se pe peretele falezei, la picioarele ei, cu ajutorul unei liane. Se mişca agil ca un animal de pradă, escaladând versantul cu hotărâre şi uşurinţă. Stropi de apă îi sclipeau pe pielea bronzată şi pe părul împletit într-o coadă lungă şi groasă. Când ajunse în vârf, o privi cu o lucire răutăcioasă în ochi.

- Eu Jackson. Tu Sugar, spuse el pe un ton inocent şi periculos de senzual.

O clipă, Sugar fu sedusă de fantezia pe care i-o propunea - un bărbat, o femeie, nici o regulă. Dar numai o clipă.

- Eu plec. Tu zevzec, replică ea, îndepărtându-se de margine.

- îmi dai o mână de ajutor? o întrebă Jackson, făcând-o să se oprească.

Nu avea nevoie de nici un ajutor, dar simţul datoriei o făcu pe Sugar să se aplece. îi întinse mâna - pentru a-şi regreta imediat gestul.

Jackson o apucă de mână şi trase, în acelaşi timp împingând cu picioarele în peretele stâncos. Amândoi fură catapultaţi deasupra lagunei. Instinctiv, Sugar îşi întinse trupul în poziţie de plonjon, iar el făcu acelaşi lucru, dar fără să-i dea drumul. Când ieşiră la suprafaţă, ea bolborosind

şi el zâmbind, încă o mai ţinea de mână.
- M-ai... mi-ai udat hainele!
Jackson râse.
- Pe Cocorico, udătura e la ordinea zilei.
- Puteam să mă lovesc, aşa cum m-ai tras de pe faleză!
- Ba nu puteai, pentru că te ţineam eu.
Era clar că nu-şi asuma nici o vină. Porni înot spre mal, trăgând-o după el.
- Poţi să... ăă, acum poţi să-mi dai drumul.
- Ba nu pot, replică el, tăind apa albastră-verzuie.
- De ce?
- Fiindcă singurul motiv pentru care te-am tras de pe faleză a fost ca să te iau în braţe.
Picioarele lui găsiră fundul lagunei şi, în clipa următoare, o îmbrăţişă, la umbra palmierilor de pe mal.
- După ce mi-am dat atâta osteneală, ar fi mare păcat să nu profit de ocazie.
Umezindu-şi cu nervozitate buzele, Sugar făcu un efort să nu-şi piardă controlul.
- Jackson, dacă mă mai săruţi o singură dată, îţi jur că-n veci nu te mai las să pleci de-aici...

Genele i se coborâră peste ochi încă înainte de a fi rostit ultimul cuvânt - o concesie măruntă, pe lângă ceea ce tocmai mărturisise.
Jackson tăcu mult timp, ţinând-o strâns la piept.

- Vorbeşti serios? întrebă el într-un târziu, cu glasul încărcat de sute de alte întrebări pe care nu i le pusese.
Sugar dădu din cap, fiindu-i teamă să spună mai mult.
- Te gândeai să mă laşi să plec?
Nu părea s-o creadă, dar nici Sugar nu se grăbea să-l convingă, nici măcar cu un gest. îi spusese deja prea mult.
- Dar nu şi dacă te sărut, repetă el, apoi înjură zdravăn, strângând-o de mijloc. Cineva ar fi trebuit să te înveţe când să te mulţumeşti cu ce ai. Eu nu pot...
Restul cuvintelor îi fură acoperite de zgomotul unui motor de hidroavion, zburând la joasă altitudine, spre plaja de lângă casă.
Jackson înjură din nou, folosind un cuvânt mult mai îndrăzneţ decât vehementul „la dracu'!“ murmurat de Sugar.
- Se pare că iar te-a salvat cineva, spuse el, fără să pară deloc încântat.
- Ce vrei să spui?
Sugar nu se simţea salvată, se simţea invadată. Nu aştepta pe nimeni. Shulan îi spusese că aveau să treacă trei săptămâni.

- Vreau să spun că...

Jackson îi apucă bărbia, întorcându-i faţa spre ochii lui arzători.

- ...că ai subestimat enorm cât de mult însemni pentru mine.

Şi îşi coborî gura peste a ei, apăsat şi cu putere, cerând un răspuns pe care Sugar era incapabilă să-l ascundă.

în timp ce se adâncea în sărut, Jackson se blestema din nou şi din nou, tot mai dominat de gustul şi senzaţia lui Sugar Caine, femeia de la care i se trăgea osânda.

* * *

Era pierdut, mai pierdut decât în închisoarea aurită a lui Shulan, din Hong Kong. Acolo, numai trupul îi fusese captiv. Pe Cocorico, cu Sugar în braţe, alerga prin labirintul veşnic necunoscut al inimii.

Ţinându-i faţa între palme, o sărută din nou, apăsându-i buzele cu ale lui şi respirând acelaşi aer cu ea. Era femeia lui, asemenea cu nici o alta, croită pentru ca şi el să fie al ei.

Zgomotul motorului de avion se opri brusc, anunţându-i că aparatul amerizase de cealaltă parte a golfului. Dacă veniseră să-l ia pe Jackson, îi aştepta o dezamăgire. N-avea de gând să plece nicăieri.

- Stai cu mine, spuse el cu glas aspru, sărutându-i urechea, tâmpla, fruntea.

- Nu pot rămâne aici, Jackson, şi nici tu nu poţi.

Sugar îşi lăsă capul pe spate, îndepărtându-se de

gura
lui hămesită. Expresia îi era serioasă, în pofida roşeţii care continua să-i ardă în obraji.

- S-ar putea să nu ne fi văzut, dar ştiu despre golful ăsta. Vor scotoci toată insula până te găsesc, dacă nu-i induc eu în eroare.

- {tiu şi despre grote?

- Nu, dar pot veni încoace cu hidroavionul. Nu poţi rămâne aici.

- Ce-ai să le spui? întrebă el, evitând intenţionat să folosească numele lui Shulan. Sugar tocmai trădase încrederea acesteia, alegând să fie de partea lui. Nu voia să insiste asupra acestui aspect.

- Că te-am dus pe altă insulă.

- De ce?

Vorbea pe tonul unui anchetator, pentru a o constrânge să pregătească o poveste cât mai plauzibilă.

- Fiindcă am considerat că aici nu mai erai în siguranţă.

- De ce?

- Pentru că securitatea insulei fusese compromisă.

- Cum?

- Printr-o debarcare neautorizată.

- Când?

- Acum două nopţi.

- Cine fusese?

- Nu sunt sigură. Au... ăă... au spus că erau... că se abătuseră de pe traseu, răspunse Sugar, făcând eforturi să improvizeze. Dar nu arătau ca nişte turişti rătăciţi.
- De ce? Cum arătau?
- Nu ştiu, spuse Sugar, aruncându-şi mâinile în sus, exasperată. Arătau altfel şi gata!
- Nu te prea pricepi să minţi, Sugar, declară Jackson fără menajamente.
- Acum câteva zile nu erai de aceeaşi părere, zâmbi ea vag răutăcios.
îi răspunse şi el tot cu un zâmbet.
- Acum câteva zile nu ştiam că m-am îndrăgostit.
Era o bombă extraordinară, care îi surprinse pe amândoi la fel de tare. Jackson nu voise s-o spună, nici nu se gândise. Cuvintele îi scăpaseră fără voia lui.
- E imposibil, şopti Sugar, cu ochii mari.
Nu era tocmai răspunsul cel mai dorit de el.
- Mda, mă rog, aici par să se întâmple multe lucruri imposibile.
Jackson simţea cum i se înroşeau obrajii - lucru care nu i se mai întâmplase niciodată.
- Roşeşti, observă şi Sugar, cu o ironie care-l făcu să-şi plece privirea - pentru o secundă şi jumătate.
- Propun ca ăsta să fie primul nostru secret. Cooper nu mi-ar ierta-o niciodată, dacă află.

- Nu m-am priceput în viaţa mea să ţin secrete, dar promit să-l păstrez pe al tău.

Vocea lui Sugar devenise mai blândă, la fel ca expresia din ochii ei, amintindu-i din nou lui Jackson cât de ferme îi erau convingerile. Avea puţine repere, dar se ţinea de ele cu o loialitate tenace şi sinceră.

- Al nostru, o corectă el, mângâindu-i buza de jos cu degetul mare. Deci, ce-ai să le spui?

- Adevărul. Sau, atâta din el cât pot. Că mă scoteai din minţi şi a trebuit să scap de tine. Că umblai dezbrăcat şi nu voiai să ieşi din apă. Că îmi dădeai programul peste cap şi dezgropai şerpi în grădină. Că nu mai eram în stare să gândesc cu şir, când erai în apropierea mea.

- Si tu te-ai îndrăgostit?

Era cea mai grea întrebare pe care o pusese vreodată în viaţa ei, iar răspunsul ei nici nu se compara cu cel dorit.

- Nu ştiu, Jackson, spuse Sugar cu o sinceritate dureroasă. Te doresc atât de mult, încât nici nu pot distinge ce se află dincolo de dorinţă. Eşti mai mult decât mi-aş fi visat vreodată.

Acest răspuns îl durea mai rău decât îndoielile ei cu privire la dragoste. Era prea tânără pentru a se mulţumi doar cu atât de puţin.

- Trebuie să fi existat o vreme când îţi făceai visuri mai mari, Sugar.

- Poate, răspunse ea, coborându-şi un moment genele. îmi pare rău. Acum trebuie să mergem, înainte de a veni să ne caute.

Jackson îi puse pe umăr o mână, oprind-o. Sugar nu-l privi, în aşteptare.

- N-ai să te poţi ascunde de mine la nesfârşit.

Când ea nu-i răspunse, o lăsă să plece. N-o putea ţine

cu forţa şi nu avea să obţină nici un răspuns punând întrebări, nu încă, deşi era al dracului de hotărât să le afle. Iubirea îi dădea dreptul, ba chiar şi obligaţia, de a şti totul despre ea.

în capătul cărării, Sugar îl aşteptă să se îmbrace, întoarsă cu spatele spre el.

- Nu trebuie neapărat să ne întoarcem pe unde am venit, nu? întrebă el, în timp ce-şi trăgea pantalonii şi se apleca să-şi ia şi tricoul.

- Tu, nu, dar eu aş prefera să mă duc tot pe-acolo.

Jackson înţelese.

- Ştiam eu că n-ai venit prin văgăuna aia.

Era uşurat să constate că avusese dreptate, mai mult în interesul ei decât într-al lui.

- Prima dată, pe-acolo am trecut, spuse Sugar, risipindu-i uşurarea. Din câte-mi amintesc, e un drum destul de dificil.

Jackson se opri, cu tricoul tras pe jumătate. Imaginea ei, luată prin surprindere şi absorbită în apele întunecate, îl îngheţa până-n adâncul

sufletului. Cu o

mişcare agilă, îşi trase tricoul până la capăt. I s-ar fi putut întâmpla orice, oricând, fără ca nimeni să afle, poate niciodată.

- Mda, destul de dificil, confirmă el, hotărându-se.

Avea să plece, luând-o şi pe ea. Dacă fratele lui n-o neutralizase deja pe Baolian, avea s-o facă el, neprecupeţind nici un sacrificiu ca s-o scape pe Sugar de Târfa-Dragon.

* * *

- Groapă în stânga, îl avertiză Sugar, conducându-l prin tunelul larg.

Trecuseră deja de rezervor şi înlocuiseră vanele de scurgere de deasupra. Jackson fusese impresionat de ingeniozitatea ei. Sugar abia dacă observase. încă mai era năucită de declaraţia lui de dragoste.

- Nu ştiu cum ai reuşit să treci prima oară prin grotele astea fără să-ţi găseşti moartea, spuse el. Nici ce naiba ai căutat aici - asta aşa, ca idee...

- Am fost atentă, şi n-am avut încotro. Căzusem prin prima groapă din spatele cascadei, ajungând în lagună. Trebuia să găsesc o cale de ieşire.

Lumină cu lanterna o protuberanţă colţoasă de calcar.

- Fii atent la peretele ăsta. Are nişte muchii

tăioase ca un brici.

Îl auzi înjurând în spatele ei.

- Ce e? îl întrebă, întorcând lanterna într-acolo.
- Aşa-mi trebuie când încerc să mă rad cu briciul fără oglindă...!

Sugar se repezi spre el.

- La naiba! îmi pare aşa de rău...

îi pipăi cu degetele pielea netedă a braţului, examinându-l.

- Nu pare să fie o tăietură foarte adâncă.
- Nici nu e, scrâşni Jackson printre dinţi.
- Abia o zgârietură, încercă ea să-l încurajeze, simţindu-i încordarea.
- Mda, o biată zgârietură...

Jackson se aplecă peste capul ei, învăluind-o într-un cocon de intimitate tensionată. Dădu să spună ceva, apoi se opri.

- Ce e, Jackson? Te doare?
- Nu, nu mă... Faci des asta, Sugar? izbucni el. Cazi în văgăuni şi te laşi absorbită prin tuneluri subacvatice?
- Nu, răspunse Sugar, uşurată că era doar îngrijorat pentru ea, nu rănit mai grav decât crezuse.
- Cât timp ţi-a luat ca să găseşti ieşirea?
- Două zile... plus-minus câteva ore.

Mai bine l-ar fi minţit.

- Două zile?!?... repetă Jackson, furios şi neîncrezător. Două afurisite de zile, aici în bezna

asta? Cred că erai aproape moartă de frică.
Sugar râse scurt.

- O singură dată am fost cât pe ce să mor de frică, şi crede-mă, Jackson, s-a întâmplat cu altă ocazie.

Afirmaţia ei necugetată se dovedi a fi o nouă eroare de tactică.

- După ce le-am cunoscut pe amândouă, murmură el, coborând vocea până la o şoaptă răguşită, singurul lucru mai rău decât a te rătăci pe-aici pe care mi-l pot imagina ar fi să stau în faţa lui Fang Baolian, fără un pistol în mână.

Individul era iritant de perspicace.

- Aveam un cuţit, recunoscu Sugar, simţind că-i datora ceva, o explicaţie sau măcar o parte din adevăr. Deja ştia prea multe. Câteva informaţii în plus nu mai contau.
- Un cuţit...?

Neîncrezătoare, cuvintele rămaseră plutind în aer.

- Ce fel de cuţit aveai? Un Balisong? Un Tanto? Un Kriss? Un Buck?
- Unul de bucătărie.
- Un cuţit de bucătărie?
- îl luasem de pe bufet. Era la o petrecere de Anul Nou. O situaţie cam împuţită.

Jackson voise să ştie. Aproape că o silise să-i spună, numai ca să afle că se luptase corp la corp cu Târfa-Dragon.

îi venea s-o dezbrace şi să caute cicatricele. Nimeni nu se apropia atât de mult de Baolian, cu gânduri rele, fără a simţi ascuţişul ghearelor ei de scorpion, al lamelor tăioase ca bricele pe care le purta în vârful degetelor.

- Cum mama dracului ai ajuns să petreci de Anul Nou cu una ca Fang Baolian? întrebă el, privind-o nedumerit.

- Mă dusesem cu nişte prieteni.

- Unde? într-o dugheană de opiu din Manila? Un bordel din Jakarta? O bombă din Hong Kong?

- Un conac pe Mustique.

Jackson auzise de acea insulă din Caraibe, un sanctuar de mare preţ pentru milionari şi staruri rock-and-roll

- şi, după câte se părea, şi pentru cel puţin o regină a crimei internaţionale.

- Ai tăiat-o? întrebă el, apoi alungă întrebarea, cu un gest. Las-o baltă. Trebuie s-o fi tăiat, altfel n-ai fi ajuns exilată aici pentru... cât timp, Sugar?

- Trei ani.

Jackson avu senzaţia că primise un pumn în plexul solar. Trei ani? Se afla acolo de trei ani? într-o străfulgerare, se gândi la tot ceea ce făcuse el în ultimii trei ani, locurile pe unde umblase, oamenii pe care-i întâlnise, lucrurile pe care le săvârşise - pe care n-ar fi trebuit să le înfăptuiască.

- Nu, spuse el clătinând din cap, fără să creadă nici un cuvânt pe care-l auzea. Am văzut-o pe femeia asta, în cea mai mare parte, dacă nu în întregime, şi n-are pe ea nici o cicatrice care să merite trei ani din viaţa ta.

- Atunci, a fost de altă părere, replică Sugar, înfrun- tându-şi un neplăcut val de gelozie. Si sunt sigură că încă mai este.

Îşi amintea cum arătase Baolian cu trei ani în urmă, păcătos de seducătoare, puternică şi frumoasă, cu pielea impecabilă, ca porţelanul cel mai fin - iar el o văzuse goală.

- Cu ce prieteni erai? întrebă Jackson, ridicând ambele mâini într-un gest de nedumerire. Baolian nu are nici un prieten. Nici unul. Nu e genul de petrecăreaţă. Se ocupă de afaceri şi nimic mai mult. Afaceri pe bani grei.

- Asta făcea şi cu tine? Bani grei?

întrebarea sunase obraznic şi acuzator, amintind de bătrâna monstruozitate galbenă - gelozia.

Tăcerea se prelungi, până când Jackson îşi arcui o sprânceană.

- Dacă e să crezi povestea lui Shulan, da. Personal, cred că o interesa trupul meu.

Era atât de calm, atât de nepăsător, încât lui Sugar îi venea să-l zgâlţâie. Bineînţeles că o interesase trupul lui. Pe care femeie în toate

minţile n-ar fi interesat-o?

- Si aceşti prieteni ai tăi, Sugar, continuă el, revenind la subiect. Ce s-a întâmplat cu ei? De ce eşti singura care a ajuns aici?

- Erau doar nişte prieteni, încercă Sugar să-l dezarmeze. Numele lor nu ţi-ar spune nimic. Veniseră

să-şi petreacă sărbătorile în insule, oameni mai bogaţi şi mai nebunatici ca mine. Cineva avea o cunoştinţă pe Mustique şi ne-a obţinut o invitaţie. Mă aşteptasem că ne distrăm bine la petrecere. M-am înşelat şi am dat de necaz.

Privirea chinuită pe care i-o aruncă Jackson o făcu să treacă în defensivă.

- Se mai întâmplă, ştii, mai ales când eşti tânăr şi crezi că nu merită decât să-ţi trăieşti clipa.

în sinea lui, Jackson îi dădu dreptate. După ce-şi petrecuse o mare parte din viaţă căutând necazul cu lumânarea, ştia prea bine cum se întâmplau aceste lucruri.

- Eşti încă tânără, spuse el, stăpânindu-şi pornirea de a-i ţine o predică despre pericolele de a se înhăita cu cine ştie cine; Sugar plătea deja preţul. Si crezi că le ştii pe toate.

- Nu ca pe vremuri.

în vocea ei nu se simţea nici o urmă de regret. Vorbea ca o persoană care a învăţat pe

propria-i piele o lecţie aspră.

- Iar ne certăm, spuse, cu o undă de oboseală.

- Stiu.

Jackson o apucă uşurel de bărbie şi-i ridică faţa spre el, simţind nevoia s-o atingă. Nu rezolvau nimic certându-se.

- Există o veche zicătoare chineză, murmură el, despre cine călăreşte dragonul prin porţile de jad ca să-i răcorească focul.

Sugar îi aruncă o privire întrebătoare:

- Ce Dumnezeu înseamnă asta?

- înseamnă că dacă facem dragoste, n-o să ne mai certăm, răspunse el, cu buzele arcuindu-i-se încet într-un zâmbet.

Sugar coborî pleoapele, nefiresc de stânjenită, jucân- du-se cu tivul bluzei.

- Vorbeşti de parcă ar fi sfatul medicului.

- Pentru ceea ce ne sâcâie pe noi, este. Am putea exersa comunicarea şi munca de echipă, iar relaţiile sexuale le prilejuiesc pe amândouă, cu prisosinţă.

Se aplecă uşor, încercând să-i zărească faţa.

- E mult mai plăcut decât să joci baschet, Sugar. Gândeşte-te ca la o aventură. Tu mă explorezi pe mine, eu te explorez pe tine, şi împărţim comoara pe din două.

în loc de a-i zâmbi, aşa cum sperase, Sugar îşi

mută privirea, spre întunericul tunelului din spatele lor.

- în noaptea aceea, pe Mustique, unul dintre prietenii mei, un băiat, nu s-a purtat la fel de cama- radereşte.

Sarcasmul lui Jackson dispăru imediat. Nu voia să audă amănuntele.

- Era mai mare decât mine cu doi ani şi îl cunoşteam doar de-atâta timp cât să mă conving că eram îndrăgos-

tită, continuă ea, spre marea lui nemulţumire. Venise pe St. Vincent doar de o săptămână, şi începuserăm deja să vorbim despre căsătorie. Stiu că pare o naivitate...

Jackson simţi că i se frângea inima. Nu i se părea deloc o naivitate. Ce naiba, şi el era cu Sugar doar de o săptămână şi începuse să gândească pe termen lung.

- Si ce s-a întâmplat? o întrebă, sperând să treacă peste detaliile mai intime. Era a lui, a lui ar fi trebuit să fie de la bun început.

- Ne-am dus la petrecere cu toţi prietenii lui. Au închiriat un avion şi au cumpărat fel de fel de lucruri, şampanie, caviar, cred că şi droguri. Nu ştiu. Eram destul de naivă.

O briză se strecură prin tunel, agitând fuioarele de aburi.

- Vino, îl chemă ea. Mai bine să nu stăm pe loc.

- Si la petrecere ce-a fost?

- Corey, băiatul cu pricina, s-a îmbătat. Cred că era beat încă dinainte de a ne da jos din avion. Groapă, îl avertiză ea, luminând în jos cu lanterna. Pe moşie trebuie să fie fost ca la o sută de oameni. Parcă ar fi avut loc o mulţime de petreceri mai mici, prin toată casa şi prin împrejurimi. Corey a nimerit într-un loc unde nu trebuia.

- Iar tu te-ai ţinut după el.

- Oamenii de-acolo erau mai bătrâni, mai formalişti. Nici măcar nu sunt sigură că petreceau. Aveau mulţi

servitori. Cel puţin, aşa am crezut eu atunci. Mai târziu mi-am dat seama că erau paznici. Oricum, camera era plină şi toţi se învârteau în jurul unei asiatice frumoase, îmbrăcată în negru.

Baolian, îşi spuse Jackson. Negrul era culoarea ei. Nimeni nu arăta mai frumos în negru - sau cu o graţie mai ucigătoare.

- Mi-am dat seama din primul moment că n-aveam ce căuta acolo, dar Corey era prea beat şi prea arogant ca să creadă că exista vreun loc unde n-aveam voie. Cred că tatăl lui era politician, senator, aşa ceva...

în jurul lor, sunetul apei care curgea se auzea tot mai tare, iar Jackson se întrebă dacă se apropiau de cascadă. Apoi îşi dădu seama că apa nu răsuna din faţă, ci de deasupra.

- N-a mai putut să-şi ia ochii de la asiatica aceea, continuă Sugar, iar când ea l-a observat în sfârşit, a fost clar că se plăceau reciproc.

- Baolian are o slăbiciune pentru tineri, confirmă Jackson, în deplină cunoştinţă de cauză. Târfa-Dragon avea cu cel puţin douăzeci de ani mai mult decât el.

- Mă rog, de-atunci gusturile i s-au mai rafinat, comentă Sugar. Urmează un punct de atracţie geoter- mal. Apă foarte fierbinte. Ai grijă.

- Perfect, spuse el, simţind deja căldura. Si, după dragostea la prima vedere, ce-a urmat?

Râsul lui Sugar avea o tonalitate amară.

- Ar fi trebuit să-i fiu recunoscătoare lui Baolian că mă salvase de o... ăă... încurcătură mai complicată cu Corey, care a reieşit că era un nesimţit fără suflet. Dar în acele momente eram prea îndrăgostită şi nu voiam decât să ies de-acolo. Unul, însă, era de altă părere. L-am evitat un timp, crezând că până la urmă Corey avea să-şi vină în fire, dar nu s-a întâmplat aşa.

- Nu cumva îţi aminteşti numele individului?

- Nu. Nimeni n-a făcut prezentările. Am ajuns într-o cameră stranie. Credeam că mă îndreptam spre ieşirea din casă, dar de fapt mă rătăceam tot mai tare în adâncurile ei. Camera era pavoazată numai cu oglinzi şi mătăsuri, roşii, galbene, negre, iar pe o masă era pregătit un festin. Cânta muzică, ardeau lumânări şi tămâie.

înainte de a apuca să ies, tipul m-a înşfăcat. Eu am pus mâna pe un cuţit.

Făcu o pauză.

- N-am vrut s-o tai. Nici măcar nu ştiam că ea şi Corey erau în cameră, până m-am împiedicat de ei. Zăceau pe perne şi... Oricum, am dat peste ei, am încercat să mă sprijin şi atunci am rănit-o cu cuţitul.

- Unde ai atins-o?

Jackson văzuse din Baolian mai mult decât l-ar fi interesat vreodată şi nu-şi amintea nici o urmă de cuţit.

Sugar întoarse capul, privindu-l peste umăr, cu o lucire răutăcioasă în ochi.

- Chiar peste fund, de la o fesă la cealaltă. Cred că m-ar fi omorât pe loc, dar cu tot sângele şi urletele care au urmat, am avut câteva secunde avantaj. Tot mi-ar fi făcut de petrecanie, dacă nu m-ar fi tras cineva într-o galerie ascunsă. De-acolo, am reuşit să ajung înapoi la avion. Am stat în compartimentul de bagaje până am decolat.

Trecură pe sub o arcadă de stâncă, iar Jackson observă că în tuneluri începea să se lumineze.

- Deci, asta explică relaţia ta cu Baolian, spuse el. Cum ai ajuns să ai de-a face cu Shulan?

- Ea mă ascunsese când fugeam.

învăţaserăm la aceeaşi şcoală particulară, în Barbados. Era cu câţiva ani în urma mea. Stiam cu toţii că era bogată, trăind dintr-un cont de bancă depus în Insulele Cayman, dar nu ştiusem că mama ei era Regina Dragonilor din Marea Chinei de Sud, nici că-şi petrecea vacanţele pe Mustique. Nimeni nu ştia. După ce am ajuns înapoi pe St. Vincent, au început să se întâmple fel de fel de lucruri.

- Ce fel de lucruri?

- Lucruri rele. Mi-au fost omorâţi câinele şi pisica, au fost răniţi oameni nevinovaţi, schilodiţi într-o maşină care a explodat ca să mă omoare pe mine... oameni pe care-i iubeam.

Jackson înjură mut. Detesta asemenea jocuri crude şi periculoase.

- Am considerat că era un preţ prea mare pentru onoarea îndoielnică a unei fete. M-am dus la Shulan, am rugat-o să intervină pe lângă mama ei, să-i spună că eram gata să fac orice.

- Baolian nu lucrează aşa, spuse Jackson, abia stăpânindu-şi furia.

Nimeni dintre cei aflaţi la nivelul lui Baolian nu acţiona astfel. De-a lungul anilor, cunoscuse piraţi de tot felul şi, din câte ştia, numai cei mai necruţători aveau şanse să supravieţuiască pentru a jefui şi prăda în continuare.

- Aşa mi-a spus Shulan. Tot ce putea face

era să mă ajute să dispar, până când mama ei uita de mine. Si am ajuns aici. Insula e proprietatea lui Shulan, dar mi-a închiriat-o pe nouăzeci şi nouă de ani. Este una dintre puţinele persoane care mă vizitează cu regularitate.

- Si celelalte cine sunt?

- Carolina, Henry, uneori tatăl meu. Din când în când, Shulan lasă câte un om de ştiinţă să vină la cercetări, pentru câte o zi, două...

- Si mama ta?

După un moment de tăcere, Sugar răspunse:

- Vine şi ea când poate. îi e greu.

Stinse lanterna.

- Am ajuns.

Lumina soarelui intra printr-o deschizătură în plafonul cavernei.

- Unde? întrebă Jackson privind în jur, la roca netedă şi coloana de vapori care se înălţa dintr-o baltă aflată în mijlocul grotei.

- Eu o numesc Coeur de Cocorico, inima lui Cocorico, spuse ea. Probabil că, la vremea când mă voi întoarce să te iau, ai s-o numeşti Sauna Iadului. Dacă devine prea insuportabil, cascada e la zece metri de-aici, într-acolo.

îi arătă spre unul dintre tunelurile mai mici.

- Groapa în care ai căzut prima dată e singura la care trebuie să fii atent. în direcţia aia nu mai e nici una.

- Nu e neobişnuit să existe un singur punct, izolat, de activitate geotermală?

Sugar ridică din umeri:

- Când trăieşti pe Cocorico, înveţi să accepţi misterele vieţii.

- Cum ar fi cascadele în patru trepte şi şerpii uriaşi, aleile populate cu rechini şi râurile care curg pe deasupra capului tău?

Râsul lui Sugar aproape făcu ca toată încurcătura să devină suportabilă. Nu mai lipsea decât un sărut, ca să pecetluiască învoiala.

- Ai uitat de ceaţă, spuse ea. Când ai s-o vezi, vei fi categoric convins că e misterioasă.

- Si tu?

Pe parcursul povestirii, Sugar îi ascunsese ceva. Nu ştia ce anume, dar îşi dădea seama că secretul conţinea o parte din cheia motivului pentru care acceptase exilul în locul oricărui risc.

- Nu, clătină ea din cap. Eu nu am nici un mister. Voi încerca să revin imediat după ce se înserează, cu ceva de mâncare. Dacă pleacă mai devreme, am să vin atunci. E totul în regulă?

Nu, Jackson nu găsea deloc că era în regulă, fără un sărut măcar, dar nu-i spuse. îi arătă în schimb, cuprinzând-o în braţe şi lăsându-şi gura peste a ei. Pentru prima oară, Sugar nu opuse nici o rezistenţă. Se apropie de el cu buzele întredeschise şi se topi la pieptul lui, acceptând

tot ce-i dăruia, răspunzând la fiecare mângâiere a limbii lui, sâcâindu-l şi desfătându-l cu explorările ei sfioase.

Sărutul îl ducea înapoi în timp, spre începuturi, când se produsese prima suflare de viaţă. Amândoi erau umezi şi calzi, înlănţuiţi în pântecul cavernei, cu un cazan în clocot la picioarele lor şi cerul senin, albastru, deasupra.

Pământ, vânt, apă şi foc - elementele alchimistului îşi ţeseau magia, legându-l pe Jackson tot mai strâns în vraja lor.

Capitolul 10

Sugar ştiu că avea probleme în clipa când îl văzu pe Jen culcat în curte, cu mâinile şi picioarele legate, înconjurat de soldaţi. Ea se afla încă la adăpostul pădurii şi se întoarse să fugă, dar nu apucase să facă decât trei paşi, când ţăcănitul metalic al unui închizător de armă şi un ordon lătrat o opriră pe loc.

Limba era chineză, dar tonul indica limpede înţelesul cuvintelor: stai că trag!

* * *

Lui Jackson nu-i stătuse niciodată în fire să primească ordine, sau să stea locului. Se plimba încoace şi-ncolo prin grotă, neliniştit. Planul avea sens, dar lui nu i se părea potrivit. Dacă s-ar fi dus cu Sugar, ar fi fost dus de

Shulan cine ştie unde, pentru a fi ţinut la adăpost. Cel puţin, aşa insista prinţesa piraţilor. Jackson nu era la fel de sigur.

Nu încăpea nici o îndoială că tatăl lui fusese asiatic. Era de ajuns să-şi privească pielea sau părul, pentru a-şi confirma moştenirea genetică. O privire în oglindă i-ar fi întărit convingerea. Dar aceste adevăruri nu însemnau că era fiul celui mai notoriu pirat din Marea Chinei de Sud, titlu preluat de Fang Baolian numai la moartea lui Sun Yi.

în schimb, prefera să se gândească la Sugar. Ridicând capul, privi prin deschizătură spre cerul albastru tot mai întunecat, mărginit de verdele pădurii. Părea să-l cheme.

Luându-şi avânt, sări şi se agăţă de o rădăcină noduroasă, săltându-se în sus prin forţa braţelor. în câteva minute, ajunse la deschizătură şi ieşi pe iarba înmiresmată de deasupra.

Un strigăt furios îi atrase atenţia. Cât ai clipi, sări în picioare şi alergă spre cornişa de deasupra casei lui Sugar. Se târî până la margine, iar ceea ce văzu îl făcu să încremenească.

Stiuse că nu era bine s-o lase singură. Izolarea insulei Cocorico îi tocise instinctele care vesteau pericolul. Presupuseseră că n-ar fi putut veni decât Shulan, dar oamenii din curte purtau culorile gărzii de onoare a lui Fang Baolian, tunici negre şi banderole roşii în jurul

capului. Erau trupe de asalt wushu, războinici instruiţi în mânuirea tuturor armelor cunoscute şi lupta corp-la- corp; se deplasau întotdeauna în grupe de câte nouă, opt luptători şi un căpitan, numite jiu.

Comandantul, uşor de recunoscut după însemnele roşii de pe epoleţi, ieşi de sub veranda vilei, iar Jackson se întrebă ce păcat săvârşise pentru a merita o asemenea pedeapsă.

Shulan avea printre oamenii ei un trădător. Sher Chang, un metru nouăzeci şi o sută treizeci de kilograme de cruzime şi răutate, strigă un şir de ordine în ritm sacadat, punându-i pe toţi în mişcare, cu excepţia celor doi oameni legaţi spate-n spate în curte, Jen şi Sugar.

Cinci dintre soldaţi se răspândiră, pornind în recunoaştere. Sher Chang se întoarse spre Sugar, lăsându-se într-un genunchi şi apucându-i bărbia în mâna lui mare, cărnoasă. Un zâmbet desfrânat îi apăru pe chipul rotund, cu ţeasta chelă lucind de sudoare. Jackson nu-i distinse cuvintele, dar o văzu pe Sugar albindu-se la faţă. Ceva hidos se frământă în măruntaiele lui, văzând-o la discreţia lui Sher Chang. Noroc că, după cum nu se îndoia, căpitanul lui Fang Baolian avea s-o folosească pentru a negocia cu el şi nu i-ar fi făcut nimic înainte.

Bruta îi dădu drumul, cu un râs aspru, dar mâna sa îi lăsase semne pe faţă.

Acele semne îi pecetluiră soarta.

Jackson ieşi de sub umbrarul de frunze, pornind înapoi spre gura grotei. Avea cele mai mari şanse dacă îi ataca pe soldaţi în timp ce căutau prin pădure. Prinzându-i unul câte unul, singuri, dobândea un avantaj şi mai mare, în ciuda superiorităţii lor numerice şi a armelor de foc.

Ultimele raze ale soarelui îi mai luminară un moment faţa, în timp ce se lăsa prin gaură, căzând în întuneric.

* * *

Sugar era furioasă pe sine. în avion ar fi trebuit să fie Shulan şi numai Shulan, iar posibilitatea prezenţei toxice a lui Baolian nici nu-i trecuse prin minte.

Trădătorul era Sher Chang, uriaşul care-l adusese pe Jackson pe insulă. Acesta, însă, nu după Jackson venise, ci după ea şi răsplata promisă de Fang Baolian celui care-i aducea pe tavă capul târfei cu ochi argintii. Sau, cel puţin, aşa îi spusese el. Jackson nu era decât un mic supliment.

După ce văzuse ce le făcuse Fang Baolian câinelui şi pisicii ei, Sugar jurase ca niciodată să nu se lase prinsă vie de Regina Dragonilor. Mai degrabă ar fi murit ciuruită de-o rafală de gloanţe, decât să fie torturată, mutilată, schilodită şi violată până la moarte.

Sher Chang i le promisese pe toate acestea - şi nu numai atât.

* * *

Ploua torenţial, adăugând peste zgomotul cascadei sunetul ritmat şi liniştitor al stropilor de apă ce loveau frunzele. Jackson înainta prin râu, la adăpostul vegetaţiei.

îl auzi pe primul om înainte de a-l vedea, o umbră mergând pe cărare spre cascadă, şi luă poziţia de atac, lipindu-se de trunchiul unui arbore. Marele lui avantaj era elementul surpriză. în timp ce omul trecea pe alături, Jackson se repezi, cu o lovitură scurtă de picior la cap. Soldatul căzu fără un sunet, neştiind nici măcar ce anume îl lovise.

Jackson îi luă arma şi porni mai departe. Cooper ar fi avut motive să fie mândru de el.

* * *

Jen reuşise imposibilul. Discret, Sugar îşi frecă încheieturile eliberate ale mâinilor, apoi luă cuţitaşul pe care bătrânul chinez îl scosese ca din pământ şi începu să-i taie legăturile.

Ploaia se oprise, iar deasupra apei începeau să se formeze fuioare de aburi ceţoşi, plutind peste pământ şi agăţându-se de copaci. în câteva minute, urma să se

închege pâcla, absorbind umezeala mai rece a

oceanului, în amestec cu aerul. Dacă până atunci reuşeau să se elibereze, se puteau strecura neobservaţi.

* * *

- Maica Ta, Christoase...!

Jackson se opri pe loc, dând din braţe ca să-şi păstreze echilibrul înainte de a cădea chiar în mijlocul colacilor de carne fremătătoare, patru metri de bushmaster iritat.

Stiuse că era un bushmaster. Oricare alt şarpe ar fi fost mai blând, mai uşor de învins, mai puţin ucigător. în cazul acestuia, nu atât tăria veninului ucidea, cât cantitatea pe care reptila o putea pompa într-un animal, animal de orice specie, inclusiv cea umană.

Jackson doborâse patru soldaţi, alegându-se numai cu o vânătaie pe coaste, de la un pumn pe care nu-l văzuse venind, şi o rană de cuţit pe care nu-l văzuse nici pe-atâta. îl tăiase în diagonală peste piept, dar şi el reacţionase destul de repede pentru a împiedica lama să intre mai adânc.

Instinctul îl propulsă vertical, într-un salt.

Şarpele atacă, cineva scoase un urlet înfiorător - dar nu era Jackson. Acesta fusese atât de concentrat asupra

şarpelui, încât uitase de celelalte ameninţări din

pădure. Nu aşteptă să vadă cine primise lovitura mortală. Glasul nu fusese al unei femei, aşa că Jackson o luă la fugă, înălţând rugăciuni de recunoştinţă pentru toate reptilele.

* * *

Urletele înnebunite, rugătoare, atrăgeau privirile tuturor spre pădurea întunecată. Sugar îl simţi pe Jen încordându-se lângă ea şi îi văzu pe cei trei soldaţi agitându-se. Ştiau că era unul dintre ai lor.

O rafală de automat sfâşie noaptea, iar pe Sugar o străbătu un val de teamă. Jackson era undeva acolo. Tăie cu şi mai multă furie corzile care o ţineau legată de Jen.

Sher Chang ieşi în goană din bucătărie, strigând ordine, iar doi dintre paznicii rămaşi se repeziră în susul pantei, cu armele pregătite.

Sugar făcu un efort, încercând cu disperare să se elibereze înainte ca Sher Chang să le dea din nou atenţie. Dar toate strădaniile ei erau zadarnice.

Uriaşul se apropie cu o viteză surprinzătoare, oprindu-se la un pas de prizonieri. Ochii i se dilatară, în timp ce privea pe lângă ea, spre ocean.

Sugar întoarse capul spre plajă - şi nu văzu nimic. Ceaţa năvălea ca un zid compact,

înghiţind totul în cale.

Un ţipăt puternic, perfect controlat, o făcu să se întoarcă din nou.

- Aaaaiiieeeyah!!!...

îl văzu pe Jackson ieşind din noapte ca o fantomă - zburând prin aer, într-un salt înalt, cu un picior întins în faţă şi celălalt strâns sub trup, pentru a intra în contact cu bărbia lui Sher Chang. Capul brutei se smuci înapoi, iar căpitanul se împletici pe picioare, dar nu căzu.

- Jackson! strigă Sugar, atrăgându-i atenţia spre cei doi care alergau spre el din partea opusă.

Cu graţia unei poezii în mişcare, Jackson se răsuci pe picior, lovindu-l lateral în talie pe primul. Jen îi puse piedică celui de-al doilea.

- Huh-yeeah!

Jackson dădu un pumn, se feri, evitând un picior, după care reuşi să-şi apuce adversarul cu braţul pe după gât, doborându-l dintr-o lovitură de genunchi între coapse.

Al doilea primi un şut în claviculă, iar Sugar fu gata să jure că auzise ceva rupându-se. Niciodată nu mai văzuse atâta putere controlată, atâta forţă dezlănţuită. Jackson arăta mai mare decât în realitate, cu muşchii activaţi şi venele brăzdându-i braţele şi pieptul. Ţipă din nou, luând poziţia de luptă.

Sher Chang îl aştepta, cu o lucire ucigaş' în ochi. în jurul celor doi luptători ceaţa se îndesea. Sugar făcu o ultimă sforţare, iar legăturile care o ţineau lipită de Jen cedară. Bătrânul luă poziţia de atac, lângă Jackson.

Avea să fie strivit, îşi spuse Sugar. între namila monstruoasă a lui Sher Chang şi iuţeala fulgerătoare a lui Jackson, Jen n-avea nici o şansă decât să-i obstrucţioneze şi să se rănească.

Sugar se înşela. Ultimul lucru pe care-l văzu fu Jen repezindu-se spre gigant, urmat de Jackson. Ceaţa îi ascunse, lăsând să se audă numai sunetele. Cât ai bate din palme, lupta se sfârşi, din nou domnind liniştea.

Nici o adiere nu tulbura văzduhul. Sugar stătea pe loc, încordată, prudentă, neîndrăznind să se mişte de teama a ceea ce-ar fi putut să găsească - sau ce ar fi putut s-o găsească pe ea.

* * *

- Sugar? se auzi glasul lui Jackson, îndepărtat şi vag.

Genunchii lui Sugar se înmuiară de uşurare, făcând-o
să cadă la pământ. Se aşteptase la tot ce putea fi mai rău: Sher Chang ieşind din ceaţă, cu mâinile lui uriaşe şi îngrozitoare întinse spre ea.

- Aici sunt! în partea asta!

Jackson ajunse lângă ea într-o secundă, îngenunchind alături.

- Eşti bine? Ţi-au făcut ceva? o întrebă, cu gura lângă urechea ei şi braţele puternice şi sigure împrejurul umerilor.
- Nu, n-am păţit nimic. Sher Chang voia să mă păstreze pentru mai târziu. Ce face Jen?
Jackson îl strigă în chineză, iar bătrânul răspunse.
- îl leagă pe ticălos, îi spuse el. N-avem prea mult timp, Sugar. Trebuie să plecăm.
- Să plecăm? întrebă ea, încruntându-se nedumerită.
De ce trebuia să plece? învinseseră, nu?
- Un jiu e format din nouă oameni, iar eu am doborât doar şase, spuse el. Sarpele a muşcat unul, iar Jen l-a capturat pe Sher Chang. înseamnă că a mai rămas un budoka - înarmat...
Zgomotul motorului de avion care tocmai pornea îl întrerupse. Jackson înjură furios, ridicându-se în picioare. Strigă ceva în chineză şi o trânti pe Sugar la pământ.
- Culcat!
Si dispăru în ceaţă. Peste treizeci de secunde, o rafală de automat sfâşie ceaţa albicioasă din dreapta, în direcţia plajei şi a avionului.
Motorul se ambala tot mai puternic. Izbucni încă o rafală, apoi Jackson apăru din nou lângă ea.

- Mi s-a terminat muniţia, spuse el dezgustat.
îi vorbi lui Jen în chineză, peste umăr, iar Jen îi

luă locul, folosind pistolul-mitralieră al lui Sher Chang.
Jackson înjură.
- Nici o şansă.
- Pentru ce anume?
- Să nimerim rezervorul de carburant, când nu ne vedem nici mâinile înaintea ochilor.
Sugar era îngrozită. Putea înţelege că doreau să-l oprească pe individ, dar faptul că-i doreau moartea o depăşea.
- La naiba, Sugar, tremuri. De ce?
- N-am nimic. Numai că...
Nu apucă să mai continue. O explozie zgudui văzduhul, trimiţându-şi unda de şoc peste toată insula.
Jackson o cuprinse în braţe, strâns, în timp ce focul de artificii al avionului distrus lumina prin ceaţă faleza.
Sugar simţi un junghi de durere în piept. Peste paradisul ei ploua cu moarte, iar ea nu avea nici o putere ca s-o oprească.
- Cât va ţine ceaţa? întrebă Jackson, mângâindu-i obrazul cu degetul mare.
- Toată noaptea, răspunse ea. Doar dacă nu începe să bată vântul...
- Atunci, să ne rugăm să avem vânt.
îi întrerupse glasul lui Jen, vorbind grăbit în chineză, mult mai aproape decât se aşteptase Sugar.

- Trebuie să plecăm, spuse Jackson. Oamenii pe care i-am doborât îşi pot reveni în orice moment şi n-am avut timp să-i leg decât pe trei dintre ei.
- Ce... ce vei face cu ei? îl întrebă ea.
- Mare lucru nu mai pot să fac. I-am dezarmat, important e să nu mai fim aici când vor sosi întăririle.
- Nu pot pleca de pe Cocorico, Jackson...
- Ba poţi.
- Ba nu... insistă ea, cu răbdare. Am munca mea, şi...
- Ai opt oameni pe care n-ai unde să-i pui, o întrerupse Jackson, strângând-o de braţe. Putem să-i predăm, poate chiar şi să încasăm nişte bani pentru ei, dar dacă nu vrei să te transformi în comandanta unui lagăr de prizonieri, ne va fi mult mai bine în altă parte.
- Bani...? repetă Sugar, nesigură că înţelesese bine.
- Da, bani. Sunt vânător de recompense, ai uitat? Si avem o jumătate de tonă din cea mai bună carne de tun a lui Fang Baolian.

O briză uşoară învolbură ceaţa, începând s-o risipească.
- Au să-mi distrugă casa...
- Pe tine au să te distrugă, Sugar, replică

Jackson. Dacă reuşesc să trimit pe cineva aici până-n zorii zilei, clădirile nu vor păţi nimic. Dar trebuie să plecăm imediat. Vino. Arată-mi drumul.

Capitolul 11

Jackson stătea pe balconul camerei de hotel. Dedesubt se afla o grădină împrejmuită, o mică junglă plină de miresmele florilor. Deasupra, cerul începea să se lumineze în aşteptarea zorilor. în stânga lui stătea Sugar, tăcută, împietrită, privind abundenţa de plante.

Nu-i adresase nici o vorbă, de când el şi Jen o luaseră aproape cu forţa de pe debarcaderul din Kingstown, cât de departe de ocean puteau ajunge pe jos. Jackson se oferise s-o ducă acasă la tatăl ei, dar acela era ultimul loc unde s-ar fi dus, îi răspunsese Sugar aruncând scântei din ochi. Aşa că îl însoţise.

Jen avea camera dincolo de a lui Sugar şi se culcase, după ce-i dăduse un telefon lui Shulan.

Jackson dăduse şi el un telefon. Până la căderea nopţii, Cooper urma să ajungă pe St. Vincent, trimiţând o echipă şi pe Cocorico. Stabiliseră ca Jackson să nu se mai amestece. Cooper prefera să piardă recompensa, decât să rişte din nou să-l piardă pe

el.

Atinse uşor umărul lui Sugar.

- Aş prefera să mănânci ceva. Am avut o noapte grea.

Răspunsul ei fu acelaşi pe care i-l dăduse tot timpul,
de când o urcase la bordul şalupei.

- Trebuie să mă duci înapoi.

- Nu te obligă nimeni să trăieşti în exil.

Si aceste cuvinte deveniseră un răspuns standard.

- N-am de gând să-mi petrec tot restul vieţii ascun- zându-mă, iar Baolian îmi vrea pielea la fel de mult cum o doreşte şi pe a ta.

- Nu tocmai, răspunse Sugar, cu o voce obosită.

- Cocorico nu mai e o ascunzătoare sigură, Sugar. Acum a fost trecută pe hartă. Toţi piraţii şi vânătorii de recompense, de-aici şi până în Singapore, tocmai şi-au însemnat cu un X mare hărţile Caraibelor.

- Stiu.

Sugar îşi cuprinse talia cu un braţ, îngropându-şi faţa în mâna cealaltă. Pierduse atât de mult, în ultimele douăsprezece ore: sentimentul ei de siguranţă, casa, munca, mijloacele de subzistenţă, şi totuşi, insistenţa ei de a se întoarce sugera că mai exista ceva. Cocorico nu mai era sigură, chiar şi ea o recunoştea, dar o parte dintr-însa continua s-o

considere ca pe un sanctuar.

De ce?

Jackson se apropie şi o cuprinse cu un braţ pe după umeri, strângând-o lângă el. După un moment de ezitare, Sugar se lăsă la pieptul lui.

Acolo îi era locul, îşi spuse Jackson, în timp ce o îmbrăţişa şi mai strâns. Din motive pe care nu le putea înţelege prea bine, avea nevoie de ea alături, lângă el, pentru totdeauna. Avea nevoie de ea în viaţa lui. Devenise o parte din el, iar el, o parte din ea. Sugar era o taină pe care s-o exploreze la nesfârşit, o Evă primordială, virginală şi coaptă, fecundă. Acolo unde lucra ea, înflorea viaţa, tot ceea ce era cultivat de ea prospera. îi fusese imposibil s-o lase singură în grădina ei, din clipa când o văzuse. Chiar dacă n-ar fi venit Sher Chang, Jackson n-ar fi plecat fără ea. Ar fi ademenit-o, îmbiat-o, sedus-o, ar fi făcut orice, numai ca s-o aibă pentru totdeauna alături.

Fălcile i se strânseră de frustrare. Acum Sugar era lângă el, dar nu se apropiaseră nici măcar cu un pas.

- Nu te poţi întoarce până nu se rezolvă situaţia, îi spuse el. Trebuie să ne ocupăm de Baolian, într-un fel sau altul.

- Nu am alt loc unde să mă duc, Jackson, clătină din cap Sugar. Nici un alt loc.

- Vom face un plan. Vino, o chemă Jackson

spre masă. Situaţia se va prezenta mai bine dacă mănânci ceva şi te odihneşti.

Telefonul din camera lui Jackson sună şi, în timp ce el se ducea să răspundă, Sugar renunţă la orice luptă. Nu-i mai rămăsese decât un singur loc unde să se ducă, un loc unde trebuia să se ducă.

* * *

Jackson ştiu că Sugar plecase în momentul când ieşi din nou pe balcon. Se uită în grădină, unde nu văzu nimic, aşa că alergă înapoi în cameră şi scrută strada de la fereastra din faţă. Ajunse tocmai la timp pentru a distinge o siluetă scundă dispărând după colţ, cu părul blond lucind în lumina unui felinar.

Latura lui raţională îl îndemna s-o lase să plece, dar inima nu-l asculta.

* * *

Nimic nu se schimbase. în acel loc, se simţea într-adevăr acasă. Sugar îngenunche lângă poarta din fier forjat, desprinse o piatră şi, în firidă, găsi cheia, ascunsă la înălţimea unui copil.

Intră şi ocoli casa până în partea dinspre ocean. Clădirea se afla pe un promontoriu, iar de pe veranda din spate se vedea până la orizont. Sugar se aşeză într-un balansoar mare de răchită, învelindu-se cu şalul de bumbac pus pe spătarul acestuia.

Jackson o atinsese până în adâncul sufletului, într-un loc de unde mângâierile nu se ştergeau niciodată. Fusese un chin şi o bucurie pentru ea, şi avea să-i simtă lipsa toată viaţa. Dar era mai bine să-l lase să plece. Totuşi, îşi dorea să fi făcut dragoste cu el. După ce-l cunoscuse, după ce-i gustase sărutul, nu se credea în stare să mai dorească vreodată alt bărbat.

Ca şi cum gândurile ei l-ar fi făcut să se materializeze, îl văzu apărând la marginea verandei. O urmărise.

- Nu trebuia să vii aici, spuse ea ridicându-se în picioare, gata să-l izgonească.

înainte de a apuca să mai adauge ceva, însă, o altă voce se făcu auzită, blândă ca lumina zorilor, dulce ca numele pe care-l rostea:

- Sugar? Iubito, tu eşti?

Sugar se întoarse spre uşă, cu inima bătându-i mai tare.

- Mamă.

Ochii lui Jackson urmăriră direcţia privirii lui Sugar, până la o femeie îmbrăcată într-un sarafan alb de in, peste un tricou de bumbac. Era uluitor de frumoasă, ca un înger, leită Sugar. Avea părul de acelaşi blond deschis, dar mai lung, ochii albaştri, spre deosebire de cenuşiul argintiu al lui Sugar - şi trupul frânt, câtă vreme al lui Sugar era întreg.

Femeia se rezema într-un baston, şchiopătând. îşi îmbrăţişă fiica şi amândouă se aşezară în vechiul balansoar, plângând.

- Te-ai întors acasă, Sugar, draga mea. Te-ai întors acasă...

Acela era lucrul de care lui Jackson îi fusese dor atâţia ani de zile, îi fusese un dor chinuitor, pe care numai maturitatea începuse să-l alunge: dragostea de mamă.

Au fost răniţi oameni nevinovaţi, schilodiţi într-o maşină care a explodat ca să mă omoare pe mine... oameni pe care-i iubeam.

Mama ei fusese în maşina pe care o aruncaseră în aer haidamacii lui Baolian, fiind ologită de acea faptă răzbunătoare.

- Mi-ai lipsit atât de mult, gânguri femeia. Nu trebuia să te ascunzi numai din cauza mea. Ti-am scris de-o mie de ori, şi tot n-ai venit.

Jackson continuă să le privească, în aşteptare, până când scârţâitul vechiului balansoar încetă. Atunci, mama lui Sugar ridică privirea, direct spre Jackson, semn că tot timpul fusese conştientă de prezenţa lui.

- Domnul Daniels?

Jackson dădu din cap, puţin descumpănit de limpezimea acelor ochi şi autoritatea din voce. Acum ştia de la cine moştenise Sugar curajul.

- Fiica mea a adormit. Mă ajuţi s-o duc în pat?
- Da, doamnă.
- Mă poţi numi Arabella.
- Da, doamnă.

Jackson păşi înainte şi o ajută mai întâi pe Arabella să se ridice în picioare, sprijinită în baston. Apoi, o luă pe Sugar în braţe.

Arabella îl conduse în casa mică şi aerisită, spre două dormitoare unite printr-o baie. Sugar nu scoase nici un sunet în timp ce mama ei o descălţa şi o acoperea cu un cearşaf.

- Cred că şi dumneata eşti frânt de oboseală, domnule Daniels, continuă Arabella, măsurându-l cu privirea.
- într-adevăr, doamnă, a fost o noapte ca toţi dra... o noapte foarte grea.
- Ti-aş fi foarte îndatorată dacă ai primi să rămâi în ospeţie la mine. Eşti binevenit în camera de alături.

Vorbea cu un zâmbet cald şi primitor, căruia lui Jackson i-ar fi fost imposibil să-i reziste, chiar şi dacă ar fi vrut.

- Vă mulţumesc, doamnă.
- Arabella, insistă ea.
- Arabella.
- Domnule Daniels...
- Jackson, te rog.
- Jackson, acceptă ea cu un nou zâmbet, apoi deveni mai serioasă. îţi pot vorbi deschis?

Ideea îl cam neliniştea, dar dădu din cap afirmativ.

Arabella trase adânc aer în piept, ca pentru a-şi face curaj.

- Nu mi-am prea putut ajuta fiica să răzbească prin toate greutăţile ei. Mi-e atât de greu să mă deplasez, iar ea a refuzat să vină acasă, până azi. Se învinuieşte prea mult pentru ceea ce mi s-a întâmplat.

Buzele i se arcuiră într-un mic zâmbet.

- Sunt sigură că de la mine a moştenit firea nebunatică, nu de la tatăl ei.

Privi spre Sugar, care dormea, şi expresia îi deveni mai duioasă.

- O iubesc foarte mult, Jackson, şi ţi-aş fi foarte îndatorată dacă ai face tot ce poţi pentru a o împiedica să se mai întoarcă pe insula aceea. Merită să aibă o viaţă normală, o familie, copii... Pentru mine ar fi o adevărată binecuvântare dacă ai putea s-o ajuţi...

Micul zâmbet îi reveni, misterios şi binevoitor, în timp ce-şi ridica ochii albaştri spre el.

- ...indiferent în ce calitate.

în privinţa capacităţii de a şoca, decise Jackson, Arabella Caine lua caimacul.

* * *

Jackson stătea în curtea ca o junglă a casei fratelui cumnatei lui din San Francisco. De un singur lucru fusese sigur, în timp ce moartea plutise în jurul lui: că oamenii luau mult mai în serios dragostea.

Cooper se apropie şi, aşa cum făcea mai tot timpul în ultima vreme, îl îmbrăţişă pe Jackson mai-mai să-i frângă oasele.

- Am discutat cu Jessie, spuse el. Ar fi bine să luaţi casa de pe plajă. Noi, cu copiii şi toate celelalte, avem nevoie de una mai mare şi mai aproape de oraş.

- Bine, răspunse Jackson.

Era încă una dintre acele schimbări uluitoare: Cooper, un tătic ideal pentru cei doi copii din prima căsătorie a lui Jessie. Desigur, Jackson ştia din proprie experienţă că fratele lui putea fi cel mai extraordinar tată adoptiv.

- S-ar putea chiar să ne mutăm în suburbii, continuă Cooper.

Era clar că situaţia se schimba, dacă Dragonul era lăsat să se mute în suburbii, reflectă Jackson, dar spuse numai atât:

- Aveţi tot timpul să vă găsiţi o locuinţă. Nu-i nici o grabă.

Cooper îi aruncă o privire ştrengărească.

- Nu mi-ar prea conveni ca ăştia micii să crească având convingerea că oamenii căsătoriţi îşi petrec tot timpul încuiaţi în dormitor.

Jackson se mulţumi să zâmbească.

Apoi, fratele lui redeveni serios.

- Mai e un lucru despre care voiam să stăm de vorbă.

- Dacă-i predica aia serioasă despre sex pe care tot voiai să mi-o ţii, ai cam întârziat, Cooper. M-am descurcat singur.

Cooper se destinse suficient ca să zâmbească.

- Nu, e vorba despre timpul pe care-l petrecem în California, amândoi. Mă gândeam să ne mai reducem interesele din străinătate, eventual să punem mai mult accentul pe investiţii.

Jackson se aştepta de mult timp la o asemenea decizie. Cooper nu-l scăpase din ochi aproape nici o clipă.

- N-a pus mâna pe mine, Coop. A ajuns doar foarte aproape, iar ceea ce e doar „aproape“ nu contează.

- Când e vorba de Baolian, orice contează. Vreau să dispari din ochii ei, din calea ei.

Jackson rămase tăcut. Nu-i putea spune fratelui său că nici nu se gândea să fugă de Fang Baolian. Era hotărât să se întoarcă la Târfa-Dragon şi s-o predea justiţiei, indiferent în ce văgăună se ascundea. Era un vânător de recompense, iar Baolian rămânea prada lui - până o prindea.

- {tiu la ce te gândeşti, spuse Cooper, şi nu se poate face. Nici cu orice măsuri de siguranţă,

poate nici chiar fără ele. Si-n plus, acum eşti căsătorit. Trebuie să te gândeşti şi la Sugar.

Era căsătorit, nu mort, şi se gândea la Sugar.

- Bine, Coop, răspunse el, retezând conversaţia cu un zâmbet şi un gest de salut, în timp ce pornea prin curte.

Când îl văzu venind, Sugar se scuză faţă de Paul, fratele lui Jessie, care lucra în grădină, şi-i ieşi în întâmpinare.

- Ce-aţi descoperit în dimineaţa asta, tu şi Cooper? îl întrebă ea.

înainte de a-i răspunde, Jackson o cuprinse în braţe, sărutând-o pe creştetul capului.

- Vei primi cam zece bătrâne pentru Sher Chang, iar lui Jen şi mie ne revin cam douăsprezece la fiecare, minus cheltuielile. Dacă vine să şi le încaseze.

Bătrânul chinez plecase din Kingstown imediat ce Sugar şi Jackson se întorseseră la hotel. Nu lăsase nici o adresă, dar amândoi ştiau că se înapoiase la Shulan.

- Si Cocorico?

îi era dor de casa ei, dar nu la fel de mult pe cât i-ar fi fost de Jackson, dacă nu l-ar fi avut lângă ea - pentru totdeauna.

- Cooper consideră că ne-am putea întoarce acolo, cu câteva măsuri de prevedere, şi sunt de acord. Insula e într-adevăr greu accesibilă. Cu

câteva ajustări de telecomunicaţii şi nişte măsuri de protecţie în plus, va avea securitatea şi integritatea perfect garantate.

- Cocorico a avut întotdeauna integritatea perfect garantată, replică Sugar, chipurile jignită. Cel puţin, până ai ajuns tu acolo şi ai început să-ţi arunci toate hainele de pe tine.
- Da, asta ar fi o idee... îi zâmbi Jackson.
- Ce?
- Am putea să ne întoarcem acasă şi să aruncăm toate hainele de pe noi.

Se aştepta ca Sugar să roşească, dar ar fi trebuit ca de-acum s-o cunoască mai bine. Nu-i mai rămăsese nici o picătură de roşeaţă în suflet. Sau... cine ştie?

Se aplecă să-i şoptească ceva la ureche şi... într-o clipă, gata roşeaţa în obraji!

- Glumeşti, murmură ea, aruncându-i o privire piezişă, prudentă.
- Pe cuvânt de cercetaş! replică Jackson, salutând cu vioiciune. Ăsta se numeşte „sărutul morţii“.

Obrajii lui Sugar se îmbujorară şi mai tare, după care pe buze îi apăru un zâmbet strengăresc.

- Mă iubeşti?
- Mai mult decât ar trebui.

Zâmbetul ei se lăţi şi mai mult.

- Ai încredere în mine?

Era rândul lui s-o privească nesigur.

- Poate...

- Fricosule! îl tachină ea, iar Jackson se repezi s-o cuprindă în braţe, strângând-o la piept.

- Am să ţin minte ce-ai spus, o ameninţă, dar nici Sugar nu se lăsă mai prejos:

- Contez pe asta!

* *

Lumina lunii intra prin perdelele subţiri, scăldând în razele ei strălucitoare aşternutul unde stăteau îmbrăţişaţi. Sugar îşi privi soţul adormit, savurându-i frumuseţea.

Era un om sălbatic, poate peste puterile ei de rapid, dacă era să se ia după cum arăta conţinutul camerei. Făceau o pereche perfectă, cu el atât de matur în cele lumeşti şi de tânăr în suflet, iar ea cu inima ei matură şi nevinovăţia în cele ale lumii.

- Sugar? întrebă el prin somn, răsucindu-se pe o parte, spre ea.

- Hmm?

Drept răspuns, o strânse la piept şi imediat adormi din nou.

îl iubea, îl iubea ca pe nimeni altul, şi simţea că iubirea îi era înapoiată cu fiecare respiraţie de foc a omu- lui-dragon.

Sfârşit

* *

* *